

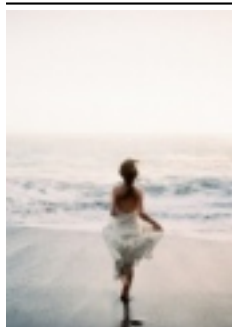
Yêu Em Như Người Ấy Đã Từng Yêu

Contents

Yêu Em Như Người Ấy Đã Từng Yêu	2
1. Chương 1: “van Anh... Đừng Dọa Em Nữa... Được Không?”	2
2. Chương 2: Định Mệnh	5
3. Chương 3: Cô Có Thể Hẹn Hò Với Tôi	8
4. Chương 4: Ôsin Của Thiếu Gia	14
5. Chương 5: Rốt Cuộc Duật Khiết Luân, Anh Là Ai Chứ?	18
6. Chương 6: Biệt Thự Đàm Lăng	23
7. Chương 7: Anh Ấy Là Hàn Triệu Vỹ, Là Người Mà Tổ Yêu Thương Nhất Cuộc Đời Đây	26
8. Chương 8: Lại Du Thần	28
9. Chương 9: Ngày Nào Tim Tôi Còn Đập Thì Ngày Đó Tôi Còn Hận	30
10. Chương 10: Mất Tích	32
11. Chương 11: Lãnh Đạo À! Em Đừng Khóc!	35
12. Chương 12: Nước Mắt	37
13. Chương 13: “nói Cho Em Biết Đi...em Phải Làm Sao Đây?”	38
14. Chương 14: Trở Về Đột Ngột	40
15. Chương 15: Dương Tử	42
16. Chương 16: “dương Tử Muốn Cậu...làm Mẹ Của Nó”	44
17. Chương 17: “đừng Đụng Vào Người Tôi!”	46
18. Chương 18: Nụ Cười Thật Sự	46
19. Chương 19: Mua Len	47
20. Chương 20: Tay Ném Bóng Thần Sầu	49
21. Chương 20: Tay Ném Bóng Thần Sầu	53
22. Chương 21: Tam Đại Tiểu Thư	57
23. Chương 22: Thành Viên Mới	59
24. Chương 23: Máu Lạnh	62
25. Chương 24: “mấy Cái Trò Trẻ Con Đây...không Hợp Với Cô Đâu”	63
26. Chương 25: Mẹ	65
27. Chương 26: “cô Phải Đi Bên Cạnh Tôi...không Xa Cũng Không Gần...”	69
28. Chương 27: “ai Bảo Cậu Đứng Đây Dầm Mưa...”	71
29. Chương 28: “hạng Người Như Cô Ta Không Đáng Để Tôi Quan Tâm...”	74
30. Chương 29: “khiết Luân! Là Cậu Phải Không?”	77
31. Chương 30: Bắt Ngờ	78
32. Chương 31: “đó Là Cái Giá Mà Chúng Phải Nhận Lấy, Cô Đừng Nèn Trách Tôi Làm Gì”	81
33. Chương 32: “từ Nay Về Sau, Nếu Ai Còn Dám Bắt Nạt Uyển Tinh, Tôi Thề Sẽ Không Tha Cho Kẻ Đó!”	84
34. Chương 33: “tôi Không Muốn Mất Thêm Một Ai Nữa...”	87
35. Chương 34: Sóng Gió	90
36. Chương 35: Vượt Qua Sóng Gió	94
37. Chương 36: “đối Với Anh, Em Là Gì...”	99
38. Chương 37: Sự Thật	104
39. Chương 38: “4 Năm Qua Em Dày Vò Tâm Trí Tôi Chưa Đủ Sao...”	111

40. Chương 39: “rốt Cuộc Cô Làm Vậy Là Có Ý Gì? Muốn Tôi Bỏ Thí Chút Thương Hại Này Sao?”	114
41. Chương 40: “là Em Vẫn Còn Yêu Anh Đúng Không?”	116
42. Chương 41: “tổng Giám Đốc! Em Xin Lỗi!”	118
43. Chương 42: “cô Tên Diêu Uyển Tinh Hay Là Trợ Lý Tổng Giám Đốc?”	120
44. Chương 43: “tổng Giám Đốc, Anh Không Thể Trách Em Được...”	123
45. Chương 44: “ngốc À! Anh Yêu Em!”	127
46. Chương 45: “anh Xách Hộ Em Cả Đời Cũng Được!”	132
47. Chương 46: Ngoại Truyện	135

Yêu Em Như Người Ấy Đã Từng Yêu

Giới thiệu

Tình yêu có muôn hình vạn dáng vẻ, với những giai điệu phong phú và khác biệt: Đó có thể là nốt tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-nhu-nguoi-ay-da-tung-yeu>

1. Chương 1: “van Anh... Đừng Dọa Em Nữa... Được Không?”

Chương 1: “Van anh... đừng dọa em nữa... được không?”

“Tiểu Tinh! Anh xin lỗi!”

Phòng bệnh trắng toát và nồng nặc những mùi đặc trưng khó chịu. Anh nằm đó đưa tay lau đi những giọt nước mắt đang trực trào ra nơi khóe mắt của Uyển Tinh. Cô khẽ chạm vào khuôn mặt của anh, tại sao ngay cả khi sức khỏe của anh đang ở trong tình trạng tồi tệ này, thân thể bệnh tật và khuôn mặt tái nhợt của anh vẫn làm say đắm lòng người đến thế

”Anh đừng nói gì nữa hết, nói nhiều chỉ khiến anh mệt thêm thôi:

“Em phải sống thật tốt nhé, như thế anh mới có thể yên tâm mà nhắm mắt được”

Uyển Tinh đưa tay đặt lên môi anh, lắc đầu nguầy nguậy, giọt nước mắt cứ thế mà tuôn rơi

“Em đã bảo là anh đừng nói nữa mà...huhu”

“Không anh phải nói nếu không sẽ không kịp mất”

Uyển Tinh dựa đầu vào ngực anh, lắng nghe từng nhịp tim yếu ớt của anh, cô cảm giác như tim mình bị ai bóp chặt vậy, khó thở, nhức nhối, đau xé đến tận cõi lòng. Uyển Tinh lại bật khóc nước mắt cứ thế thấm vào da thịt anh. Anh đưa tay vuốt mái tóc mềm mại, phảng phất mùi hương hoa anh đào của cô. Anh phải cố gắng lắm mới không để mình phải khóc, tim anh đau nhói, nó như đang rỉ máu, từng giọt, từng giọt cứ thế mà dầy vò anh

“Anh đã hứa là sẽ luôn bên cạnh yêu thương em, chăm sóc em mà...anh không được bỏ em mà đi, anh phải sống, biết chưa hả? Huhu”

Anh hướng ánh mắt ra khoảng không vô định, ánh mắt của anh thật đẹp, đẹp một cách ma mị ngay cả khi anh đang mất dần sự sống

“Rồi sẽ có người thay anh yêu em, quan tâm chăm sóc cho em...tất cả vì vậy bảo bối của anh, em phải sống cho thật tốt nhé, không được khóc cũng không được đau buồn, em phải mạnh mẽ lên không được để người ta bắt nạt biết chưa, Tiểu Tinh em hứa đi”

Uyển Tinh lắc đầu nguầy nguậy, không gian như trở nên nặng nề, ảm đạm hơn bao giờ hết

“Tiểu Tinh...em hứa đi...nhanh lên...anh...”

“Em hứa, em hứa mà...huhu”

“Bảo bối của anh ngoan lắm”

Anh nhẹ nhàng quàng tay ra sau gáy cô rồi từ từ hạ xuống. Uyển Tinh nhắm mắt lại từng giọt nước mắt lăn dài trên má. Anh đặt lên môi cô một nụ hôn, nụ hôn ấy diễn ra thật lâu tưởng chừng như không bao giờ kết thúc vậy

Ánh nắng ban mai rực rỡ

Ánh nắng chiếu xuống cửa kính của bệnh viện phản xạ lại thành tia nắng chói chang. Hàng cây bên cửa sổ, những chiếc lá cũng lóe sáng lấp lánh những tia nắng

Gió sớm nhẹ nhàng lướt qua

Cô đỡ dẫn phủ phục bên cạnh anh

Cô không dám lay động anh

Tại sao môi của anh tái mét thế, sắc mặt anh sao trắng bệch thế, tại sao anh rõ ràng biết là cô đang sợ hãi mà vẫn dọa cô?

“Van anh, đừng dọa em nữa, được không?”

Cô đỡ dẫn nói: “em sợ...em sợ lắm...”

“...”

Tiếng anh nhẹ nhàng như gió thoảng

Cô khóc: “Xin anh...em sợ lắm...”

Anh lặng lẽ nhìn cô, dường như muốn mỉm cười với cô, dường như muốn nói cho cô biết đừng sợ hãi anh chỉ là hơi đau thôi, anh sẽ không sao, anh vẫn khỏe

Cô bắt đầu gào khóc

Bắt đầu cuồng loạn gào thét hết mức

Anh nhìn cô chăm chú, đáy mắt vừa đau buồn vừa không nỡ, nhưng khóe môi vẫn cố sức nở nụ cười dịu dàng, giọng anh nhẹ nhàng như lá trên cây trên cây khua động rì rào

“...”

Cô không nghe được

Cô nhào người ra gào thét điên cuồng

Cô đau khổ điên loạn gào thét, tiếng gió bên tai, cô như con thú cùng đường sắp chết run rẩy gào thét

Gió thổi lặng lẽ...

Đột nhiên cô không gào thét nữa, nhân thần trở nên trống rỗng, chờ đợi nhìn anh tĩnh lặng nằm trên chiếc giường trắng toát. Anh nhìn cô nở nụ cười dịu dàng, giống như anh chẳng đau chút nào, chỉ là hơi một chút, chỉ là có chuyện muốn nói với cô thôi

“ ... ”

Cố hết sức anh nắm chặt tay cô

Cô nín thở lắng nghe

“ ... ”

Cô nghe thấy rồi

“...yêu em...”

Cô ngậy dãi khóc nước mắt lăn dài trên gò má

“Hàn Triệu Vỹ...em cũng yêu anh...”

Anh cũng nghe thấy rồi

Cho nên khóe môi anh lại nở nụ cười dịu dàng, nụ cười ấy dịu dàng như ánh nắng chiếu rọi qua những tầng cây

Buổi sớm mai có gió thổi nhẹ nhẹ

Gió lạnh lẽo vi vu thổi qua

Ánh nắng rực rỡ

Trên những tán cây rơi rớt những đốm nắng sáng đến nhức mắt

Trong căn phòng bệnh trắng toát

Cô gái có mái tóc dài mềm mại nhào người tới, nhẹ nhàng ôm lấy chàng trai. Cô nhẹ nhàng vuốt ve gò má anh

Đầu chàng trai run nhẹ nhẹ

Nằm trong vòng tay của cô anh bắt đầu ho nhẹ. Môi anh run nhẹ nhẹ nhưng lại không nghe thấy gì

Cô nhẹ nhàng cúi thấp người xuống

Cuối cùng cũng nghe được câu anh đang lặp đi lặp lại rất nhỏ

“...Tiểu Tinh...”

Cô phủ người xuống ôm chặt lấy anh

Nước mắt giống như ánh sao rơi xuống môi anh

Rất nhẹ...

Anh nằm trong vòng tay cô nhẹ nhàng khép mắt lại, tiếng nói rất mơ hồ

“...yêu em...Tiểu Tinh...”

Ánh nắng trong suốt lấp lánh như thủy tinh

Như một thiên thần tĩnh lặng, chàng trai ngủ yên trong lòng cô gái, ánh nắng như phủ lên một lớp óng càng lên người anh

Cô gái lặng lẽ ôm chặt chàng trai hơn

Thế giới yên tĩnh đến mức...

Chẳng còn âm thanh nào từ lúc ấy nữa!

2. Chương 2: Định Mệnh

Em mơ thấy anh về ngay trước mắt
Nở nụ cười ấm áp trên môi
Xóa tan đi nước mắt chia phôi
Anh đến gần kéo tay em xích lại
Em trách anh đã làm em tê tái
Vì bao ngày anh quay mặt bước đi
Anh nhìn em...thì thôi có tội gì
Cho anh xin...đôi khi anh khờ khạo
Giấc mơ qua bỗng tim em dậy bão
Anh xa rồi bất chợt nhớ mệnh mang
Tình cơn mê em bật khóc giữa đường
Giữa một trời mệnh mông đầy kỉ niệm

Đứng giữa sân trường rộng lớn, Uyên Tinh cảm thấy lạc lõng tới cùng. Bao nhiêu ký ức xưa giờ lại ùa về, chúng làm tan nát trái tim cô. Uyên Tinh đang trốn chạy ư? Đúng thế cô đang trốn chạy nơi ấy, cái nơi chứa biết bao nhiêu kỷ niệm giữa cô và người con trai đó. Cô quá hèn nhát cô không thể đối diện với sự thật phũ phàng này, người cô yêu thương nhất đã không còn trên cõi đời này nữa. Cổ ngăn dòng nước mắt đang chực tuôn trào, Uyên Tinh đưa ánh mắt quan sát xung quanh. Đây là ngôi trường khá nổi tiếng. Tất cả học sinh trong trường đa số là con nhà giàu, phần còn lại là học cực kỳ giỏi. Lúc trước ở trường cũ thành tích học tập của Uyên Tinh thuộc loại đáng nể nên mới có thể chuyển đến ngôi trường danh giá này. Lần đầu tiên Uyên Tinh thấy ngôi trường to và rộng đến thế. Trường được thiết kế theo kiến trúc phương tây nên nhìn khá sang trọng và tinh tế. Chợt Uyên Tinh khựng lại trước mắt cô là bóng hình quen thuộc ấy có chết cô cũng không bao giờ quên được. Dáng người cao ráo thanh tú. Mái tóc màu hạt dẻ bóng mượt dưới ánh mặt trời càng trở nên óng ánh. Đôi mắt có hồn ấy có thể hút hồn bất cứ ai nhìn vào nó. Đây mắt ẩn hiện ánh sáng màu xanh ngọc. Đôi môi mỏng mềm mại mà quyến rũ. Phải nói rằng anh là một tuyệt tác mà thượng đế đã quá ưu ái tốn công tỉ mỉ từng chút một để tạo ra. Không gian xung quanh cô dường như ngưng đọng lại. Cô như không tin vào mắt mình nữa, trái tim cô đang đập từng hồi khó nhọc. Người cô yêu thương nhất thế gian này đang đứng trước mặt cô không phải là một linh hồn mà là con người bằng xương bằng thịt. Theo phản xạ điều chân Uyên Tinh chạy thật nhanh, cô sợ rằng nếu chậm một chút thôi thì anh sẽ biến mất như làn khói. Đang đôi tay ra Uyên Tinh ôm lấy anh thật chặt, từng giọt nước mắt khi này đã cố ngăn lại giờ lại vỡ òa trong niềm hạnh phúc vô bờ

-Triệu Vỹ! Anh vẫn còn sống...huhu...em biết là anh không nhẫn tâm bỏ em mà đi đâu mà...anh có biết là em nhớ anh nhiều như thế nào không hả? Sao bây giờ mới chịu xuất hiện trước mặt em? Tại sao hả?

-Buông tay ra!

Uyên Tinh khựng lại ngược lên nhìn anh, giọng nói của anh...quá lạnh lùng

-Tôi ghét nhất là phải nói hai lần. Bây giờ có chịu buông tay ra không hả?

Uyên Tinh từ từ buông tay ra, khi này cô như người chết đuối với được cọc, nhưng bây giờ lại bị chính lời nói của anh chìm chết. Lời nói ấy như một lưỡi dao nhọn hoặc vạch lên một đường thật sâu vào trái tim cô. Triệu Vỹ mà cô yêu thương không bao giờ lạnh lùng với cô như thế ngay cả khi cô đang giận hờn anh đi chăng nữa. Còn con người này không thể là Hàn Triệu Vỹ được, dù dáng hình có giống đi chăng nữa

cũng không phải là anh, Triệu Vỹ mà cô yêu là một người ấm áp hiền hòa, chứ không phải là kẻ lạnh lùng đang đứng trước mặt cô đây

Uyển Tinh cúi đầu giọng đau khổ

-Tôi xin lỗi

-Cô định dùng hành động trẻ con đó để tiếp cận tôi sao? Cô đúng là con người nham hiểm, lúc mới nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của cô, tôi cứ tưởng cô là một cô gái ngây thơ trong sáng, nhưng không ngờ...những người như cô tôi gặp quá nhiều rồi, không còn đáng vẻ nào khác sao? Thật...mất hết cả hứng!

Hắn bỏ đi để lại Uyển Tinh thần thờ đống đó. Không gian xung quanh cô như bao phủ một màu đen cô tịch. Từng lời nói cay độc của hắn như lưỡi dao sắc bén đâm hàng ngàn nhát vào trái tim cô. Bất lực Uyển Tinh ngồi xuống ôm mặt khóc nức nở. Cô là kẻ yếu đuối hèn nhát, bị hắn xúc phạm như thế cô chỉ biết khóc mà thôi. Người đó không phải Triệu Vỹ nhất định không phải vì Triệu Vỹ không bao giờ làm cô phải khóc hay thậm chí là xúc phạm cô như thế. Mỗi khi Uyển Tinh khóc Triệu Vỹ luôn ở bên cạnh ôm cô vỗ về, rồi cô thiếp đi trong vòng tay của anh lúc nào không hay. Cô cố khóc thật to để anh có thể nghe thấy tiếng khóc của cô mà lại đến bên ôm cô vỗ về như ngày nào

Giữa sân trường dày đặc sương mù. Gió nhẹ thổi lá bay tạo nên những tiếng kêu xào xạc. Người con gái nhỏ bé ấy vẫn ngồi đó gục mặt khóc nức nở. Ánh nắng mặt trời khẽ xuyên qua vòm cây, rơi vào từng giọt nước mắt lấp lánh long lanh như những giọt sương ban mai

-Có chuyện gì uất ức sao?

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên

Một chiếc khăn trắng tinh tươm sạch sẽ

Bóng dáng cao lớn thanh tú ấy lặng lẽ ngồi trước mặt Uyển Tinh. “Triệu Vỹ! Là anh phải không? Em biết là anh không bỏ mặc em đâu mà”

Uyển Tinh ngược mặt lên nhìn người đối diện

Anh ta hoàn toàn xa lạ

Dáng người cao ráo thanh tú mái tóc đen bóng mượt dưới ánh mặt trời càng trở nên óng ánh. Đôi mắt đen láy hút hồn người khác ngay từ lần đầu gặp mặt. Trong đôi mắt đẹp đó như có làn sương mỏng mong manh rất quyến rũ. Mũi anh cao thẳng gọn, đôi môi mỏng của anh trông thật quyến rũ. Vẻ đẹp hoàn mỹ đó có thể khiến bất kỳ bạch mã hoàng tử nào trong truyện cổ tích cũng phải cúi đầu chào thua. Đúng vậy vẻ đẹp ma quái đó khiến cho con người như lạc vào chốn ma thuật của anh mà không có cách nào thoát ra được

Uyển Tinh thoáng rung mình nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô cúi đầu tránh đi ánh mắt của anh

-Cảm ơn! Tôi không sao đâu

Anh ta cười nhẹ, một nụ cười ấm áp ấm ửng như gió sương nhẹ thổi, nụ cười ấy dưới ánh nắng càng trở nên đẹp mê hồn

-Khóc to như thế mà bảo là không sao ư?

Uyển Tinh đỏ mặt cúi đầu gượng gạo. Tiếng khóc của cô đã làm kinh động đến anh ta sao?

-Tôi...

Nhìn đáng vẻ của Uyển Tinh như thế không khỏi làm anh bật cười. Anh lấy trong túi ra một chiếc chuông gió bằng bạc, nó nhỏ nhỏ xinh xinh màu xanh nhạt. Được ánh nắng mặt trời chiếu vào càng thêm lung linh huyền ảo. Ngón tay thon dài mượt mà của anh khẽ chạm vào chiếc chuông gió tạo nên tiếng kêu tinh tảo nghe thật vui tai

-Tặng cô đó

Kèm theo là nụ cười thu hồn hút phách kèm theo chút lẳng lơ gợi cảm của anh

Uyển Tinh hết nhìn anh rồi lại nhìn chiếc chuông gió không khỏi ngạc nhiên

-Sao lại tặng tôi?

Anh nhìn chiếc chuông gió ánh mắt dịu dàng mà sâu xa khiến người khác nhìn vào không khỏi tò mò. Ánh mắt ấy dường như có rất nhiều tâm sự thầm kín, tận sâu trong đáy mắt phẳng phất một nỗi buồn nhưng chỉ thoáng qua thôi

-Mỗi lần tôi buồn tôi hay đem nó ra ngắm, chỉ cần nghe thấy tiếng kêu của nó thôi, mọi nỗi buồn đều tan biến hết. Giờ tặng cho cô, hi vọng nó sẽ giúp cô hết buồn. Đây! Cầm lấy!

Anh cầm chiếc chuông gió đặt vào tay Uyển Tinh

Uyển Tinh bối rối giọng lạc hẳn đi

-Tôi thấy anh rất quý nó, chắc nó rất quan trọng đối với anh...vả lại tôi lấy tư cách gì để nhận nó chứ?

Anh đặt tay lên vai cô, ánh mắt trở nên cương nghị áp đảo khiến đối phương có cảm giác hơi run sợ

-Cô hoàn toàn có tư cách...vậy đi cứ giữ lấy, tôi không đòi lại đâu, nhớ là phải giữ gìn cẩn thận đấy nhé!

Dưới ánh nắng chói chang, một người lặng lẽ bước đi, bờ môi mỏng vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp, tay đút vào túi quần ung dung bình thản. Bóng dáng cao lớn ấy cứ xa dần xa dần. Uyển Tinh đứng đó nhìn theo, ánh mắt cô hiện lên vẻ khó hiểu xen lẫn ngạc nhiên. Gió thổi nhẹ nhàng làm chiếc chuông gió khẽ đung đưa, tạo nên tiếng kêu nghe vui tai thích thú

Đi khắp sân trường cuối cùng Uyển Tinh cũng tìm được ký túc xá nữ, đi tới phòng 305, “Phòng không khóa, chắc là có người tới rồi”. Uyển Tinh nhẹ nhàng mở cửa. “Không có người à?”. Uyển Tinh quan sát xung quanh phòng, căn phòng vừa phải, với chiếc tủ đặt ở góc phòng, một chiếc giường ngủ được kê gần cửa ra vào và một chiếc bàn học đặt trước cửa sổ, ngoài ra còn một vài đồ đạc linh tinh khác nữa nhìn chung rất thoáng gọn gàng sạch sẽ. Ngồi xuống giường Uyển Tinh bắt đầu sắp xếp đồ đạc, một lúc sau một cô gái bước vào. Đó là một cô gái dễ thương cá tính, dáng người cân đối, khuôn mặt xinh đẹp như búp bê Barbie với mái tóc ngắn dễ thương, đằng sau được cột bồng lên trông rất cá tính. Cô nở nụ cười làm quen

-Chào cậu!

Uyển Tinh cười nhẹ

-Ồ, chào! Mình là người mới có gì mong bạn giúp đỡ

Cô bạn nở nụ cười tươi lại ngồi gần Uyển Tinh

-Không cần phải khách sáo vậy đâu. Mình làm bạn nha, tên mình là Tiêu Phi Phi

Uyển Tinh cảm thấy cô bạn rất dễ gần vui vẻ đáp lại

-Mình là Diêu Uyển Tinh

-OK! Vậy là bạn tốt nhé!

-Ừ!

Hai người ngồi đó cười đùa vui vẻ, cứ như là thân nhau lâu lắm rồi. Uyển Tinh cảm thấy vui vì có bạn mới như thế cũng làm cô bớt cô đơn hơn

Ban đêm thật yên tĩnh, tiếng côn trùng kêu, tiếng gió rít qua các kẽ lá cũng không thể nào phá vỡ được màn đêm yên tĩnh ấy. Giờ này Phi Phi cũng đã ngủ rồi, Uyển Tinh ngồi trên bàn học, lấy ra cuốn nhật ký, cô bắt đầu ghi chép

Ngày...tháng...năm

Triệu Vỹ à!

Em đã tình cờ nhìn thấy một người rất giống anh đấy, sao trên đời lại có người giống nhau đến mức như vậy chứ? Vừa bước chân đến đây là em đã gặp rồi đấy, tức cười quá phải không anh? Nhìn dáng vẻ anh ta lạnh lùng lắm. Anh ta đã làm em phải khóc, em buồn lắm anh biết không? Anh nói là sẽ bảo vệ và che chở

cho em mà? Tại sao khi em khóc anh không vỗ về em? Nhưng có người đã an ủi em, lại còn tặng em chiếc chuông gió nữa

Em cũng nhận được đồng phục mới rồi đấy. Bộ đồng phục chủ yếu là màu trắng và đỏ, chiếc áo dài tay, ở cổ có màu trắng có viền đỏ, tay áo cũng màu trắng và ở chỗ cúc áo thì màu đỏ cùng với chiếc cà vạt màu đỏ nhỏ ở cổ áo. Còn váy thì ngắn ngang đùi chưa tới gối, màu trắng có sọc kẻ đỏ. Rất đẹp phải không anh?

Ở đây em cũng đã có bạn mới rồi đấy, cô ấy rất cá tính dễ thương lại hòa đồng nữa. Vậy là anh yên tâm rồi nhé!

Anh ở phương xa có vui không? Có nhớ em không? Anh bỏ em lại một mình anh có biết là anh nhần tâm lắm không hả?

Triệu Vỹ à! Em nhớ anh!

Uyển Tinh ngẩng nhìn tấm hình đang cầm trên tay. Một chàng trai thanh tú với dáng người cao ráo đang ngồi trên bãi cỏ non, đôi môi nở nụ cười quyến rũ. Dưới ánh mặt trời sắc vàng buổi sáng, mái tóc đen óng ánh của anh, làn da đẹp tựa hoa anh đào của anh, đôi mắt có hồn đầy mắt ẩn hiện ánh sáng màu xanh ngọc được bao quanh bởi làn sương mỏng manh của anh, bờ môi mềm mại xinh tươi của anh, tất cả đều đẹp rung động lòng người. Anh ngồi đó thật yên bình, đặc biệt là nhìn vào đôi mắt có hồn kia, như có cảm giác thanh bình mà sâu lắng. Trông anh như một thiên thần đang lạc giữa trần gian

Uyển Tinh gục mặt khóc nức nở khóc cho vui đi nỗi nhớ anh nhưng có khóc đến bao nhiêu cũng không thể vui đi được. Cô cảm thấy mình bất lực, đôi tay nhẹ nhàng giờ ra khoảng không vô định. Cô đang nếu kéo điều gì ư? Phải chăng là cố chạm tới vì sao tinh tú? Và phải chăng vì sao tinh tú ấy đang cười với cô?

3. Chương 3: Cô Có Thể Hẹn Hò Với Tôi

Sáng sớm, một vài giọt sương long lanh còn đọng lại trên lá. Ánh nắng cố len qua vòm cây xuyên thẳng trong không gian, nhẹ nhàng chiếu qua những giọt sương sớm. Nhìn như một bức tranh thơ mộng trong truyện cổ tích

Uyển Tinh dần dần làm quen với các bạn trong lớp, trông họ rất thân thiện, vì có sự góp mặt của Phi Phi nên cả lớp sôi động hẳn lên. Thời gian dường như không đủ cho những cuộc trò chuyện vui vẻ đó. Tiếng chuông đã reo lên rồi mà ai nấy vẫn chưa chịu về chỗ ngồi, vẫn cứ tụ tập lại một đồng bàn luận đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Nhưng tâm điểm chính vẫn là hướng về Uyển Tinh. Đến khi cánh cửa được mở ra, mọi người mới yên lặng, quay lại nhìn hai tên con trai đang bước vào lớp. Vì cả hai đều là hotboy khá nổi tiếng nên đến đâu cũng đều tạo ấn tượng đến đó. Cũng đúng thôi vì hai người đó không những đẹp trai mà nhà còn rất giàu. Thế nên tụi con gái mới cùng nhau tung hứng Đàm Âu Phong và Duật Khiết Luân như hai chàng hoàng tử xuất hiện trong các câu chuyện cổ tích, không thể để bất kỳ đứa con gái nào được độc chiếm. Hai chàng là của mọi người, là niềm mơ ước mộng tưởng của tất cả bọn con gái. Chính vì thế bọn con gái chỉ có thể ngưỡng mộ hai chàng từ xa, cấm tiệt không đứa nào được đơn phương độc mã tặng quà, viết thư tình ý hay có ý đồ thử hẹn hò với hai chàng

Nếu như đứa nào dám lén lút tiếp cận với Đàm Âu Phong và Duật Khiết Luân

Trừ phi đứa đó không muốn tiếp tục học tập vui chơi ở trường này nữa

Cả hai đã bước vào chỗ ngồi của mình nhưng bao nhiêu ánh mắt vẫn đổ dồn về phía hai người đó. Tim hồng tim đỏ bay tứ tung cả phòng học

Uyển Tinh đơ người, cô thật sự không thể tưởng tượng rằng hai người đó lại là người mà cô gặp lúc sáng hôm qua. Cô như cứng đơ tại chỗ, không cử động thậm chí đến cả chớp mắt, cô cảm thấy ngột ngạt khó thở. Không gian xung quanh dường như mờ đi nhưng mà bóng hình quen thuộc đó sao cô vẫn thấy rõ? Nhìn thấy anh cô cứ tưởng rằng Triệu Vỹ đang ngồi đó, Triệu Vỹ không bỏ cô mà đi vẫn đang sống sờ sờ trước mặt cô. Phi Phi thấy thái độ của cô như thế không khỏi ngạc nhiên, lay lay vai Uyển Tinh

-Cậu sao thế? Uyển Tinh

-Uyển Tinh

Phải đến lần thứ hai Uyển Tinh mới có thể trở lại, giọng bối rối như đứa trẻ đang làm điều gì xấu bị bắt quả tang vậy

-À...Ừ

-Trông sắc mặt cậu không được tốt, cậu bị đau ở đâu hả?

Uyển Tinh xua tay cười khổ

-Không...không có gì đâu

Uyển Tinh quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đôi mắt vô hồn nhìn về phía chân trời xa ‘Triệu Vỹ à! Anh có tin cái gọi là định mệnh không?’, Uyển Tinh chợt quay lại, hỏi Phi Phi

-Hai người đó...

Phi Phi hơi ngạc nhiên nhưng như hiểu ý, cô nhìn hai tên đó, ánh mắt hiện lên sự ngưỡng mộ thấy rõ

-À! Người ngồi bên phải là Đàm Âu Phong bên trái là Duật Khiết Luân. Đàm Âu Phong nổi tiếng là một con người lạnh lùng, kiêu ngạo. Duật Khiết Luân thì ôn nhu nhẹ nhàng. Hai người ấy rất nổi tiếng đấy, thành tích học tập của cả hai phải nói trường này không ai theo kịp. Thế lực của Đàm gia và Duật gia cũng rất lớn, đến cả tổng thống còn muốn nịnh nỡ là. Cơ hội gần gũi hai anh ấy còn khó hơn cả lên trời. Chỉ cần được hai anh ấy nhìn một cái thôi, có chết cũng mãn nguyện

Phi Phi mãi mê kể lể mà không biết rằng giáo viên chủ nhiệm đang nhìn hai đứa nó với ánh mắt không mấy thiện cảm

-Hai em bàn cuối tổ 4, nói chuyện hăng say quá nhỉ?

Uyển Tinh và Phi Phi giật mình, quay lên nhìn giáo viên chủ nhiệm, tỏ vẻ khổ sở

Cô Ái Lệ từ từ đi xuống hết nhìn Phi Phi rồi lại nhìn Uyển Tinh

-Em là học sinh mới chuyển đến đây?

Thấy cô nhìn mình chằm chằm Uyển Tinh thoáng chút bối rối

-Vâng...vâng ạ!

Nâng giọng kính lên, cô Ái Lệ nhìn Uyển Tinh, giọng không đổi

-Vậy em là Diêu Uyển Tinh?

Uyển Tinh vẫn cúi mặt, giọng hơi run

-Vâng ạ

Cô Ái Lệ nhìn cả hai một lượt

-Bài giảng của tôi không thu hút à?

Cả hai lúng túng

-Không...không ạ

-Thế tại sao lại không chú ý nghe giảng?

-Em...em xin lỗi

-Diêu Uyển Tinh mới chuyển đến đây, có thể chưa quen với môi trường mới, còn Phi Phi em cũng chưa quen với môi trường ở đây à?

Cả lớp được một mẻ cười to, Uyển Tinh và Phi Phi mặt đỏ còn hơn cả gấc, hai cô nàng chỉ ước có một cái hố thật sâu để chui xuống ngay tức khắc

Cô Ái Lệ như hiểu được, không truy cứu nữa

-Tôi không nói nhiều với hai em làm gì, không lại mất thời gian của cả lớp. Bây giờ hai em ngồi xuống tự nhìn nhận lại hành vi của mình đi, lần sau mà còn thế nữa tôi sẽ cho hai em ra ngoài hành lang đứng đấy

-Vâng ạ

Cô Ái Lệ tiếp tục bài giảng của mình, Uyển Tinh và Phi Phi nhìn nhau ủ rũ. Uyển Tinh thở dài ‘ngày đầu tiên đã để lại ấn tượng không tốt rồi’

Đàm Âu Phong và Duật Khiết Luân đã nghe thấy cuộc hội thoại đó, theo phản xạ, cả hai cùng quay xuống nhìn Uyển Tinh. Khá bất ngờ nhưng cả hai nhanh chóng quay lại, trong đầu nảy lên dự tính khác nhau. Đám con gái ngơ ngác hết nhìn Âu Phong và Khiết Luân rồi nhìn Uyển Tinh. Khuôn mặt họ hiện lên vẻ đổ kị xen lẫn ngạc nhiên ‘Đàm thiếu gia và Duật thiếu gia vừa nhìn Uyển Tinh, chuyện lạ thế giới hả trời?’

Suốt buổi học Uyển Tinh không tài nào tập trung được. Cô cứ liếc nhìn Đàm Âu Phong, nhìn rồi lại đau, dù biết anh ta không phải là Triệu Vỹ nhưng sao mỗi lần nhìn anh ta, trái tim cô lại nhói đau vậy? Cô cảm thấy khó thở, không tài nào tập trung vào bài học nổi. Dường như cả thế giới này chỉ còn tồn tại cô và anh vậy. Uyển Tinh chợt rùng mình quay trở lại hiện thực, lắc đầu nguầy nguậy xua tan đi những ý nghĩ vớ vẩn đó ‘Uyển Tinh à! Mày sao vậy? Triệu Vỹ đã không còn trên cõi đời này nữa, anh ta là Đàm Âu Phong, một Âu Phong lạnh lùng ngạo nghễ, không coi ai ra gì. Làm sao có thể là Hàn Triệu Vỹ được chứ?’

Gió vẫn thổi

Chim vẫn hót

Lá vẫn rơi

Quạt vẫn quay

Tiếng giảng bài vẫn đều đều

Mà sao trái tim cô như đang ngừng đập

Trưa nắng gắt, vạn vật như muốn thu mình nấp vào những tán cây to lớn. Uyển Tinh uể oải nằm dài ra bàn, cô cảm thấy mệt mỏi chán nản vô cùng. Từ khi Triệu Vỹ mất, cảm giác này đã đeo bám cô không ngừng. Nhìn Uyển Tinh bây giờ thật tiêu tụy thiếu sức sống. Cô đã hứa với Triệu Vỹ là sẽ sống tốt nhưng sao cô thấy khó quá. Phi Phi thấy bộ dạng của Uyển Tinh như thế thì không khỏi lo lắng

‘Cậu không sao chứ? Nhìn cậu có vẻ rất mệt mỏi

Uyển Tinh ngược lên nhìn Phi Phi, nở nụ cười méo xệch

‘Mình không sao đâu, cậu về ký túc xá trước đi!

Phi Phi tỏ vẻ không tin, đưa tay sờ lên trán Uyển Tinh

-Ồ, tạm thời là không sao đâu. Bây giờ về được không? Hay để tớ đưa cậu về

Uyển Tinh xua tay, nhìn Phi Phi cười

-Không sao đâu, tớ ngồi đây tí, lát nữa sẽ về mà

-Hay để tớ ngồi với cậu nhé!

-Mình cần yên tĩnh một lát, xin lỗi cậu nhé!

Phi Phi cười tinh nghịch, tay đặt lên vai Uyển Tinh

-Mình biết rồi, thôi mình về trước đây, có chuyện gì thì gọi ình nha!

-Ừ!

Uyển Tinh vẫy tay chào, cô cảm thấy Phi Phi không những dễ thương cá tính mà còn biết quan tâm người khác nữa. Có một người bạn như Phi Phi cô đã bớt cô đơn đi phần nào. Gục mặt xuống bàn, Uyển Tinh nằm đó suy nghĩ lại những chuyện đã qua. Cô biết mình cần phải chín chắn hơn, cần phải tập sống, cần phải vững vàng để tự mình bước đi trên đường đời đầy chông gai này mà không có Triệu Vỹ bên cạnh. Cô

đã ỷ lại dựa dẫm vào anh quá nhiều. Giờ đã đến lúc cô phải tự lập. Uyển Tinh nhìn ra cửa sổ, thầm nở nụ cười dịu dàng. Cô tin rằng ở phía chân trời xa xăm ấy, Triệu Vỹ cũng đang cười với cô

Chợt

Một bóng dáng cao lớn đi vào, từng bước chân mạnh mẽ kiêu hùng của con người ấy, khí chất lạnh lùng tỏa ra từ con người anh. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ làm đổi phương nghệt thờ

Nghe thấy tiếng bước chân, Uyển Tinh giật mình quay đầu lại. Cô như không tin vào mắt mình nữa, người ngồi đối diện với cô là “Hàn Triệu Vỹ” à không, vẻ mặt lạnh lùng hơn cả băng ấy chỉ có thể là Đàm Âu Phong, hấn ngồi trên bàn đối diện với cô, ngay cả tướng ngồi cũng toát lên vẻ kiêu ngạo. Uyển Tinh bối rối gục mặt xuống không dám nhìn hấn, đôi vai run bần bật, tay đan vào nhau cứng ngắc, dường như cô không thể thở nổi nữa rồi, ngồi bất động

Nắng vẫn gay gắt nó như muốn thiêu rụi vạn vật trên trái đất

Vậy mà trong căn phòng ấy lại lạnh lẽo đến mức đáng sợ. Cả căn phòng như được bao trùm bởi băng giá mùa đông, bất giác khiến người ta phải rùng mình. Uyển Tinh cảm thấy sợ hãi đến hô hấp cũng khó khăn, không gian quá ngột ngạt. Phải chăng là vì khuôn mặt của anh ta quá giống Triệu Vỹ hay sự lạnh lùng băng giá toát ra từ người anh ta

Đàm Âu Phong tiến sát lại gần Uyển Tinh đưa tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của cô lên, nhìn thẳng vào mắt Uyển Tinh, cô bối rối nhìn đi nơi khác

Hành động của Uyển Tinh như đang thách thức Âu Phong, hấn càng siết chặt hơn, đôi môi quyến rũ nở nụ cười nửa miệng

Xấu hổ đến nỗi không dám nhìn mặt tôi sao?

Uyển tinh cảm thấy đau nhưng không có cách nào thoát khỏi bàn tay của hấn

-Muốn tiếp cận tôi nên mới chuyển đến lớp này?

-Không...không phải

Đàm Âu Phong buông tay ra, khoanh tay trước mặt, giở giọng cáo già

-Tối nay tôi rảnh cô có thể hẹn hò với tôi

Uyển Tinh sững người cổ nhét hết những lời hấn vừa nói nhưng sao không có cách nào thông nổi. Cô có nghe nhầm không, hấn nói là cô có thể hẹn hò với hấn, hấn nghĩ mình là ai mà lại nói với cô bằng giọng điệu ngạo nghễ không coi ai ra gì như thế chứ? Cho dù hấn có khuôn mặt giống Triệu Vỹ đi chăng nữa, cô quyết cũng không để hấn áp bức hết lần này đến lần khác như thế

-Tại sao tôi phải hẹn hò với anh chứ?

Đàm Âu Phong nhếch môi nở nụ cười khinh. Nụ cười khiến Uyển Tinh phải rùng mình

-Để trả nợ

Uyển Tinh choáng váng tim cô như đang bị hàng ngàn mũi kim đâm vào, nhúc nhối ‘trả nợ? Triệu Vỹ có phải đã đến lúc em phải trả nợ anh không? Vì anh quá yêu em, chiều chuộng em, anh luôn dành mọi điều tốt đẹp nhất cho em nên bây giờ em phải trả lại anh, trả lại những gì em nợ anh phải không? Nếu như điều đó làm anh vui, em sẽ làm tất cả’

-Được

-Tốt

-Đàm Âu Phong! Cậu cũng ở đây sao?

Duật Khiết Luân bước vào lớp, tiến lại gần Uyển Tinh, nhìn hấn ngạc nhiên Uyển Tinh cũng ngạc nhiên không kém, thần kinh cô rối loạn lên cả rồi. Đàm Âu Phong nhìn Duật Khiết Luân một lượt từ trên xuống dưới, chợt dừng lại ở bàn tay anh

-Giờ này mà còn tới đây làm gì? Lại còn mua đồ ăn nữa?

-Tôi mua cho Uyển Tinh

-Cậu quen cô ta sao?

-Đúng vậy! Cậu cũng thế à?

Đàm Âu Phong sững sốt nhìn Uyển Tinh, vẻ mặt tối sầm lại, cắn chặt môi, điệu bộ vô cùng tức giận. Uyển Tinh cúi gằm mặt tránh đi ánh mắt đáng sợ của hắn Không khí thật ngột ngạt lại thêm cái giá lạnh toát ra từ người Đàm Âu Phong khiến người khác rùng mình ghệt thở

-Diệu Uyển Tinh! Cô quả là con người không đơn giản

Đàm Âu Phong tức giận bỏ đi ra ngoài. Giờ chỉ còn lại Khiết Luân và Uyển Tinh. Cô thần thờ ngồi bất động, ánh mắt vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ. Khiết Luân này giờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, giờ lại nhìn thấy biểu hiện của cô như thế không khỏi ngạc nhiên

-Uyển Tinh

-Uyển Tinh

Uyển Tinh giật mình quay đầu lại, cười khổ

-Tôi xin lỗi, tôi vô ý quá

Duật Khiết Luân ngồi xuống đối diện, mở hộp cơm ra, bên cạnh đó có hộp sữa và một ít đồ ăn nhẹ

-Không sao, chắc là đói rồi ha, tôi có mua đồ ăn trưa đây. Nè, ăn đi!

Uyển Tinh nhìn anh bối rối

-Không...không cần đâu

Khiết Luân nhẹ nhàng lau đĩa và muỗng, đặt cạnh hộp cơm, rồi mở hộp sữa. Anh nhìn cô ảm áp đôi mắt anh đẹp thật, cứ muốn nhìn mãi mà không thể rời ra, đôi mắt ấy tựa như có làn sương mong manh bao phủ, đẹp và quyến rũ vô cùng

Anh múc một thìa cơm và gấp một ít thức ăn, đưa ra trước miệng cô

-Aaaa

-Ăn đi nào!

-Uyển Tinh

Uyển Tinh cứ đơ ra như thế, mớ cảm xúc hỗn độn cứ vây lấy cô, chúng cứ hành hạ cô, gặm nhấm nỗi đau của cô. Trái tim cô như bị ai bóp chặt, đau đớn ngọt thở vô cùng

*****

Đang xử lí một đồng bài tập còn đang dang dở, Uyển Tinh uể oải nằm dài ra bàn. Bụng cô cứ biểu tình đòi ăn, nhưng nhìn đồng bài tập trước mắt, cô chỉ biết khóc thầm. Chắc trưa nay cô phải nhịn đói để hoàn thành chúng quá

-Tiểu tinh, em mệt rồi để anh làm cho, em ăn trưa đi

Hàn Triệu Vỹ lại gần, bày hộp cơm để trước mặt Uyển Tinh, tiện thể mở luôn hộp sữa ra

-Ăn đi rồi uống sữa nhé, lát nữa mà thèm ăn cái gì anh đi mua cho

Uyển Tinh mắt rưng rưng nhìn Triệu Vỹ

-Em cảm ơn anh

Anh cốc đầu cô

-Ngốc! Không được khách sáo với anh nữa đâu đấy

Uyển Tinh bật cười, tay xoa xoa đầu, trông cô rất đáng yêu

-Thế anh dứt em ăn đi!

Cô bắt đầu mè nheo, má phụng phịu, mở to đôi mắt sáng ngời nũng nịu Triệu Vỹ

-Đi mà, dứt em ăn đi!

Anh phì cười, dứt cho Uyển Tinh ăn. Cô tinh nghịch véo mũi anh nựng yêu. Cô cũng lấy muỗng múc cơm và một ít thức ăn đưa ra Triệu Vỹ

-Aaaaa

-Há to ra nào!

Triệu Vỹ hết nhìn thìa cơm lại nhìn Uyển Tinh

-Anh ăn rồi

Uyển Tinh thừa biết anh nói dối vì chưa bao giờ anh ăn trước cô cả, khi nào thấy cô ăn no anh mới yên tâm ăn. Những lúc ở quán ăn cũng thế, anh nhìn cô ăn một lúc rồi mới bắt đầu ăn. Cô có cần nhằn trách móc thế nào đi chăng nữa anh cũng chỉ cười cười rồi đầu lại vào đấy

-Em quá hiểu anh rồi, đừng giấu em. Anh không ăn thì em cũng không ăn

-Tiểu Tinh, anh không đói mà

-Bây giờ có chịu ăn không?

-Tiểu Tinh

-Một...hai...b...

-Được rồi, anh ăn

Uyển Tinh cười cười, xoa xoa đầu Triệu Vỹ

-Ngoan!

Cả hai bật cười, niềm hạnh phúc ấy đối với hai người là chưa bao giờ tắt Ngoài kia nắng gắt, chim cũng không muốn hót, lá cũng không muốn rơi. Thế mà trong căn phòng ấy, những tiếng cười rôm rả cứ tiếp diễn không thôi. Vạn vật như trở nên có sức sống hơn, chúng như đang ngắm nhìn, vui đùa cùng đôi uyên ương ấy *****

Tình yêu hơi có còn gì cho nhau nữa

Khi ngày xưa theo cát bụi đi rồi

Chỉ còn em lặng lẽ giữa biển khơi

Mò “Ngọc Bích” dưới màu xanh hi vọng

Chiều tắt nắng hoàng hôn trên mặt biển

Lấp lánh ánh hồng nhưng hi vọng gì đâu

Chẳng ấm áp thêm lòng xưa lạnh vắng

Anh đi rồi!-Em nỗi nhớ cô đơn

Anh có muốn về thăm lại chốn yêu xưa?

Thăm hẹn ước mà giờ đây là kỉ niệm

Trên bãi cát anh viết tên cầu nguyện

Sống bên em cho đến bạc mái đầu

Anh đi rồi!-Lời hứa ấy còn đây

Gây cho em bao chấn thương thâm lặng

Căn bệnh ấy có bao người chạy chữa

Cũng muộn rồi chẳng cứu nổi em đâu

Từng giọt nước mắt trên khuôn mặt thanh tú của Uyển Tinh chợt tuôn rơi, cô lấy thìa cơm từ tay Khiết Luân và cho vào miệng. Cô cứ liên tục mức như thế, mùi vị của thức ăn thơm ngon đến thế mà sao cô chẳng có cảm giác gì, cứ ăn rồi lại khóc khóc rồi lại ăn. Duật Khiết Luân thở dài, đưa tay lau đi giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của Uyển Tinh

-Có chuyện gì buồn thì cứ nói ra, tôi sẽ lắng nghe, còn hơn là chôn giấu trong lòng để rồi sinh bệnh

Khiết Luân lại ngồi bên cạnh Uyển Tinh, ôm cô vào lòng mà vỗ về. Như một đứa trẻ được mẹ yêu thương, Uyển Tinh vùi đầu vào ngực Khiết Luân khóc nức nở. Cô khóc thật to, khóc thật nhiều. Cô vẫn thế vẫn cứ mãi dựa dẫm vào người khác như thế, sự hèn nhát yếu đuối của cô lại trở dậy, cứ muốn ỷ lại muốn được người khác bao bọc. Khiết Luân cảm nhận được giọt nước mắt đau buồn ấy thấm vào da thịt anh, anh ôm cô vào lòng vỗ về cô như một đứa trẻ, đôi mắt anh hướng tầm nhìn ra ngoài cửa sổ

Dường như đâu đó có một thiên sứ đang cười với anh nụ cười thanh thản mãn nguyện xen lẫn vào đó là sự gờ gẫm tin cậy. Gió bắt đầu thổi mạnh cuốn từng chiếc lá già nua về với đất mẹ. Mưa bắt đầu rơi, từng hạt mưa trong suốt như thủy tinh. Bầu trời bao phủ một màu trắng xóa, không gian nhòa đi trong màu trắng của cơn mưa. Tiếng khóc của Uyển Tinh hòa với tiếng mưa rơi, tất cả như tạo nên một thứ âm thanh nặng nề ảm đạm

4. Chương 4: Ôsin Của Thiếu Gia

Chương 4: Ôsin của thiếu gia

Từ nãy giờ Uyển Tinh đã thử biết bao nhiêu bộ đồ mà vẫn chưa ưng ý cái nào, ít ra phải ăn mặc đẹp một chút để không làm hấn phải mặt mặt. Uyển Tinh thẫn thờ ngồi trên giường, nhìn đồng quần áo đó mà cô chán nản. Chợt cô dừng lại ở chiếc váy màu tím nhạt, đây là chiếc váy mà Triệu Vỹ đã tặng cô năm ngoái đúng ngày sinh nhật thứ 17 của cô. Mỗi khi vào dịp lễ đặc biệt cô mới mặc nó. Cô thay chiếc váy vào, đứng trước gương nhìn. Chiếc váy rất đẹp, Triệu Vỹ nói rằng chỉ có cô mới hợp với nó, váy có màu tím nhạt, màu mà cô yêu thích nhất. Áo không dây để lộ bờ vai trắng ngần của cô, viền áo, viền váy, thắt lưng đều có màu trắng. Phần trước ngực còn được đính những hạt ngọc nhỏ xíu màu trắng, phát sáng lấp lánh trông thật đẹp. Váy ngắn chưa tới gối để lộ đôi chân thon dài. Có lúc anh hỏi rằng màu trắng rất hợp với cô vì nó đi liền với sự trong trắng tinh khiết thánh thiện và trinh nguyên mà tại sao cô lại thích màu tím nhạt đến thế. Cô mỉm cười với anh rằng màu tím nhạt đem lại cảm giác lãng mạn và hoài cảm về quá khứ. Uyển Tinh mệt mỏi ngồi xuống giường, trong đầu lại hiện lên một mớ kí ức đẹp giữa cô và anh

Chợt có tiếng bước chân đi vào, phá vỡ cảm xúc hỗn loạn của Uyển Tinh. Đứng trước mặt cô là hai tên to con mặc bộ vest màu đen, mắt đeo kính râm nhìn chung rất phong độ lịch lãm. Một trong hai tên đó lên tiếng

“Cô Diêu! Chúng tôi được lệnh của Đàm thiếu gia đến đón cô”

“À! Vâng”

Uyển Tinh chậm rãi đi trước hai tên vệ sĩ theo sau

Một chiếc BMW màu xanh đứng đỗ trước đường lớn. Hai tên vệ sĩ chạy nhanh về phía trước mở cửa mời cô lên xe

15 phút sau, chiếc xe dừng lại tại một trung tâm mua sắm rất sang trọng. Cô đứng ngơ ngác, đôi chân dường như không nhúc nhích nổi nữa rồi. “Đừng nói là hẹn hò ở đây chứ?” Uyển Tinh ngán ngẩm

Ngay lúc đó, một cô gái trông rất xinh đẹp đi ra, nhìn cô lịch sự

“Cô Diêu! Mời cô đi theo tôi!”

Uyển Tinh chậm rãi bước theo sau, mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi, nếu như hẹn hò ở đây thì thật không bình thường

Cô gái đưa Uyển Tinh vào khu bán quần áo. Ở đó có một đám nhân viên đứng thành một hàng cúi đầu 45 độ chào Uyển Tinh

“Chào Diêu tiểu thư!”

Uyển Tinh còn ngơ ngác chưa hiểu được chuyện gì thì đám nhân viên đó đưa cô đi thử quần áo. Sau một hồi quay như chong chóng cuối cùng cũng chọn được áo váy vừa ý. Chưa kịp ngồi nghỉ thì Uyển Tinh lại bị cô gái xinh đẹp lúc nãy đưa qua khu giày dép. Lại là một đám nhân viên đứng thành một hàng, họ lại đưa cô đi thử hết đôi giày này đến đôi giày khác, cuối cùng chọn một đôi guốc đẹp nhất, nó rất hợp với đôi bàn chân nhỏ nhắn trắng trẻo của cô nhưng có điều nó quá cao. Báo hại cô nhiều lần suýt té. Ấy thế mà cô gái kia vẫn không chịu để cô yên, hết đưa cô qua khu đồng hồ rồi lại đến khu trang sức. Toàn hàng hiệu vừa xa xỉ vừa đắt tiền. Gì đây chứ? Quần áo của hãng Louis Vuitton, đồng hồ hãng Lorex, đồ trang sức hãng Harry Winston, toàn là những hãng thời trang nổi tiếng nhất thế giới

Sau khi lựa đồ xong, cô gái xinh đẹp kia nhìn Uyển Tinh trầm trồ khen ngợi

“Tôi chưa bao giờ thấy cô gái nào xinh đẹp như thế này cả. Đàm thiếu gia quả là sáng suốt”

Uyển Tinh bực mình

“Rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao lại đưa tôi tới đây?”

Cô gái kia cười tươi

“Đó là mệnh lệnh của Đàm thiếu gia, chúng tôi chỉ làm theo thôi ạ. Đàm thiếu gia đang đợi cô ở bên ngoài. Mời cô!”

Uyển Tinh chẳng biết nói gì hơn, ngán ngẫm nhìn cô gái vẫn đang cười tươi kia. Chợt nhớ ra điều gì đó, Uyển Tinh nói với cô ta

“Phiền cô gói lại chiếc váy lúc nãy cho tôi!”

Cô gái xinh đẹp ngạc nhiên

“Cô Diêu, ý cô là chiếc váy màu tím nhạt đó?”

“Đúng vậy!”

Mặc dù không hiểu vì sao Uyển Tinh lại bảo gói bộ váy đó lại nhưng cô ta cũng không hỏi gì thêm

“Vâng! Thưa cô”

Lúc bước ra tới cửa, một tên vệ sĩ chạy lại cung kính chào Uyển Tinh

“Diêu tiểu thư! Mời cô lên xe!”

“Là chiếc xe kia ư?”

“Vâng, thưa cô”

Trước mắt Uyển Tinh là chiếc xe Lamborghini Veneno Roadster màu đỏ với dàn áo đen bóng nổi bật với một số chi tiết màu đỏ. “Siêu xe Lamborghini? Chẳng phải chiếc Lamborghini Veneno Roadster này mới xuất hiện tại nhà máy của Lamborghini sao? Anh ta có nó từ lúc nào chứ? Nó có giá 5,6 triệu đô chứ chẳng ít”. Uyển Tinh đứng đờ tại chỗ, mở mắt thật to nhìn chiếc siêu xe đang đứng trước mặt cô (T_T)

“Diêu tiểu thư, cô có sao không? Diêu tiểu thư!”

“À, vâng, tôi không sao”

Uyển Tinh xấu hổ, cảm thấy suy nghĩ của mình hơi thừa thãi. Đối với hắn, một chiếc siêu xe thì có đáng gì chứ

Tên vệ sĩ mở cửa, Uyển Tinh chậm rãi bước vào. Đàm Âu Phong đang ngồi tựa người ra sau, mắt đeo kính râm, tay khoanh trước ngực

“Đi thôi!” Đàm Âu Phong ra lệnh

“Vâng thưa thiếu gia”

Chiếc siêu xe bắt đầu lướt nhanh trên dòng đường đông đúc. Nó đi quá nhanh đến nỗi Uyển Tinh không nhìn được phong cảnh ban đêm thế nào. Cô chán nản đặt tay lên khung cửa kính, chống cằm nhìn ra màn đêm. Đàm Âu Phong đôi lúc vô tình nhìn người bên cạnh, thoáng chút sững sốt. Đêm nay cô rất đẹp, nhìn cô rất giống một tiên nữ giáng trần trong chiếc váy trắng tinh khiết lộng lẫy. Sắc đẹp của cô thật ma mị, nó cứ cuốn hút, hút hồn người khác khi nhìn vào cô. Có lẽ đây chính là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Nhưng sao trông Uyển Tinh cô đơn quá! Ánh mắt vô hồn nhìn ra khoảng không, phải chăng trong đôi mắt đẹp ấy đang chứa một nỗi niềm nào đó mà người khác không thể được biết. Đàm Âu Phong giật mình, quay mặt đi nơi khác, từ khi nào anh lại quan tâm đến biểu hiện của người khác như vậy? Một điều mà trước đây chưa từng có. Ngay cả chính anh cũng không thể lí giải được điều đó. Cố lấy lại bình tĩnh, Đàm Âu Phong không suy nghĩ gì thêm, anh sợ rằng nếu càng suy nghĩ thì càng loạn mất thôi

“Cô nên biết rằng lần hẹn hò này là để trả nợ cho cái ôm lúc sáng hôm qua”

“Tôi biết”

“Tốt! Vì vậy cô nên biết điều một chút”

“Vâng”

Những câu trả lời hết sức ngắn gọn của Uyển Tinh khiến Đàm Âu Phong cảm thấy bức mình, giống như là trả lời cho qua chuyện vậy

“Hẹn hò với tôi khiến cô không vui sao?”

“Không! Miễn là anh vui, anh muốn tôi làm gì tôi cũng làm hết”

“Đó là do cô nói đó, lát nữa thì cũng đừng có mà hối hận”

“Tôi không hối hận. Chỉ cần điều đó không trái với lương tâm là được”

“Tốt”

Đàm Âu Phong gỡ bộ mặt hết sức cáo già, môi mỏng khẽ nhếch lên nở nụ cười nguy hiểm. Uyển Tinh lúc đó chỉ nghĩ rằng chỉ cần Triệu Vỹ vui, bảo cô làm gì cô cũng làm nhưng bây giờ nhìn thấy điệu bộ cáo già của Đàm Âu Phong không khỏi làm cô cảm thấy lo âu, chột dạ

Chiếc siêu xe dừng lại tại một nhà hàng sang trọng. Ngay lúc đó có một toán nhân viên chạy ra cung kính cúi đầu chào 45 độ. Uyển Tinh ngơ ngác hết nhìn đám nhân viên rồi lại nhìn Đàm Âu Phong

“Sao lại tới đây?”

“Tới đây không được à?”

“Không...không phải”

“Vậy thì xuống xe đi!”

Uyển Tinh bước xuống xe, đi theo sau hắn. Lúc bước vào nhà hàng, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hai người. Uyển Tinh và Âu Phong cứ như hai vì sao tinh tú rơi xuống trần gian để giờ đây khiến cho người người phải ước ao ngưỡng mộ để rồi tự hỏi “Tại sao trên đời lại có người đẹp đến thế?”. Đàm Âu Phong đi lại chiếc bàn đã đặt sẵn, ung dung ngồi xuống, khí chất lạnh lùng khinh đời của hắn không những không khiến người ta ghét mà lại càng làm cho người ta thêm phần say mê hắn thôi. Nhân viên phục vụ đi lại cúi đầu chào 45 độ rồi đứng trong tư thế “sẵn sàng phục vụ”. Đàm Âu Phong ra hiệu bảo lui, ánh mắt cáo già nhìn Uyển Tinh khiến cô nàng phải rùng mình

“Cô phục vụ đi!”

Như không tin vào tai mình, Uyển Tinh mở to hai mắt nhìn hắn

“Tôi...tôi phục vụ sao?”

Đàm Âu Phong khẽ nhếch mép

“Đúng vậy!”

“Tại sao lại là tôi?”

“Tôi thích, chẳng phải cô đã nói miễn là tôi vui thì bảo cô làm gì cô cũng làm sao? Giờ cô muốn lật lọng?”

Uyển Tinh khẽ rung mình, bây giờ hẳn đã lộ ra bộ mặt cáo già của mình rồi, thật đáng sợ

“Được rồi...miễn là anh vui”

Uyển Tinh đứng dậy, lại gần hẳn và đưa menu ra. Đàm Âu Phong nhìn một lượt rồi gọi món, không biết bao tử của hắn lớn đến cỡ nào mà gọi nhiều món đến thế, Uyển Tinh cảm thấy hoa mắt, tia ù đi, thật sự chóng mặt, hắn gọi gần như muốn hết luôn cả thực đơn. “Ăn hết không mà kêu nhiều món quá vậy, phung phí vừa thôi chứ” ấy là cô nàng chỉ dám nghĩ chứ không dám nói ra. Sau khi gọi món xong Âu Phong nhìn Uyển Tinh như muốn nói “Cô vào mà bưng hết ra đây!”. Uyển Tinh như hiểu được ý hắn, quay mặt đi vào. Dường như đã có sự sắp đặt từ trước hay sao mà khi Uyển Tinh đi vào mang thức ăn ra, đám nhân viên chỉ nhìn nhau thở dài chứ không dám phụ giúp hay hó hê nửa tiếng. Chân mang guốc cao, trên người toàn đồ hiệu lại phải phục vụ một tên đang ngồi ăn ngon lành vẻ mặt kiêu ngạo đắc ý đó không khỏi khiến những vị khách ở đây ngạc nhiên, tò mò. Có người nói “Cô gái xinh đẹp đó là phục vụ sao? Nhưng có phục vụ nào mà nhìn quý phái sang trọng thế đâu chứ?”, có người lại nói “Bộ cô ta muốn làm nổi sao?”, có người bảo Uyển Tinh dở hơi, có người lại bảo Âu Phong quá đáng. Chung quy cũng chỉ dừng lại ở đó vì không ai hiểu được nguyên nhân của nó là gì. Uyển tinh mờ mờ hồ hồ nhể nhại cứ đi ra đi vào, hết bưng món này rồi lại món khác, hết bưng nước rồi lại rượu, bình thường đi đã mệt đằng này lại mang đôi guốc cao tới 7 phân (T_____T). Nhưng Uyển Tinh cũng không than phiền vì điều cô muốn chỉ có 5 chữ “Chỉ cần Triệu Vỹ vui” so với những gì mà anh làm cho cô, thế này thì có đáng gì chứ

Rời khỏi nhà hàng, Âu Phong lại cho đến trung tâm giải trí lớn nhất thành phố. Hắn vào khu trượt băng nghệ thuật. Tụi con gái vừa nhìn thấy hắn thì la lên như bắt được vàng. Bao nhiêu cặp mắt hình trái tim cứ dán chặt vào hắn. Nhìn hắn xì xầm chốc chốc lại rú lên, cười đến tít cả mắt. Vì biết rõ hắn là người khó gần, lạnh lùng, kiêu ngạo nên đám fangirl đó không dám vào nhau mà chạy đến vây quanh hắn chứ nếu không thì ngạt thở đến chết mất. Ấy thế mà Uyển Tinh vẫn thấy sợ, lạnh đến sống lưng khi bao nhiêu ánh mắt của đám fangirl đó nhìn cô không mấy thiện cảm

Âu Phong cảm thấy chướng mắt, nói gì đó với quản lý, chỉ một phút sau, trên sân trượt đã không còn một ai. Âu Phong quay qua nói với Uyển Tinh

“Cô ngồi đây đi!”

Nói rồi lập tức quay đi không quan tâm đến thái độ của Uyển Tinh. Âu Phong mang giày vào, bước vào sân khấu và bắt đầu trượt. Hắn trượt một cách chuyên nghiệp, điêu luyện. Từng đường nét trên người hắn rất, rất giống Hàn Triệu Vỹ, cứ như là bản sao của anh vậy. Ánh mắt của Uyển Tinh đã trở nên âm áp, yêu thương, ánh mắt đẹp mê hồn mà chỉ dành cho Triệu Vỹ, và giờ đây người ở phía trước cô là Triệu Vỹ chứ không phải Âu Phong nữa rồi. Chợt Âu Phong dừng lại, trượt lại gần cửa ra vào, hắn hơi bất ngờ, Uyển Tinh vừa nhìn hắn bằng ánh mắt mà trước đó hắn chưa thấy bao giờ, đó không phải là ánh mắt ngưỡng mộ, say mê mà là triều mến yêu thương. Điều đó không khỏi làm hắn bối rối nhưng nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ đó vì bản tính của hắn vốn lạnh lùng, băng giá nên hắn không cho phép mình có những ý nghĩ kì quặc như thế

“Điều Uyển Tinh!”

“ĐIỀU UYỂN TINH!”

Uyển Tinh giật mình, lắc đầu nguầy nguậy “Không! anh ta là Đàm Âu Phong không phải Hàn Triệu Vỹ”, bối rối cúi đầu không dám nhìn Âu Phong

“Cô sao thế?”

“Không...tôi không sao”

“Vậy thì đi mua nước cho tôi, tôi khát rồi”

“Nhưng...”

“Sao?”

“Thôi được rồi, tôi đi”

“Tốt”

Uyển Tinh đi nhanh ra ngoài, lồng ngực co thắt lại sao nó vẫn đau thế này dù biết đó không phải là Triệu Vỹ nhưng sao cô vẫn cứ ảo tưởng để rồi khi tỉnh giấc, mọi thứ vụt bay hết, còn lại trong cô là sự cô đơn lạnh lẽo

Nguyên buổi tối hôm đó, Uyển Tinh cứ như là ôsin của Âu Phong, một ôsin không hơn không kém. Đến gần 11 giờ, Âu Phong có việc nên đi đâu đó và bảo hai tên vệ sĩ lái chiếc BMW đưa Uyển tinh về. Trước khi đi còn buông lại một câu

“Khi nào tôi gọi là phải đi”

“Anh...”

Không để Uyển Tinh nói hết câu hắn đã lái chiếc Lamborghini Veneno Roadster lao nhanh xuống dòng người đông đúc

5. Chương 5: Rốt Cuộc Duật Khiết Luân, Anh Là Ai Chứ?

Chương 5: Rốt cuộc Duật Khiết Luân, anh là ai chứ?

Lúc đi ngang qua chiếc cầu, Uyển Tinh kêu dừng lại và bảo hai tên vệ sĩ đó để cô ở đây, mặc dù đã nói hết lời nhưng hai tên đó cũng không thể thặng nổi tính ngang ngược cố chấp của cô, cuối cùng chỉ biết thở dài và lái xe về. Uyển Tinh mệt mỏi bước đi trên chiếc cầu rộng lớn, từng đợt gió lạnh tấp vào cô đau buốt, Uyển Tinh cảm thấy lạnh, trên người cô toàn hàng hiệu đắt tiền ấy thế mà không có nổi chiếc áo khoác, chỉ có chiếc váy mỏng manh thế này thì không lạnh sao được, rồi Uyển Tinh lại thấy đói, từ chiều đến giờ cô đã ăn gì đâu. Cái lạnh, cái đói khiến Uyển Tinh cảm thấy mệt mỏi rã rời. Mặc cho bao người đi đường cứ nhìn chằm chằm vào cô, Uyển Tinh vẫn bước từng bước chậm rãi mệt nhọc.

Chợt

Uyển Tinh dừng lại, đứng dựa vào thành cầu nhìn về phía chân trời xa. Thành phố về đêm thật đẹp, những ánh đèn điện sáng rực, những tòa nhà chọc trời càng thêm rực rỡ dưới ánh trăng hòa cùng với ánh sáng rực rỡ của đèn điện, dù đã khuya nhưng những đại lộ rộng thênh thang vẫn đông nghịt người xe. Uyển Tinh ngược lên nhìn bầu trời đêm. Ánh trăng tròn vành vạnh cùng muôn ngàn vì sao lấp lánh càng làm cho bầu trời về đêm càng sáng rực rỡ lung linh mà huyền ảo

*****

“Anh ơi! Trăng đẹp quá!”

Uyển Tinh dựa vào thành cầu, ngược nhìn bầu trời đêm lấp lánh, Triệu Vỹ đứng bên cạnh, ôm cô dựa vào lòng anh. Mặc dù về khuya rất lạnh nhưng Uyển Tinh lại thấy ấm áp hạnh phúc vô bờ khi được Triệu Vỹ ôm lấy như vậy, mùi bạc hà nam tính của anh lan tỏa khắp người cô làm cho cô cảm thấy ấm áp dịu dàng

“Em rất đặc biệt”

Triệu Vỹ ghé sát vào tai Uyển Tinh

“Sao ạ?”

“Vì chỉ có em mới có sở thích kỳ lạ như thế”

“Sở thích gì mà kỳ lạ?”

“Đứng trên cầu ngắm trăng”

Uyển Tinh phì cười đưa tay véo chiếc mũi cao thẳng gọn của anh

“Thế anh có thích không?”

“Em thích thì anh cũng thích”

Triệu Vỹ càng ôm chặt Uyển Tinh hơn, cúi xuống hôn lên mái tóc thơm mùi hoa anh đào của cô

“Trăng đẹp lắm nhưng Tiểu Tinh của anh đẹp hơn”

“Thật không?”

“Thật”

Uyển Tinh mỉm cười thả lỏng người dựa vào ngực anh, cô rất thích dựa vào anh như thế này, nó ấm áp yên bình lắm cảm giác như được anh che chở bao bọc vậy, mỗi lúc ở bên anh cô đều cảm thấy rất an toàn nhẹ nhõm. Mặc dù cô biết rằng không nên dựa dẫm vào anh nhiều nhưng sao cô mãi không tự lập được cứ ỷ lại dựa dẫm vào anh mãi không thôi

“Anh ơi! Tiểu Tinh lạnh”

Triệu Vỹ lo lắng cởi áo khoác ra mặc cho Uyển Tinh

“Ấm không?”

“Ấm lắm ạ!”

Uyển Tinh mỉm cười câu tay Triệu Vỹ những nhéo

“Anh ơi! Tiểu Tinh muốn về”

Triệu Vỹ véo bờ má mịn màng mềm mại của cô phì cười rồi ngồi xoay lưng lại phía cô

“Ngồi lên anh công về”

Uyển Tinh ngoan ngoãn trèo lên, đi được một đoạn cô lại mè nheo

“Anh ơi! Tiểu tinh buồn ngủ”

“Dựa vào lưng anh mà ngủ”

Uyển Tinh tựa đầu vào bờ vai rộng lớn của anh, tấm lưng dài rộng của anh như muốn bao bọc cả người Uyển Tinh. Cô cảm thấy rất ấm áp, chẳng khác gì đang ngủ trên một tấm nệm dày. Cô ước gì cứ mãi được ngủ trên tấm lưng của anh để cảm nhận được hơi ấm mùi hương bạc hà mà cô luôn nhớ mỗi khi chập chờn trong giấc ngủ

“Anh ơi! Tiểu Tinh muốn nghe anh hát”

“Được rồi anh sẽ hát cho em nghe”

Na na na na na na. Na na na na na na

I wanna sleep to night

In the midnight midnight midnight

Geudaeneun eotteongayo gakeumeun nareul saenggakhan jeok ittnayo

i gin bam-e dashi nuneul gamgo

geudael saenggakhago jamdeulji mothago geuraeyo

Jogeum yunanhi gineyo geudae eobtneun bam-i

aswiweojineyo geuddae bonaen geu nal-i deo

Gyesok mudyeojigettjo jeomjeom ijhyeojigettjo
 Eonjenganeun geudaega
 Jam-i oji anhneun bam so sad tonight
 geudae wa hamkke halsu eobtneun i bam
 in the midnight - ight - ight - ight midnight -ight
 ni saenggak-e jam mot deuneun Midnight
 Dashi chaja on i bam so sad tonight
 geudaega eobshi dashi matneun i bam
 in the midnight -ight -ight -ight midnight -ight
 niga eobshi jam mot deuneun Midnigh
 Na na na na na na. Na na na na na na
 I wanna sleep tonight
 In the midnight midnight midnight
 Nun gamattda ddeuneun saiboda deo bbareuge nal chajawattda
 ddeonaga beorin sarang dangshin You can't do this to me
 chung bunhada chungbunhae geuman jom haera nal apeuge
 naege milyeoniran ireum-e bameun kkeutnaji anha
 Da jinan yaegi dashi hago shipjin anhjiman
 naega geudael manhi choha hagin haettna bwayo
 Gyesok saenggaknagettjo deo geuriwojigettjo
 Shigan-i jinalsurok
 Jam-i oji anhneun bam so sad tonight
 geudae wa hamkke halsu eobtneun i bam
 in the midnight - ight - ight - ight midnight -ight
 ni saenggak-e jam mot deuneun Midnight
 Dashi chaja on i bam so sad tonight
 geudaega eobshi dashi matneun i bam
 in the midnight -ight -ight -ight midnight -ight
 niga eobshi jam mot deuneun Midnigh
 Jeogi banjjak i neun Little star nal wi-ro haejura
 gidael got hana eobshi sseurojineun oneul bam
 Jeogi banjjak i neun Little star nal wi-ro haejura
 gidael got hana eobshi sseurojineun
 Byeol hyeuneun bam gyejeol-i jina jogeumsshik dallajyeoganeun i bam
 hajiman nan yeojeonhi nan jam mot ireun bam
 Dashi chaja on i bam so sad tonight

geudaega eobshi dashi matneun i bam
in the midnight -ight -ight -ight midnight -ight
niga eobshi jam mot deuneun Midnigh
Na na na na na na. Na na na na na na
I wanna sleep tonight

In the midnight midnight midnight

Triệu Vỹ cất tiếng hát, một bài hát nhạc Hàn mà cô yêu thích nhất. Anh hát rất hay chẳng khác gì một ca sĩ chuyên nghiệp, anh có thể hát hàng ngàn bài hát nhạc Hàn như thế, chính điều đó đã khiến cô khâm phục anh, ngưỡng mộ anh, say đắm anh. Giọng hát của anh rất hay ấm áp giọng hát ấy một thứ âm thanh mê hoặc làm say đắm lòng người. Một chàng trai thanh tú đang công một người con gái có khuôn mặt đẹp như thiên thần đang ngủ say, chàng trai ấy khẽ mỉm cười, một đường cong tuyệt đẹp, hơn cả tranh vẽ. Nụ cười ấy dưới ánh trăng càng trở nên đẹp mê hồn. Quả thật rất nguy hiểm nếu như cứ nhìn vào nụ cười ấy vì ta có thể bị mê hoặc, chìm sâu vào cõi mộng mị mà không có cách nào thoát ra được.

*****

Hoàng hôn xuống cho lòng em buồn thắm
Hạnh phúc nào sao vẫn mãi xa xăm
Gió vẫn thổi vào hồn em lạnh buốt
Mưa tâm hồn làm lệ mãi tuôn rơi
Em vẫn biết cuộc đời là bể khổ
Mãi mê tìm tia hạnh phúc mong manh
Đường em đi không biết anh có lợi
Nắm tay em đi đến cuối con đường!
Có thể em không cùng anh chung bước
Nhưng xin đừng quên hết kỉ niệm xưa
Vì em biết trong dòng đời tấp nập
Vẫn rất cần hơi ấm một bàn tay
Lá vẫn bay trong buổi chiều gió lộng
Lướt mắt tìm trong khoảng trống hư không
Em mong lắm nụ cười anh ở đó
Cho tâm hồn em vơi bớt đơn côi

Uyển Tinh khẽ lau đi giọt nước mắt đang dâng trào, những kỉ niệm đẹp tưởng chừng như mới hôm qua ấy thế mà giờ đây còn lại trong cô chỉ là sự cô đơn trống trải. Tim cô đau lắm, như có hàng ngàn mũi kim đâm vào vậy. Nước mắt cứ thế chảy dài, cô cứ nấc lên từng hồi, dù vẫn biết là đã hứa với Triệu Vỹ là sẽ sống tốt nhưng sao khó quá, từ khi anh mất nước mắt còn nhiều hơn là nụ cười. Cô mệt mỏi lắm rồi nếu cứ thế này e rằng cô sẽ đi theo anh mất thôi

Chiếc siêu xe Lamborghini Veneno đang đi với vận tốc cực đại thì bỗng nhiên thắng lại, từ trên xe một người con trai cao lớn thanh tú khoảng 18 tuổi, mặc một chiếc áo khoác da màu đen, mắt đeo kính râm, trông anh rất đẹp trai, phong độ, vẻ đẹp của anh sẽ khiến bất kì bạch mã hoàng tử nào trong truyện cổ tích cũng phải ghen tị mất thôi. Anh từ từ bước xuống, đi đến bên cạnh Uyển Tinh

“Khuya rồi sao còn ở đây?”

Uyển Tinh giật mình, quay qua nhìn người con trai đứng bên cạnh mình

“Khiết...Khiết Luân”

“Thích đứng trên cầu ngắm trăng sao?”

Uyển Tinh bất ngờ

“Sao...sao cậu biết?”

Khiết Luân cười nhẹ, hướng tầm nhìn đến ánh sáng tròn vành vạnh kia

“Vì tôi thấy cậu cứ nhìn chăm chăm vào nó”

“Tôi...”

“Khuya rồi đấy, về thôi! Ở đây lạnh lắm”

Khiết Luân cởi áo khoác ra khoác cho Uyển Tinh, nắm tay cô đi lại chiếc siêu xe đậu gần đó

Ngồi trong xe, Uyển Tinh chỉ im lặng, đầu cúi xuống nhìn vu vơ, đôi bàn tay đan vào nhau. Bỗng nhiên bụng cô biểu tình đòi ăn, Uyển Tinh đỏ mặt, Khiết Luân phì cười. Khoảng 3 phút sau chiếc siêu xe Lamborghini Veneno đã đỗ trước một trung tâm khá lớn. Uyển Tinh ngơ ngác nhìn, Khiết Luân mở cửa xe và dắt cô vào trong

“Đưa tôi đi đâu thế?”

“Ăn khuya”

“Giờ này mà còn bán sao?”

“Chỉ cần tôi ra lệnh”

Uyển Tinh phì cười ngoan ngoãn đi theo Khiết Luân

Ngay lập tức có một đám nhân viên ra đứng thành hai hàng cúi đầu chào 45 độ

“Chào thiếu gia!”

Khiết Luân phẩy tay bảo lui, kéo Uyển Tinh vào thang máy, bấm nút 30 rồi lại kéo cô tới chiếc bàn gần cửa kính. Ở đây có thể nhìn thấy toàn thành phố, rất đẹp và lãng mạn

“Đẹp quá!”

Uyển Tinh thốt lên

Ngay lúc đó cô nhân viên phục vụ trông rất xinh đẹp đi đến cúi đầu 45 độ chào hai người, giọng lịch sự

“Thiếu gia cần dùng gì ạ?”

Khiết Luân đưa menu cho Uyển Tinh

“Cậu gọi đi!”

Uyển Tinh cầm lấy, sau khi xem xong cô gọi toàn món có vị khoai môn

Khiết Luân khẽ cười tạo nên một đường cong tuyệt đẹp

“Cậu thích ăn thức ăn có vị khoai môn?”

“À...ừ”

“Cậu thích màu tím đúng không?”

Uyển Tinh khá bất ngờ, mắt tròn xoe nhìn Khiết Luân. Ngoài Triệu Vỹ ra không ai biết là cô thích màu tím nhạt cả, vậy mà chỉ mới biết nhau thôi mà Duật Khiết Luân đã biết được sao? Từ việc cô thích ngắm trăng trên cầu, thích thức ăn có vị khoai môn, thích màu tím nhạt, những sở thích đó của cô chỉ có Triệu Vỹ biết mà thôi. Phải chăng Duật Khiết Luân quá sâu sắc hay là vì cô thể hiện sở thích của mình quá lộ liễu? Rốt cuộc Duật Khiết Luân, anh là ai chứ?

“Sao cậu biết?”

“Điều đó quan trọng sao?”

“Tôi...”

Vừa lúc đó nhân viên phục vụ mang đồ ăn ra, Khiết Luân mỉm cười nhìn Uyển Tinh

“Nhà hàng ở đây nấu ăn rất ngon, ăn một lần đảm bảo nhớ tới già luôn”

Uyển Tinh phì cười, thức ăn ở đây đúng là rất hấp dẫn, cô ăn rất ngon lành

Sau khi ăn xong, Khiết Luân đưa cô về kí túc xá. Bây giờ xe cô có vẻ thừa dãn, điều đó cũng là thể thuận lợi để chiếc siêu xe phát huy khả năng của mình

Thấy Uyển Tinh cứ im lặng như thế, Khiết Luân lên tiếng bắt chuyện trước

“Chiếc chuông gió ”ổn” chứ?”

Uyển Tinh liếc xéo Khiết Luân

“Vẫn ổn thưa ngài”

“Haha không dám”

Cả hai cùng phì cười, không khí trở nên nhộn nhịp hơn bao giờ hết

“Hình như cậu rất quý nó phải không?”

“Uhm”

“Tôi có thể biết không?”

“Một lúc nào đó tôi sẽ kể cho cậu nghe”

“Ồ”

Uyển Tinh thôi không hỏi nữa, quay mặt ra ngoài, Khiết Luân cũng không nói gì, tập trung lái xe

Lúc tới trường Khiết Luân kéo Uyển Tinh vào trong, bác bảo vệ có nhìn thấy cũng xem như không vì ông biết không nên đắc tội với thiếu gia nhà họ Duật, chứ nếu như đối với học sinh khác về giờ này “ngủ bụi” là cái chắc

Đến hành lang Uyển Tinh vẫy tay tạm biệt Khiết Luân rồi đi đến khu ký túc xá. Duật Khiết Luân đứng đó nhìn theo đến khi cô khuất bóng mới chịu rời đi

Uyển Tinh nhẹ nhàng mở cửa đi vào vì cô sợ rằng Phi Phi sẽ tỉnh giấc nhưng cũng may là Phi Phi đã ngủ rồi. Uyển Tinh thay đồ rồi cho vào túi, ngày mai cô sẽ trả cho anh vì đây toàn là đồ đắt tiền nên cô không thể nhận. Uyển Tinh đem chiếc váy màu tím ra ngắm nghía hồi lâu rồi mới cất vào tủ.

Tối hôm đó hai cái tên hai cái tên Đàm Âu Phong và Duật Khiết Luân cứ lẩn trốn trong đầu cô mãi không thôi. Rốt cuộc họ là ai mà lại khiến cô phải đau đầu vậy chứ?

6. Chương 6: Biệt Thự Đàm Lăng

Chương 6: Biệt thự Đàm Lăng

Sáng hôm sau Uyển Tinh phải chịu sự tra tấn của Phi Phi suốt nửa giờ đồng hồ. Cô sẽ còn chịu tra tấn nữa nếu như không sắp trễ học.

Buổi học hôm đó Đàm Âu Phong không đến lớp, Uyển Tinh hơi lo, không biết là có chuyện gì xảy ra với hắn không, cô quyết định trưa nay sẽ tìm đến nhà hắn để xem sao tiện thể trả luôn đồ lúc tối. Nhưng sao cô cảm thấy thời gian trôi lâu quá, làm cô càng thêm sốt ruột.

Cuối cùng chuông cũng reo báo hiệu hết giờ, Uyển Tinh vội vàng chạy về ký túc xá, chưa kịp thay đồng phục vợ ngay túi đồ chạy biến đi

“Trước tiên là phải hỏi đường đã” Uyển Tinh trầm nghĩ, chạy đến hỏi người đi đường

“Cô ơi! Cho cháu hỏi biệt thự Đàm gia nằm ở đâu ạ?”

Người đàn bà ngạc nhiên nhìn Uyển Tinh

“Cháu muốn hỏi biệt thự Đàm Lăng phải không?”

Uyển Tinh gãi gãi đầu cười khổ

“Hình như là vậy”

“Cháu cứ đi thẳng đến ngã tư quẹo phải, đi khoảng 200 mét thì quẹo trái, cháu vô đó thấy ngôi biệt thự nào to nhất đẹp nhất thì đó chính là biệt thự Đàm Lăng đấy”

“Cháu cảm ơn cô ạ”

“Không có gì nhưng ngôi biệt thự đó không phải ai muốn vào là vào đâu nhé!”

“Cháu biết rồi thôi cháu đi đây, tạm biệt cô”

Nói rồi Uyển Tinh chạy biến đi, người đàn bà tuy còn nghi ngờ nhưng cũng không để ý gì thêm

Theo lời chỉ dẫn của người đàn bà đó cuối cùng Uyển Tinh cũng đến nơi, xung quanh đây toàn là những ngôi biệt thự đẹp và sang trọng nhưng cô cũng dừng lại ở ngôi biệt thự đẹp nhất, lớn nhất, sang trọng nhất kèm theo tấm bảng được chạm khắc tinh xảo với hai chữ “Đàm Lăng” to tướng.

Đây là ngôi biệt thự khá đẹp, đẹp đến mức không thể tưởng tượng được, ước chừng khoảng 30 tầng chứ không ít.

Uyển Tinh cứ mãi mê đứng ngắm mà tí nữa thì quên nhiệm vụ của mình, Uyển Tinh đưa tay bấm chuông, ngay lúc đó có một tiếng nói phát ra từ chiếc camera được gắn gần đó

“Cô là ai?”

Uyển Tinh đưa túi đồ lên

“Tôi là bạn của Đàm thiếu gia, tôi đến để đưa đồ”

“Đồ gì thưa cô?”

“Tất cả những gì mà Đàm Âu Phong mua cho tôi”

“Phiền cô cho biết tên”

“Vâng tôi là Diêu Uyển Tinh”

“Phiền cô đợi một lát”

Khoảng một phút sau

“Mời vào!”

Ngay lập tức chiếc cổng tự động mở ra, Uyển Tinh bước vào, vừa đi vừa quan sát xung quanh.

Ở đây hầu như không thiếu một thứ gì, sân tập tennis, sân golf, sân trượt băng và nhiều sân thể thao khác, còn có cả đài phun nước, bụi hoa, bể hoa...chẳng khác gì một công viên tư nhân lớn.

Đang mãi mê quan sát, từ đâu có một chiếc BMW đi tới, tài xế lái xe bước xuống cung kính chào 45 độ

“Cô Diêu! Mời cô!”

Uyển Tinh ngơ ngác thầm nghĩ “Mình vào đây là để trả đồ chứ có phải muốn đi nhờ đâu”

Người tài xế như hiểu được liền cười tươi

“Cô đi bộ vào e rằng một tiếng nữa mới tới nơi đó ạ”

“Cái gì?”

Uyển Tinh không giấu nổi sự ngạc nhiên liền thốt lên

Người tài xế vẫn nở nụ cười tươi rói ấy, điềm nhiên mở cửa xe

“Mời cô!”

Ngay lúc này Uyển Tinh chỉ biết nghe theo vì cô không muốn phải cuộc bộ một tiếng đồng hồ, chạy từ ký túc xá đến đây cũng đủ làm cô mệt lả rồi

Chiếc BMW đi thẳng vào gara rồi dừng lại, Uyển Tinh bước xuống nhìn quanh. Gara rất rộng lớn có thể chứa khoảng vài trăm chiếc ô tô chứ không ít

Ở đây có rất nhiều xe ô tô khác nhau, toàn là những hãng xe nổi tiếng như Lamborghini, Ferrari, BMW, Mercedes, Lykan Hypersport...nhiều không đếm xuể

“Quá xa xỉ! Bộ Đàm gia muốn mở viện bảo tàng xe ô tô sao?” đó là suy nghĩ của Uyển Tinh sau khi quan sát xung quanh

Từ đâu bác quản gia đi tới mời Uyển Tinh vào nhà, từ gara tới nhà chính cũng mất mười phút đi bộ rồi

Vừa đặt chân vào nhà, Uyển Tinh cảm thấy choáng váng, nơi này chẳng khác gì tòa lâu đài dành cho ông bà hoàng cả

“Tôi có thể...tham quan ngôi biệt thự được không?”

Uyển Tinh không giấu nổi sự tò mò liền thốt lên

“Vâng, nếu cô muốn”

Quản gia Triệu đưa Uyển Tinh đi tham quan khắp nơi trong biệt thự

Ngôi biệt thự này có 30 tầng trong đó có 8 tầng gara và 12 chiếc thang máy, 2 chiếc dành riêng cho khu vực gara, 3 chiếc dành cho khách và 5 chiếc dành riêng cho gia đình và 3 chiếc dành cho nhân viên phục vụ và các dịch vụ khác. Từ đây có các lối vào các quán bar, khu tiếp tân và phòng trang điểm

Hai chiếc cầu thang dẫn từ tiền sảnh xuống khu phòng chiều dài được thiết kế trong một không gian mở có chiều cao của hai tầng

Điểm nổi bật nhất của căn phòng này là bộ đèn trần pha lê, nó chiếm đến gần 80% diện tích của trần

Các bật tam cấp bằng bạc dẫn lên khu tầng lửng, phía sau hai cánh cửa là phòng trưng bày các kiệt tác nghệ thuật mà Đàm gia sưu tầm được. Ngoài ra còn có một sân khấu lớn để phục vụ giải trí

Một khu nhà bếp có kích thước không kém gì chính căn phòng có thể phục vụ hàng trăm thực khách cùng lúc

Biệt thự này còn có rạp chiếu phim cỡ lớn gần hết diện tích của tầng với đầy đủ trang thiết bị

Bên ngoài còn có một phòng rượu một quầy snack bar và không gian giải trí

Một khu trị liệu bao gồm bể bơi ngoài trời có view nhìn ra thành phố và bể sục Jacuzzi trong nhà để chăm sóc sức khỏe cho cả gia đình

Ngoài ra tầng này còn có một phòng tập, phòng Yoga, gym, phòng học khiêu vũ và khu tắm nắng. Ngoài ra còn một phòng làm mưa tuyết nhân tạo để làm dịu bớt cái nóng nhiệt đới trong những ngày hè oi bức

Tầng đầu tiên của biệt thự được dành làm chỗ đỗ xe cho gia đình nhà họ Đàm các vị khách và người phục vụ

Những khu vườn treo nhỏ được bố trí bên ngoài các tầng. Tầng trên cùng là một khu vực đa năng vừa là không gian giải trí với phong cảnh nhìn ra chân trời cũng như toàn thành phố.

Một khu phòng kín với vách kín từ sàn đến trần được trang bị điều hòa không khí là nơi thư giãn lý tưởng để vừa được ngắm cảnh mà không bị ảnh hưởng của thời tiết bên ngoài

Lo mãi mê tham quan mà trời tối lúc nào không hay, Uyển Tinh giật mình đưa túi đồ cho quản gia Triệu và hỏi thăm sức khỏe của Đàm Âu Phong, khi biết được hắn vẫn khỏe cô mới yên tâm ra về

Quản gia Triệu đưa cô ra gara và bảo tài xế đưa cô về, rồi lại lên tầng 29 và gõ cửa phòng của Đàm Âu Phong

“Vào đi!”

Giọng nói lạnh lùng của Đàm Âu Phong luôn khiến người khác phải rùng mình, mặc dù làm quản gia cho nhà họ Đàm đã 30 năm nhưng ông Triệu Dữ vẫn không thể nào quen nổi

“Thưa thiếu gia, cô Diêu đã về rồi ạ”

Đàm Âu Phong đứng bên cửa kính, khoanh tay trước ngực hướng ánh nhìn ra toàn thành phố

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Còn túi đồ này...”

“Vứt đi!”

“Vâng, tôi xin phép”

Quản gia Triệu lui ra Đàm Âu Phong đứng đó khẽ nhếch mép tạo nên một đường cong tuyệt đẹp, mang trong đó cả sự khinh bỉ ngạo mạn

7. Chương 7: Anh Ấy Là Hàn Triệu Vỹ, Là Người Mà Tôi Yêu Thương Nhất Cuộc Đời Đây

Chương 7: Anh ấy là Hàn Triệu Vỹ, là người mà tôi yêu thương nhất cuộc đời này

Về đến ký túc xá Uyển Tinh buông mình xuống chiếc giường êm ái. Một mỗi thật, đôi chân cô như muốn rũ cả ra, điều quan trọng nhất là xem Đàm Âu Phong thế nào lại chưa làm được. Cũng tại ngôi biệt thự à không phải gọi là tòa cao ốc mới đúng, do mãi mê đi thăm quan mà bây giờ đến đứng dậy cũng chẳng nổi.

Phi Phi vừa đi làm về, thấy Uyển Tinh nằm một đống trên giường liền chạy ngay tới hỏi

”Diêu Uyển Tinh! Cậu sao vậy? Tại sao mắt nhắm mắt tích nguyên cả buổi vậy hả? Từ hôm qua tới giờ tớ thấy cậu đi suốt, cậu nói đi rốt cuộc là có chuyện gì?”

Uyển Tinh mệt mỏi nhìn Phi Phi, đến nói cũng khó khăn.

“Phi Phi”

“Sao hả? Nói đi!”

“Không có chuyện gì đâu mà”

“Uyển Tinh cậu không xem tớ là bạn phải không?”

“Không đâu! Cậu là người bạn thân nhất của tớ, thật đó”

“Vậy thì nói đi, nếu xem tớ là bạn thì đừng giấu tớ”

“Phi Phi”

“Nói!”

Phi Phi dường như đã mất bình tĩnh, giọng nói trở nên nghiêm nghị hơn bao giờ hết. Ánh mắt cương quyết không còn vẻ tinh nghịch như trước.

Uyển Tinh giật mình nhìn Phi Phi, cô biết là không thể giấu nữa rồi.

Uyển Tinh ngồi dậy, đi lại bàn học lấy ra một tấm hình đưa cho Phi Phi.

Phi Phi thoáng bất ngờ, nhìn thật kỹ người trong hình như không tin vào mắt mình nữa.

”Đàm...Đàm Âu Phong...không...không đúng, Đàm Âu Phong không thể nào là người ấm áp hiền hòa như thế này được, nhưng đây rõ ràng là Đàm Âu Phong mà”

Uyển Tinh nhìn người con trai trong tấm hình ánh mắt tràn ngập yêu thương, hạnh phúc, giọng nói trở nên ấm áp dịu dàng hơn bao giờ hết, bao nhiêu ký ức ngày xưa lại ùa về.

“Anh ấy là Hàn Triệu Vỹ, là người mà tớ yêu thương nhất cuộc đời này”

Hai người gặp nhau khi mới bước vào lớp 10, ngay lần đầu tiên gặp nhau anh đã có cảm tình với cô rồi.

Anh điên cuồng theo đuổi cô, chỉ sau một tháng cô đã hoàn toàn đổ gục trước anh để biết bao nhiêu học sinh trong trường phải khóc thầm, chết lặng.

Tình yêu của hai người thật đẹp, khiến bao người phải ước ao, ghen tỵ.

Nhưng sự đời đâu ai ngờ được rằng chỉ sau hai năm hạnh phúc bên nhau anh đã vĩnh viễn rời xa cô, để lại trong cô nỗi đau quá lớn, nỗi đau đó không gì có thể bù đắp được, cô không thể chấp nhận sự thật này và cô đã quyết định trốn chạy, để rồi định mệnh đã cho cô gặp Âu Phong, Khiết Luân.

”Sao trên đời này lại có người giống nhau đến vậy chứ? Uyển Tinh cậu có tin vào định mệnh không?”

“Tớ...”

“Tin cũng được mà không tin cũng chẳng sao”

Phi Phi bắt giác ôm Uyển Tinh vào lòng, giọng nhỏ nhẹ.

”Uyển Tinh! Sao cậu có thể giữ mãi trong lòng thế chứ, cứ nói hết với tớ, dù tớ không thể giúp gì được nhưng cũng có thể là bờ vai vững chãi cho cậu mà”

“Phi Phi”

”Với lại Đàm Âu Phong là Đàm Âu Phong, mãi mãi cũng không thể là Hàn Triệu Vỹ được cho dù có giống đến đâu thì họ cũng không phải là một. Vì vậy Uyển Tinh à cậu đừng làm việc ngu ngốc như vậy nữa, Triệu Vỹ sẽ không vui đâu”

”Tớ biết nhưng mỗi lần nhìn Âu Phong tim tớ lại đau nhói, không cầm lòng được, đau lắm cậu biết không?”

Uyển Tinh ôm Phi Phi khóc nức nở, khóc thật lớn, khóc để không còn lỗi lầm nữa.
Phi Phi thở dài ôm chặt Uyển Tinh vào lòng vỗ về an ủi, cô không ngờ Uyển Tinh lại yếu đuối như vậy cô cần phải cứng rắn hơn, cô muốn bảo vệ che chở Uyển Tinh thay cho Triệu Vy vì ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã xem Uyển Tinh như tri kỉ của mình rồi.

8. Chương 8: Lại Du Thần

Chương 8: Lại Du Thần

Những ngày sau đó mọi chuyện cứ diễn ra bình thường như thế, Uyển Tinh và Phi Phi thì tìm việc làm thêm tại một shop quần áo mới mở của trung tâm thành phố, tất cả đều nhờ vào tài ăn nói của Phi Phi cộng với nhan sắc đẹp như tiên giáng trần của Uyển Tinh đã khiến bà chủ gục đầu cái rụp, nói là bà chủ chứ nhìn cô ấy khoảng 25-26 tuổi là cùng.

Ngư Tuyết là một cô chủ cực kỳ vui tính, thoải mái với nhân viên xem hai đứa nó như chị em trong nhà, Ngư Tuyết cũng rất xinh đẹp kiêu diễm cộng với cách ăn mặc khá sành điệu hợp thời trang nên số người theo đuổi cô nhiều không đếm xuể, mấy hôm nay lại thêm hai nhân viên một xinh đẹp tuyệt trần, một dễ thương cá tính có khuôn mặt xinh xắn như búp bê babies nên shop càng ngày càng trở nên đông khách, số khách hàng nam tăng lên chóng mặt nhưng chủ yếu là để ngắm nhìn 3 mỹ nhân của shop

Uyển Tinh và Phi Phi vừa nghỉ ngơi được một lúc thì được tin sấm đánh ngang tai khi Hàn Nhiên-bạn trai của Ngư Tuyết đến đưa cô đi có việc, Ngư Tuyết chỉ biết cười trừ với hai cô nàng đang trưng bộ mặt hết sức khổ sở kia

“Uyển Tinh, Phi Phi hai em thông cảm cho chị đi nha!”

“Chị Ngư Tuyết”

Cả hai bơ phờ nhìn Ngư Tuyết

“Thôi mà ráng chịu cực tí nhé, tháng này chị tăng lương, chịu không?”

“Thật không?”

Vừa nghe tăng lương, mắt hai cô nàng còn sáng hơn cả đèn xe ô tô

“Thật”

Ngư Tuyết và Hàn Nhiên nhìn nhau phì cười

“Thế thì chị đi đi, nhớ đi cẩn thận nhé!”

Hai cô nàng vẫy tay tạm biệt Ngư Tuyết và Hàn Nhiên, lấy lại tinh thần tiếp tục chiến đấu

Ngư Tuyết và Hàn Nhiên tạm biệt hai cô nàng rồi lên xe đi thẳng, vừa lúc đó có một anh chàng khoảng chừng 21 tuổi đáng người cao ráo bảnh trai, mắt đeo kính râm, tóc nhuộm màu đỏ hung, khuôn mặt nam tính lồi ắn mặc theo style Hàn Quốc, nhìn anh ta chẳng khác gì minh tinh Hàn Quốc cả. Anh chàng đó bước vào tay dứt vào túi quần, miệng huýt sáo

“Chào quý khách!”

Uyển Tinh và Phi Phi lễ phép chào

“Chị Ngư Tuyết không có ở đây sao?”

Anh ta hỏi

“Chị ấy vừa đi ra ngoài rồi ạ, quý khách tìm chị ấy có việc gì không?”

“Đừng xưng hô khách sáo như thế, đều là người nhà cả mà”

“Nói vậy anh là...”

“Anh là Lại Du Thần, em trai của Lại Ngưu Tuyết”

“Hóa ra là vậy”

“Thôi không làm phiền hai em nữa, lo làm việc của mình đi!”

Nói rồi Du Thần đi lại chiếc bàn kính, ngồi lên ghế lấy tạp chí ra xem

Uyển Tinh và Phi Phi cũng không để ý gì thêm lo tập trung vào công việc của mình. Nhưng chưa được bao lâu thì

“Này, cô bé mặc áo tím”

Uyển Tinh nghe Du Thần gọi mình thì quay lại

“Anh gọi em ạ?”

“Ừ!”

Uyển Tinh đi lại đứng cạnh Du Thần

“Có chuyện gì không ạ?”

“Tên?”

“Gì ạ?”

Uyển Tinh ngơ ngác

“Tên gì?”

Du Thần vẫn kiên nhẫn

“Dạ là Diêu Uyển Tinh”

“Tuổi?”

“18 tuổi ạ”

“Được rồi em cứ làm tiếp đi”

Du Thần lại chăm chú vào cuốn tạp chí

Uyển Tinh đi lại làm tiếp công việc của mình, trong đầu thầm nghĩ “Trường có gì quan trọng hóa ra lại hỏi lằng xẹt thế đấy”

Gần 12 giờ đêm tiệm cũng đã vắng khách Du Thần bảo Uyển Tinh và Phi Phi có thể ra về.

Hai đứa nó chào tạm biệt chuẩn bị ra về thì

“Để anh đưa hai em về”

“Thôi không cần đâu anh”

“Dạ được ạ”

Phi Phi chen ngang

Uyển Tinh nhìn Phi Phi đang cười tươi hết mức, liền thở dài ngán ngấm

Du Thần đóng cửa tiệm rồi lái chiếc Mercedes đưa hai cô nàng về

Trên xe Uyển Tinh ngồi ngắm nhìn thành phố về đêm, Phi Phi tai đeo headphone chốc chốc lại cất lên vài lời vu vơ

Du Thần ngồi trước lái xe lâu lâu lại liếc nhìn ai đó qua gương chiếu hậu, đôi môi vẽ lên đường cong tuyệt đẹp.

9. Chương 9: Ngày Nào Tim Tôi Còn Đập Thì Ngày Đó Tôi Còn Hận

Chương 9: Ngày nào tim tôi còn đập thì ngày đó tôi còn hận

Trưa hôm sau Phi Phi nói có chút việc nên chạy về trước, Uyển Tinh lại nằm dài ra bàn

Giờ này chắc học sinh đã về hết rồi. Trưa nào tan học cũng vậy, Uyển Tinh chưa về vội mà tranh thủ ngồi lì trong lớp, trước kia thì có Triệu Vỹ ngồi cùng nhưng giờ thì chỉ một mình cô thôi, cô đơn trống trải vô cùng

Cái nắng gay gắt như thiêu da đốt thịt, cái nắng như đổ lửa, nhuộm đỏ cả một không gian rộng lớn

Đằng sau trường học, 4 đứa con gái với khuôn mặt đằm đằm sát khí tay chống nạnh hướng ánh mắt giận dữ về phía Phi Phi. Thế nhưng Phi Phi vẫn bình thản xem như không

Thấy thái độ của cô như thế, chúng càng thêm gai mắt, nhiệt độ đã nóng lên một cách chóng mặt

Một trong 4 con nhỏ đó lên tiếng

“Con nhỏ kia! Mà là cái thá gì mà dám phản bội lại Lục Thành Dương của tụi này hả?”

Phi Phi cười khinh khỉnh

“Đó là chuyện của tôi, mắc mớ gì đến mấy người?”

Cô gái có khuôn mặt dữ dằn nhất bước lên, dơ tay tát thật mạnh vào khuôn mặt dễ thương của Phi Phi, mạnh đến nỗi vẫn còn in dấu 5 ngón tay

“Mày mà cũng có tư cách nói ra câu đó sao?”

Phi Phi lấy tay xoa xoa mặt rồi tát lại cho cô ta một bạt tai, vì Phi Phi là một cao thủ karate nên cái tát đó khiến cho ả ta mất đà ngã nhào xuống đất

“Thế còn cô thì sao? Cô lấy tư cách gì mà dám đụng chạm vào Tiêu Phi Phi này hả?”

Con nhỏ ôm mặt tức tối, nghiêng răng ken két, đồng bọn thấy vậy liền nhào tới đánh Phi Phi nhưng so với cô chúng chỉ là hạng tép rieu thế nên chẳng bao lâu cả bốn đứa đã ngã lăn quay dưới đất, mặt nhăn nhó khổ sở

Phi Phi nhếch mép cười khinh bỉ

“Các cô làm vậy chỉ khiến Thành Dương nhục thêm thôi, đường đường là một đấng nam nhi mà lại để mấy con nhỏ ổng ọ này trả thù thay mình, thật không biết nhục à?”

“Nói hay lắm!”

Từ xa Lục Thành Dương đi lại, hấn vỗ tay “bốp bốp”.

Hắn trông thật nổi bật với bộ đồ đồng phục. Áo sơ mi trắng cùng chiếc áo ghi lê màu đen có đường kẻ sọc trắng, trên cổ được đính chiếc cà vạt đỏ sọc trắng trông thật nổi bật. Hắn có mái tóc màu vàng óng, đôi mắt nâu quyến rũ, mũi cao thẳng gọn, đôi môi không mỏng cũng không dày. Quả thật rất đẹp, nhìn một lần muốn nhìn lần hai cứ thế chìm trong cơn mê hoặc.

Đứng ngay sau hắn là một cô gái rất xinh đẹp, khuôn mặt kiều diễm thân hình mảnh mai với dáng người cao ráo

Phi Phi sững sờ, đứng bất động tại chỗ. Cô bắt giác cúi mặt xuống, tay đan chặt vào nhau

Thành Dương khinh khỉnh nửa ngồi nửa quỳ, tay nâng mặt ả cầm đầu, siết chặt lại

“Ai mượn mi tính sổ cô ta, HẢ?”

Mặc dù rất đau nhưng ả ta cố chịu đựng đến nói cũng khó khăn

“Thành Dương, em...em hận cô ta, cô ta là cái thá gì mà dám phản bội lại anh chứ? Cô ta không có tư cách”

“CHAT”

Đây là cái tát thứ hai mà ả nhận trong ngày, khuôn mặt giờ đây trở nên méo xệch, bầm tím xưng mọng lên

“Mi mà cũng có tư cách nói ra những lời đó sao?”

“CÚT!”

Thành Dương nhìn ả bằng ánh mắt sắc lạnh khiến ả và 3 con nhỏ nằm dưới đất cũng phải khiếp sợ, ráng bò dậy đi thật nhanh hết sức có thể để đảm bảo an toàn tính mạng

Cô gái xinh đẹp kia thoáng chút sững sờ nhưng nhanh chóng lại câu tay hất, giọng nũng nịu

“Thành Dương, em đói rồi chúng ta đi ăn thôi”

Thành Dương khẽ nhếch mép, nâng cằm cô ta lên

“Mỹ Dạ à! Đợi anh tí, nha cưng!”

Cô gái có tên là Mỹ Dạ đó vẫn chưa chịu buông tay

“Nhưng em đói lại còn nóng nữa, lỗ đen hết làn da xinh đẹp của em thì sao?”

Thành Dương nháy mắt đặt lên môi cô ta một nụ hôn thật sâu

Phi Phi đứng chết trân tại chỗ, tim cô như có hàng ngàn mảnh thủy tinh vỡ đâm vào rỉ máu.

Cô nắm chặt tay lại mặt tái mét đôi môi run bần bật, mọi thứ xung quanh cô như chưa hề tồn tại, tất cả như một màu đen u ám

Lâm Mỹ Dạ cười nhếch môi nhìn Phi Phi rồi ra đứng ở phía hành lang đợi Thành Dương

Thành Dương tiến lại gần Phi Phi, đưa tay nâng khuôn mặt cô lên

“Đang tức giận sao?”

Phi Phi quay mặt đi tránh ánh mắt của Thành Dương

Thành Dương cười khinh bỉ

“Không dám nhìn mặt anh sao? Em yêu!”

Lời nói của hán quả thật rất đáng sợ, lạnh như băng tuyết mùa đông, Phi Phi cảm thấy đau buốt, cô cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra từ đôi bàn tay anh, rất lạnh, còn có sự hận thù khi bàn tay anh ngày càng siết chặt lại

Đau quá! Đau đến chết đi được, đôi mắt cô ngấn nước, mặt mếu như sắp khóc, nhưng cô không phản kháng, cứ mặc cho anh hành hạ cô miễn sao điều đó có thể xoa dịu sự hận thù căm ghét trong anh

“CHAT”

Thành Dương đưa tay tát Phi Phi một bạt tai.

Phi Phi sững sờ thiếu điều muốn ngã nhào xuống đất

“Cô đang khóc sao? Ân hận rồi à?”

“Em...em xin lỗi”

“CHAT”

Lại thêm một cái tát nữa, lần này còn mạnh hơn cả lần trước, đối với người khác chắc đã ngất xỉu từ lâu rồi nhưng đối với một người học võ như cô thì chỉ gây đau nhứt mà thôi hoặc tệ hơn là bạt máu

“Xin lỗi sao?”

“Hahaha”

Thành Dương cười một cách man rợ, cười cho con tim đang rỉ máu ư?

“Sau bao nhiêu chuyện cô làm cho tôi, chỉ một câu xin lỗi là xong à? Tiêu Phi Phi, tôi sẽ khiến cô phải đau khổ ray rứt cho đến chết thì thôi hoặc có thể là sống không được mà chết cũng không xong”

Phi Phi cảm thấy ghê sợ trước con người anh.

Thành Dương mà cô yêu trước đây không phải là người như vậy

Anh đã thật sự thay đổi rồi. Từ bao giờ anh trở nên ghê sợ lạnh lùng như thế này chứ? Tất cả đều là tại vì cô sao?

“Anh hận em lắm phải không?”

Thành Dương khinh bỉ nhìn Phi Phi

“Đúng! Ngày nào tim tôi còn đập thì ngày đó tôi còn hận”

Anh lại nâng cằm cô lên

“Tôi muốn đập nát khuôn mặt của cô để cô không thể dùng khuôn mặt của mình đi quyến rũ người khác. Ai biết được đằng sau khuôn mặt xinh đẹp như búp bê này lại là sự dối trá, trơ trên, bỉ ổi chứ? Tất cả đều bị mù hết rồi, hahaha”

“Nếu như điều đó làm anh bớt hận em, thì anh hãy hủy hoại nó đi!”

Phi Phi lùi trong cặp ra dao cắt giấy đặt lên tay Thành Dương.

Thành Dương cầm chiếc dao dơ lên định rạch khuôn mặt cô thì bất ngờ anh vứt nó xuống đất, ôm lấy đầu bỏ chạy thật nhanh khỏi đó, miệng la hét thật to

“AAAAAAAAAAAAA”

Lâm Mỹ Dạ dù không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng liền vội đuổi theo

“Thành Dương! Thành Dương!”

Gió nhẹ thổi khẽ đưa những tán cây

Phi Phi thẫn thờ ngồi phịch xuống đất, ôm mặt khóc nức nở, từng tiếng nấc như tiếng than làm xé lòng người, đau và nhức nhối.

10. Chương 10: Mất Tích

Chương 10: Mất tích

Phi Phi lặng lẽ bước vào phòng, buông mình xuống chiếc giường êm ái, quăng cả cặp sang một bên. Uyển Tinh nhìn thấy bộ dạng của cô như thế thì không khỏi lo lắng. Uyển Tinh tiến lại gần, cô hoảng hốt khi thấy hai bên má Phi Phi bầm tím, mắt đỏ hoe

“Phi Phi cậu sao thế này? Ai đánh cậu hả? Sao lại ra nông nổi này chứ?”

Phi Phi lắc đầu cười khổ

“Mình không sao đâu”

Uyển Tinh vẫn không tin, gặng hỏi

“Không sao thì tại sao mặt cậu tái mét thế kia, lại còn khóc nữa?”

Phi Phi úp mặt xuống gối, trùm chăn kín đầu

“Mình đã nói là không sao mà”

“Phi Phi”

Không gian trở nên lắng đọng lại, chỉ còn nghe tiếng kim đồng hồ nhúc nhích, tiếng gió rít qua những tán cây, tiếng côn trùng ban đêm, u ám, cô tịch đến đáng sợ

Như không chịu đựng được nữa, Phi Phi ngồi dậy tựa vào bờ tường, ánh mắt nhìn ra phía xa, ánh mắt đẹp nhưng vô hồn

“Tớ bị ỉn lắm phải không?”

Uyển Tinh nhìn sâu vào ánh mắt của Phi Phi, tay đặt lên vai cô

“Không đâu! Cậu là một cô bé cá tính, xinh đẹp lại tốt tính nữa, bị ỉn cái gì chứ!”

“VẬY mà người ta xem tớ như một kẻ bị ỉn, phản bội. Người ta hận tớ, căm thù tớ. Tất cả những gì tớ làm cho người ta đều trở nên lỗi bịch, đáng căm thù vậy sao? Tớ làm thế là sai sao?”

Phi Phi ôm lấy Uyển Tinh khóc nức nở, lần đầu tiên Uyển Tinh thấy cô khóc như thế, một Phi Phi mạnh mẽ cá tính mà giờ đây lại yếu đuối, đau khổ vậy sao?

*****FlashBack*****

Ngồi trong ký túc xá, Phi Phi cứ bồn chồn lo lắng không yên. Từ sáng giờ chẳng thấy Thành Dương đâu, gọi điện thì không bắt máy, đến ký túc xá nam tìm cũng chẳng thấy, hỏi bạn bè của anh thì chỉ nhận được cái lắc đầu. Có chuyện gì thì cũng phải nói với cô một tiếng chứ, đằng này lại chẳng thấy tăm hơi đâu

Đang thấp thỏm không yên thì chuông điện thoại vang lên

Phi Phi nhanh chóng bắt máy

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lạ hoắc kèm theo là nụ cười khả ố

Phi Phi cảm thấy khó chịu nhưng cũng đầy nghi hoặc

Người đầu dây bên kia dường như rất bình tĩnh

Dường như đã mất bình tĩnh, Phi Phi quát lớn

Tút...tút...tút

Phi Phi thẫn thờ ngồi phịch xuống đất, dường như mọi thứ xung quanh cô không hề tồn tại, chỉ còn lại một màu đen tăm tối, u uất, nặng nề, ẩm đạm

*****

Lần theo địa chỉ, Phi Phi bước vào căn nhà hoang khá cũ kỹ, xung quanh toàn vỏ lon bia tàn thuốc lá, bụi bặm, mùi ẩm mốc...tất cả làm Phi Phi muốn nghẹt thở.

Phi Phi bước về phía trước hét lớn

“Thành Dương, anh ở đâu? Thành Dương”

Không gian trở nên ồn ào khi từ xa vọng lại tiếng dày da dẫm lên sàn nhà, từ từ tiến lại gần rồi đứng trước mặt cô

“Rất vui được gặp em, Tiêu Phi Phi”

Phi Phi cố nhìn thật kỹ người đang đứng trước mặt cô, Phi Phi trừng mắt, ngạc nhiên tột độ

“Triệu...Triệu Vĩnh Kiến!”

Vĩnh Kiến cười lớn, đi lại chiếc ghế cạnh đó, ngồi xuống, tay châm điếu thuốc. Dưới làn khói mờ ảo, khuôn mặt nam tính của hắn dần hiện ra rõ nét hơn

Phi Phi chạy lại, túm lấy cổ áo hắn, giờ đây cô đã thật sự mất bình tĩnh

“Thành Dương đâu? Anh đã giấu anh ấy ở đâu, hả?”

Vĩnh Kiến hút một hơi dài, nhả khói vào mặt Phi Phi

Phi Phi bất giác đưa tay xua chúng đi, ho sặc sụa. Khói thuốc làm cô thấy nghẹt thở

Vĩnh Kiến cười lớn trước điệu bộ của Phi Phi, hần kéo cô ngã vào lòng hần. Tay mân mê khuôn mặt xinh đẹp của cô

“Buông tôi ra đồ khốn!”

Phi Phi đưa tay định tát hần nhưng hần nhanh chóng đỡ lấy. Bất quá cô dùng chân tung một cước ngay vào đầu hần

Hần nhăn nhó ôm đầu khổ sở, nhân cơ hội đó Phi Phi tung cho hần mấy quyền, thế nhưng Vĩnh Kiến nhanh chóng đỡ lấy, chỉ trong vài giây hần đã hạ gục cô. Một cao thủ karate như Phi Phi mà bị hần hạ gục chứng tỏ hần thuộc dạng không tầm thường

“Em nên biết điều một chút nếu như không muốn nhìn thấy xác của nó”

“Đồ khốn!”

Vĩnh Kiến cười lớn, thanh âm vang lại nghe thật nhức tai

Vĩnh Kiến lấy ra chiếc điện thoại, đưa cho Phi Phi xem video đã được ghi lại trước đó

Phi Phi thần thờ, mặt trắng bệch, bờ vai run cầm cập, nghiêng răng ken két. Người trong video đó không ai khác chính là Thành Dương.

Anh đang bất tỉnh lại bị trói, trên người có nhiều vết bầm tím, máu me chảy lan ra cả sàn

Phi Phi cảm thấy tức ngực khó thở, tim cô quặn thắt lại. Cô bất giác đưa tay vuốt lên màn hình, nước mắt bắt đầu tuôn ra như mưa, mặn chát

“Đau lắm phải không anh? Thành Dương tỉnh lại đi anh, đừng ngủ nữa, Thành Dương!”

Khuôn mặt Vĩnh Kiến trở nên tối sầm, hần tức giận, lấy lại chiếc điện thoại, nhìn cô đay nghiến

“Mẹ kiếp! Em khóc vì nó sao?”

Phi Phi trừng mắt nhìn Vĩnh Kiến, tay nắm chặt, cô hận là không thể giết chết hần ngay bây giờ

“Thả Thành Dương ra! thả anh ấy ra!”

Vĩnh Kiến lại châm một điếu thuốc, mùi thuốc lá khiến Phi Phi cảm thấy khó thở

“Đâu có dễ như thế được hả cưng!”

“Anh muốn gì?”

“Có thể chứ. Điều kiện đơn giản thôi, hẹn hò với anh một ngày, OK”

“Không bao giờ”

Phi Phi dứt khoát

Vĩnh Kiến khẽ nhếch mép, rít một hơi dài, vứt tàn thuốc xuống đất chà mạnh

“Thế thì đừng trách anh độc ác nhé!”

Nói rồi Vĩnh Kiến bấm gọi cho ai đó

Phi Phi chạy lại giật chiếc điện thoại từ tay hần, nước mắt cứ thế mà tuôn ra

“Chỉ cần anh tha cho anh ấy, muốn tôi làm gì tôi cũng chịu hết”

Vĩnh Kiến cười lớn, đưa tay vuốt ve bờ vai Phi Phi

“Biết điều như thế có phải ngoan hơn không. Haha ngày mai anh qua đón em nhé!”

Phi Phi hất tay hần ra

“Vậy thì mau thả Thành Dương ra đi!”

“Sau ngày mai anh sẽ thả”

“Anh!”

“Hahaha”

Vĩnh Kiến bước đi ra khỏi căn nhà đó

Phi Phi ngồi xuống sàn, bó gối ôm mặt khóc nức nở. Cô biết việc làm này là phản bội lại Thành Dương thế nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác, vì anh cô có thể làm tất cả, thậm chí là từ bỏ cả mạng sống của mình

Nhớ lại bộ dạng thê thảm của Thành Dương Phi Phi không khỏi đau lòng, tim cô như bị hàng ngàn mũi kim nhọn hoắt đâm vào. Đau lắm! Nó như đang rỉ máu, như đang gào thét lên, tuyệt vọng và đau đớn

Ngày hôm sau, đúng như đã hứa, Tiêu Phi Phi đành đi chơi với Triệu Vĩnh Kiến, mặc cho hấn nắm tay, ôm ấp, cô chỉ biết nuốt nước mắt vào tim

Tối đó Triệu Vĩnh Kiến đưa cô về ký túc xá, trước khi đi vào Phi Phi đã hỏi hấn

“Tại sao anh lại đối xử với tôi và Thành Dương như thế? Tại sao hả?”

Vĩnh Kiến bước xuống xe, đi lại trước mặt Phi Phi, nhìn thấu vào đáy mắt cô

“Vì anh yêu em!”

Phi Phi trừng mắt nhìn Vĩnh Kiến, hoang mang tột độ, Vĩnh Kiến đặt tay lên vai cô giọng nghiêm túc

“Em biết không, anh đã yêu em từ năm lớp 10 kìa, anh không dám thổ lộ lòng mình để phải đau đớn khi biết em và cái thằng chết tiệt đó yêu nhau. Anh đã hứa với lòng mình là sẽ có được em bằng mọi cách và thời cơ đã đến, chắc nó không biết ai là kẻ chủ mưu bắt cóc nó đâu nhỉ? Dù sao thì đi chơi với em một ngày cũng làm anh mãn nguyện lắm rồi”

“Đồ bỉ ổi!”

Phi Phi dơ tay định tát hấn thì hấn nhanh chóng đỡ lấy, tay còn lại ôm trọn cô vào lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn

Phi Phi hất hấn ra

“Đừng đụng vào người tôi, đồ khốn!”

Phi Phi chạy thật nhanh vào ký túc xá, giọt nước mắt chực tuôn rơi, cô đưa tay lau bờ môi vừa bị hấn chiếm đóng, cô khinh bỉ và hận hấn vô cùng

Vĩnh Kiến đứng tựa vào chiếc mô tô Sportbike kawasaki ZX-10R, tay châm điếu thuốc, đôi môi khê nhếch lên nụ cười thỏa mãn, khuôn mặt thanh tú của hấn được ánh đèn điện hắt lên trông càng đẹp hơn nhưng lại khiến người ta cảm thấy bí hiểm khó đoán.

11. Chương 11: Lãnh Đạo À! Em Đừng Khóc!

Chương 11: Lãnh đạo à! Em đừng khóc!

Hôm sau bọn đàn em được lệnh của Vĩnh Kiến thả Thành Dương ra, trông bộ dạng của anh lúc này hết sức thê thảm, quần áo rách rưới, toàn thân đầy máu, khuôn mặt nam tính đẹp trai giờ lại chỉ chút vết bầm tím, sưng húp cả lên. Anh hận là không biết được kẻ chủ mưu bắt cóc anh nếu không anh nhất định không để hấn yên.

Lê tấm thân về ký túc xá, Thành Dương mệt mỏi buông mình xuống chiếc giường êm ái, giờ này thằng bạn cùng phòng đã đi đâu mất tiêu, muốn gọi cho Phi Phi cũng không thể vì sợ cô nhìn thấy sẽ lo lắng. Anh chỉ biết cắn răng chịu đựng vết thương đang hành hạ anh, đau đớn nhứt nhối không thể tả.

Chợt cửa phòng bật ra, Phi Phi đứng trước mặt anh, vai run cầm cập, miệng nói không nên lời, cô chạy lại ôm lấy anh khóc nức nở

“Thành Dương! Anh có sao không? Có đau lắm không anh?”

Bị Phi Phi ôm lấy, động đến vết thương thế nhưng anh vẫn cắn răng chịu đựng, tay vuốt mái tóc của cô, cố nở nụ cười méo xệch

“Anh không sao, lãnh đạo của anh nín đi mà! Ngoan anh thương”

Phi Phi vẫn dụi vào ngực anh mà khóc, khóc như một đứa trẻ lạc mẹ

“Em có lỗi với anh nhiều lắm, Thành Dương, em xin lỗi”

Thành Dương ôm cô vào lòng vỗ về

“Ngốc! Em có lỗi gì mà phải xin lỗi? Hay là thấy anh như vậy, không thể chịu đau cùng anh nên xót chứ gì?”

Phi Phi ngước mặt lên, nhìn anh phì cười thuận tay dấm vào ngực anh

“Đáng ghét! Biết người ta lo thế nào không hả?”

Thành Dương ôm lấy ngực, mặt nhăn nhó khổ sở

“Lãnh đạo Phi Phi ơi, có ghét anh cỡ nào thì cũng đừng ra tay tàn nhẫn với anh thế chứ”

Phi Phi biết mình vừa lỡ tay, cô vội đi tìm băng băng và thuốc đỏ nhưng tìm đến đứt cả hơi mà cũng chẳng thấy đâu, Thành Dương phì cười nhìn cô

“Trong phòng không có đâu lãnh đạo của anh à!”

Phi Phi như chợt nhớ ra, tự cốc đầu mình một cái, nhìn anh phì cười

“Em quên, thôi đợi em nhé! em chạy về phòng lấy thuốc rồi qua liền”

Phi Phi chạy nhanh về phòng mang băng băng thuốc đỏ qua, cô nhìn anh an ủi

“Ráng chịu đau nhé!”

Thành Dương mỉm cười vuốt tóc cô

“Chỉ cần được nhìn lãnh đạo của anh, có đau cũng chẳng sao”

Phi Phi liếc xéo anh, chu cái mồm hết sức đáng yêu của cô ra. Thành Dương phì cười véo má cô. Phi Phi không đùa nữa, cởi chiếc áo sơ mi của anh ra, toàn bộ cơ ngực vững chắc cùng cơ bụng 6 múi của anh phơi bày trước mặt cô, mặc dù hơi ngượng nhưng nhìn thấy vết thương chỉ chít trên cơ thể anh không khiến làm cô xót xa đau lòng

Đang băng bó, chợt Phi Phi khóc nức nở, nước mắt cứ thế tuôn ra như mưa. Thành Dương hơi bất ngờ, đưa tay lau đi những giọt nước mắt còn vương trên đôi mắt của cô

“Lãnh đạo của anh! Sao em lại khóc?”

Phi Phi đưa bàn tay thon dài chạm nhẹ vào vết thương của anh

“Tại sao tụi nó lại đối xử với anh như thế này chứ? Tụi nó có còn là con người không hả?”

Thành Dương ôm cô vào lòng, mỉm cười hạnh phúc

“Đau như thế này mà được lãnh đạo Phi Phi quan tâm thì cũng đáng lắm chứ”

Phi Phi liếc xéo anh, đưa tay véo chiếc mũi cao thẳng của anh

“Anh mà nói thế là em giận thật đấy nhé!”

Thành Dương đưa mặt áp sát lại khuôn mặt Phi Phi, trán anh dụi vào trán cô

“Xin tuân lệnh lãnh đạo Phi Phi”

“Ai thèm làm lãnh đạo của anh chứ!”

“Em chứ ai”

“Xi, không dám đâu”

“Làm lãnh đạo của anh thích thấy mồ mà bày đặt, biết bao nhiêu cô xếp hàng tình nguyện làm ôsin của anh kia kìa, vậy mà anh chỉ bật đèn xanh cho em thôi đấy, đã thế lại còn được lên chức lãnh đạo của anh nữa chứ!”

“Xi”

Thành Dương phì cười, đưa tay chọt lét Phi Phi, cô cười lẩn

“Nhột em mà, dừng tay lại! Nhột!” Tiếng cười đùa vui vẻ cứ thế khuấy động cả một không gian yên tĩnh. Niềm hạnh phúc sự yên bình cứ thế len lỏi vào hai con tim từ lâu đã hòa làm một

12. Chương 12: Nước Mắt

Chương 12: Nước mắt

Đang ngồi trong phòng xem tạp chí thì cách cửa phòng đột nhiên bật mở, Phi Phi sững sờ nhìn Thành Dương, anh đứng đó nhìn cô bằng ánh mắt giận dữ, tay nắm chặt, răng nghiến lại ken kết

“Thành Dương”

Thành Dương đi lại quăng xấp hình xuống giường, quay mặt đi nơi khác. Phi Phi hết nhìn anh rồi lại nhìn xấp hình, cô mở to mắt nhìn chúng thật kĩ, bờ vai run bần bật, khuôn mặt trắng bệch., đôi môi mấp máy không cất nổi tiếng nói. Người trong hình chính là cô và Triệu Vĩnh Kiến, những cử chỉ khiến người ta nghi ngờ ngay cả tối hôm đó, Vĩnh Kiến bắt ngờ hôn cô cũng được chụp nốt. Ai...ai đã làm chuyện này?

“Thành Dương anh hãy nghe em giải thích, thật ra...”

“Cô nói đi có hay không?”

Thành Dương ngắt lời cô

“Thật ra mọi chuyện không như anh nghĩ đâu”

“Có hay không?”

Anh đưa tay lay mạnh vai cô hét lớn

“C...ó...nhưng đó chỉ là...”

“CHAT”

Thành Dương đưa tay tát cô một bạt tai, đôi mắt anh trở nên đỏ ngầu, trên mặt nổi đầy gân xanh, tức giận, phẫn nộ, bi oán...và trên hết chính là sự sỉ nhục không gì so sánh được

“Tiêu Phi Phi, tôi đối với em không tốt sao? Hai năm qua tôi toàn tâm toàn ý yêu em. Vì yêu em tôi không hề liếc mắt nhìn bất cứ người con gái nào khác. Chẳng lẽ, đây là tình yêu mà em dành cho tôi sao?”

Phi Phi quỳ gối ôm lấy chân Thành Dương, giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi

“Không, không phải như thế, tình yêu của em dành cho anh là thật, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi”

“IM ĐI! Tôi không muốn nghe, đồ giả dối, tất cả đều là giả dối”

Thành Dương hát cô ra, vụt chạy thật nhanh khỏi đó. Phi Phi chạy theo, với gọi tên anh nhưng tất cả cũng đã quá muộn rồi.

13. Chương 13: “nói Cho Em Biết Đi...em Phải Làm Sao Đây?”

Chương 13: “Nói cho em biết đi...em phải làm sao đây?”

Tối hôm đó Uyển Tinh và Phi Phi đến shop thời trang Ngưu Tuyết làm việc. Tranh thủ lúc chưa đông khách, Uyển Tinh, Phi Phi và Ngưu Tuyết cùng xúm lại tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Hàn Nhiên ngồi một bên xem tạp chí, lâu lâu liếc nhìn ba chị em rồi lại phì cười.

“Chà, vui vẻ quá nhỉ”

Một cô gái khoảng 16 tuổi, dáng người cao ráo, thân hình mảnh mai. Cô bé có khuôn mặt rất đẹp với đôi mày thanh tú, đôi mắt to tròn, bờ mi cong và dài cùng đôi môi anh đào xinh xắn. Cô mặc chiếc váy màu trắng càng làm tăng thêm vẻ đẹp thuần khiết trong trắng của mình. Cô đứng đó nở nụ cười tinh nghịch.

“Du Du”

Ngưu Tuyết ngạc nhiên nhìn cô bé

“Làm gì mà nhìn em cứ như nhìn người ngoài hành tinh thế!”

“Tại lâu rồi chưa gặp em, hi”

“Hi, mà có cả anh Hàn Nhiên nữa cơ đấy, chào anh”

“Ừ chào em”

Hàn Nhiên cười đáp lại

“Còn đây là...”

Du Du nhìn Uyển Tinh và Phi Phi tỏ vẻ ngạc nhiên

“À, đây là Diêu Uyển Tinh còn đây là Tiêu Phi Phi, nhân viên mới của chị, em phải gọi bằng chị đấy nhé!”

“À, chào hai chị”

Du Du thân thiện mở lời chào

“Ừ, chào em”

Thế là cả bốn người cùng xúm nhau tám chuyện. Du Du luôn góp vui bằng những câu chuyện hài tiếu lâm khiến ba cô nàng còn lại được một trận cười nứt nẻ., Hàn Nhiên cũng không nhịn được cười phá cả lên. Không khí trong shop trở nên nhộn nhịp vui hẳn cả lên

Khi đã khuya Uyển Tinh và Phi Phi xin phép về trước. Không biết tối hôm đó Duật Khiết Luân đã nói gì với bảo vệ mà mỗi khi đi làm về khuya ông ta đều “nhắm mắt cho qua” không để cho hai cô nàng phải “ngủ bụi” cũng như truy cứu, nhờ vậy mà hai đứa nó có thể yên tâm làm tới tận khuya.

Lúc về đến ký túc xá, Uyển Tinh sững sờ đứng chôn chân tại chỗ. Đôi mắt cô mở thật to nhìn con người đang ngồi gục trước cửa phòng của cô. Đôi môi cô mấp máy không nói nên lời, đôi mắt rưng rưng như sắp khóc

“Triệu...Triệu Vỹ”

Phi Phi ban đầu cũng thoáng giật mình, nhưng ngay sau đó cô trấn tĩnh lại, nhìn thấy biểu hiện của Uyển Tinh như thế cô không khỏi đau lòng, cô hiểu cảm giác của Uyển Tinh đang đau như thế nào. Lúc nhìn thấy Uyển Tinh sắp sửa chạy lại phía anh ta Phi Phi đã nhanh chóng nắm chặt tay Uyển Tinh lại. Uyển Tinh mắt rưng rưng nhìn Phi Phi

“Phi Phi cậu sao vậy? Buông tay tớ ra, tớ phải giữ chặt Triệu Vy lại, nếu không sẽ không kịp mất”

Phi Phi lay mạnh vai Uyển Tinh, nhìn thẳng vào mắt cô “Uyển Tinh cậu bình tĩnh lại đi, người ngồi đó là Đàm Âu Phong cậu hiểu không? Là Đàm Âu Phong đó”

Uyển Tinh dờ dẩn nhìn Phi Phi, đôi mắt nghiêm nghị cùng lời nói cứng rắn của Phi Phi đã đưa cô trở về thực tại. Uyển Tinh cười khổ, lau đi giọt nước mắt đang chảy dài

“Tớ...tớ xin lỗi, tớ đúng là ngốc quá phải không?”

Phi Phi lắc đầu mỉm cười

“Không đâu, tớ hiểu cảm giác của cậu mà”

“Cảm ơn cậu”

“Ôn nghĩa gì, đi lại mà xem người ta sao kìa”

Uyển Tinh nhẹ nhàng đi lại, lay lay vai Âu Phong

“Đàm Âu Phong”

“Anh không sao chứ?”

Âu Phong vẫn gục mặt, người anh nồng nặc toàn mùi rượu, Uyển Tinh quay lại nhìn Phi Phi

“Hình như anh ta say rồi”

Phi Phi đi lại, nhìn Âu Phong một lượt từ trên xuống dưới

“Diu anh ấy vào phòng thôi, kéo để đây lại trúng gió mất”

“Ừ”

Thế là cả hai cùng diu Âu Phong vào trong, với thân hình cao lớn của Âu Phong, phải vất vả lắm hai cô nàng mới đưa anh vào được. Đặt Âu Phong trên giường, Phi Phi đi lấy nước và khăn ẩm, Uyển Tinh cởi giày và áo khoác của anh ra. Phi Phi đi lại đặt thau nước và khăn ẩm lên chiếc ghế, cô nhìn Âu Phong không khỏi ngạc nhiên

“Tại sao Đàm thiếu gia lại ở đây đã thế còn ở trong tình trạng say khướt như thế này nữa chứ?”

Uyển Tinh nhẹ nhàng lau khuôn mặt anh, cô cứ chăm chú nhìn anh, có lúc nhìn rất say sưa, để rồi lại tự cốc đầu mình.

Chợt Uyển Tinh khựng lại, dụi chiếc khăn vào tay Phi Phi

“Cậu làm hộ tớ!”

Rồi chạy biến ra ngoài, Phi Phi chỉ biết lắc đầu thở dài, vì hơn ai hết cô hiểu được tâm trạng của Uyển Tinh lúc này.

Đêm về khuya lạnh thật, lũ côn trùng cất tiếng kêu ra rả như viết lên khúc nhạc về đêm. Những ngôi sao hiện lên mờ ảo rồi sau đó rõ dần. Ánh trăng bàng bạc nhuộm khắp cả đất trời yên tĩnh. Cỏ cây hoa lá lặng im, yên lặng như thấy hết được vẻ đẹp của đêm trăng. Uyển Tinh chạy thật nhanh, cô không biết đâu là bến dừng, đôi chân không biết mỏi mà cứ thế chạy mãi không ngừng.

Uyển Tinh thôi không chạy nữa, cô mệt mỏi ngồi xuống bãi cỏ non, ngược lên nhìn bầu trời đêm sáng rực bởi muôn ngàn vì sao lấp lánh cùng ánh trăng tròn vành vạnh. Trên khuôn mặt xinh đẹp như một tiên nữ giáng trần ấy, một vài giọt nước mắt khê rơi, lăn dài trên má.

Như không thể kiềm chế được nữa, Uyển Tinh hét thật to, tiếng hét của cô như khuấy động cả một không gian yên tĩnh

“AAAAAAAAAAAAAAAA”

“Anh nói đi...Vy...em phải làm sao đây? HẢ...Nói cho em biết đi...em phải làm sao?”

“Vỹ...”

Cô bắt đầu gào khóc

Bắt đầu cuồng loạn gào thét hết mức

Gió thổi lạnh lẽo...

Từng đợt gió vi vu thổi qua, lạnh đến thấu xương

Uyển Tinh lặng lẽ bước vào phòng, Phi Phi đang ngồi đó, tay mân mê con gấu bông màu hồng nhạt. Nghe tiếng bước chân, Phi Phi ngước lên, nhìn Uyển Tinh tỏ vẻ lo lắng

“Tâm trạng đã khá hơn chưa?”

“Ừm!”

Uyển Tinh quan sát xung quanh phòng, như chợt hiểu ý cô, Phi Phi lên tiếng

“Anh ấy về rồi”

“Nhưng cậu ta đang say mà, để cậu ta về như thế...lỡ có chuyện gì thì sao?”

“Cậu quan tâm đến anh ấy từ khi nào thế?”

Uyển Tinh thoáng chút bối rối, cô cũng không biết vì sao mình lại như thế nữa

“Tớ...”

“Cậu yên tâm đi, đã có tài xế đến đón rồi, anh ấy sẽ không sao đâu, có điều anh ấy đã để quên chiếc áo khoát ở đây rồi”

“Sao cơ?”

“Đám thiếu gia đã để quên áo khoát lại đây rồi”

Phi Phi nhấn mạnh

“Vậy là phải đi trả nữa sao?”

Uyển Tinh ngán ngẩm, cô buông mình xuống chiếc giường quen thuộc, thật sự ngày hôm nay đã quá mệt mỏi đối với cô rồi.

14. Chương 14: Trở Về Đột Ngột

Chương 14: Trở về đột ngột

Giữa phòng khách rộng lớn của biệt thự Đàm Lăng, Âu Phong đang ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa, tay cầm cuốn tạp chí, ánh mắt dán vào nó nhưng có vẻ không mấy quan tâm lắm. Phía trước cửa, Uyển Tinh đứng yên đó, chân không nhúc nhích.

Vì hôm nay là chủ nhật nên cô tranh thủ qua đưa chiếc áo hần để quên lúc tối. Trớ trêu thay, vừa đặt chân vào nhà cô đã bắt gặp cảnh này đây.

Trong đầu Uyển Tinh hiện giờ hiện lên một mớ suy nghĩ “Phải làm gì bây giờ? Chủ động bắt chuyện hay là để túi đồ ở đây rồi chạy biến ra ngoài”

“Cô đến đây làm gì?”

Giọng nói lạnh lùng của Âu Phong vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Tôi...tôi đến để đưa đồ”

Uyển Tinh lí nhí đáp lại, ánh mắt lâu lâu lại liếc nhìn người phía trước dò xét, thế nhưng anh ta vẫn chăm chăm vào cuốn tạp chí, có vẻ như không mấy bận tâm đến sự xuất hiện của cô.

“Để đó đi!”

Đàm Âu Phong hướng ánh mắt sang chiếc bàn được làm bằng đá hoa cương

Uyển Tinh ngoan ngoãn làm theo, đôi chân bước từng bước nhẹ nhàng

“Cô có thể về được rồi!”

Uyển Tinh liếc nhìn Âu Phong, vẫn là điệu bộ lạnh lùng kiêu ngạo đó “Tôi có thể tự về anh không cần phải đuổi khéo như thế”. Tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ của cô thôi

Uyển Tinh bước ra phía cửa, đôi chân cố gắng di chuyển thật nhanh

“Chị Uyển Tinh!”

Chợt một giọng nói vang lên, nghe thật gần gũi quen thuộc

Uyển Tinh quay lại, ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên tột độ

“Du...Du Du!”

Du Du mỉm cười, đi lại kéo Uyển Tinh ngồi xuống chiếc ghế sofa

Đàm Âu Phong nhìn hai người tỏ vẻ khó hiểu nhưng nhanh chóng lấy lại ngữ khí lạnh lùng

“Em quen cô ta sao?”

“Vâng! Em gặp chị ấy ở shop thời trang New Style đấy”

Du Du cười tươi nhìn Âu Phong

Uyển Tinh hết nhìn Âu Phong rồi lại nhìn Du Du

“Hai người là...”

“Anh ấy là anh trai của em”

“Anh trai?”

Uyển Tinh ngạc nhiên

“Vâng ạ!”

Du Du tinh nghịch nhìn Âu Phong, điệu bộ hết sức đáng yêu

“Tiểu Du! Hôm nay em không đến trung tâm sao?”

Âu Phong khoanh tay trước ngực, ngã người ra sau, nhìn cô em tinh nghịch của mình

“Anh hai à! Hôm nay em không muốn đi”

“Tiểu Du!”

Âu Phong nghiêm giọng, Du Du chẳng những không sợ mà liền chạy đến ngồi cạnh Âu Phong, tay ôm cổ anh, dúi đầu vào cổ anh nũng nịu

“Anh hai, cho em nghỉ hôm nay đi mà, em thương anh hai nhất nhà á”

Âu Phong là người mà Du Du thương nhất cũng là người mà cô sợ nhất nhà. Du Du rất nghe lời anh, thế nhưng đôi lúc cô hay nũng nịu những nhéo với anh vì cô biết tuy anh nghiêm khắc lạnh lùng là thế nhưng anh rất yêu thương, cưng chiều cô

“Chỉ hôm nay thôi đấy”

Âu Phong thở dài nhìn cô em tinh nghịch của mình

“Oh yeah! Anh hai là nhất!”

Du Du tinh nghịch nhảy dựng lên, nháy mắt với Uyển Tinh

Uyển Tinh nhìn thấy thế thề thầm mỉm cười. Ai đó đã nhìn trộm nụ cười của cô, trong lòng có chút gì đó gọi là rung động

Chợt có tiếng giày cao gót vang vọng trên nền đá hoa cương

Một cô gái với vóc dáng cân đối, khuôn mặt sắc sảo với mái tóc dài uốn từ cổ xuống đuôi tóc. Một bộ váy công chúa màu hồng nhạt cùng đôi guốc màu hồng càng tăng thêm vẻ đẹp sắc sảo vốn có

“Hạ Kim Giao!”

Du Du thốt lên

Hạ kim Giao mỉm cười nhìn Du Du

“Chà, Tiểu Du đã lớn thế này rồi cơ đấy! Càng ngày càng xinh đẹp đó nha!”

Du Du cười gượng, dường như không mấy thiện cảm cho lắm

Hạ Kim Giao đi lại ngồi gần Âu Phong, câu tay anh nũng nịu

”Xa anh có hai năm mà nhớ anh đến chết đi được

Âu Phong hất tay cô ra, tỏ vẻ khó chịu

“Đừng đụng vào người tôi!”

“Âu Phong!”

Hạ Kim Giao thoáng chút thất vọng nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần vì cô đã quá quen với tính cách lạnh lùng của Âu Phong rồi

Như chợt phát hiện ra điều gì, Hạ Kim Giao ngạc nhiên nhìn Uyển Tinh

“Cô là...”

“Tôi...tôi là Diêu Uyển tinh, bạn cùng lớp của Âu Phong”

Uyển Tinh bối rối

“Vậy sao?”

Hạ Kim Giao dường như không mấy thiện cảm với Uyển Tinh, ánh mắt cô nhìn Uyển Tinh có phần đổ kỵ lẫn khó chịu

Uyển Tinh cảm thấy sự có mặt của mình là dư thừa nên khéo léo tìm cách ra về trước

Du Du ngồi đó nhìn theo với vẻ không vui, tiếc nuối. Hạ Kim Giao chỉ khẽ nhếch môi cười gian xảo. Âu Phong tuy bề ngoài lạnh lùng băng giá là thế nhưng đâu đó trong đôi mắt đẹp mê hồn của anh phảng phất nỗi buồn xen lẫn khó chịu, chốc chốc lại khẽ liếc nhìn theo bóng dáng đang rời đi của ai kia.

15. Chương 15: Dương Tử

Chương 15: Dương Tử

Gió thổi nhẹ làm rơi rớt những chiếc lá vàng úa. Hàng cây hai bên đường khẽ dao động nhẹ. Tiết trời mùa đông se lạnh, sương mù dày đặc, bầu trời âm u. Cả không gian như được bao trùm một màu trắng xóa của cái lạnh mùa đông.

Uyển Tinh khẽ run nhẹ, từng đợt gió lạnh tấp vào người cô lạnh buốt. Cô đội chiếc mũ len màu tím nhạt, mặc chiếc áo len màu trắng chấm bi, đeo găng tay màu trắng cùng chiếc boots màu tím, trông đơn giản nhưng lại đẹp vô cùng. Phải chăng là lựa đẹp vì người?

Uyển Tinh rút tay vào túi áo, hướng ánh mắt về phía chân trời xa, đôi mắt cô đẹp thật, ánh mắt ma mị làm mê hoặc lòng người nhưng sao lại đượm buồn, cô đơn, lạnh lẽo đến thế?

Chợt chiếc siêu xe Lamborghini Veneno dừng lại, đỗ ven đường. Uyển Tinh đứng lại, nhìn người trên xe bước xuống, ánh nhìn tỏ vẻ ngạc nhiên thấy rõ

“Khiết Luân!”

Khiết Luân tiến lại gần, đôi môi vẽ lên đường cong tuyệt đẹp

“Đi theo tôi!”

Khiết Luân nắm lấy tay Uyển Tinh, kéo cô vào chiếc siêu xe đậu gần đó

Chiếc siêu xe di chuyển thật nhanh trên đại lộ rộng lớn

Khiết Luân khẽ liếc nhìn Uyển Tinh, tay cô đang đặt lên khung cửa kính, chống cằm nhìn ra khoảng không vô định. Cô đẹp thật! Thậm chí là trong những lúc cô buồn nhất. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như tiên nữ giáng trần ấy luôn làm rung động lòng người. “Quả là một tuyệt sắc giai nhân!” Khiết Luân thầm nghĩ, đôi môi lại nở nụ cười ấm áp mỗi khi nhìn cô

Như chợt phát hiện ra có chút gì đó không được tự nhiên, Khiết Luân lên tiếng

“Cậu không thắc mắc tôi sẽ đưa cậu đi đâu sao?”

“Trước sau gì cũng biết thôi mà”

Uyển Tinh đáp nhẹ, lời nói nhẹ tựa như cơn gió thoảng qua

Khiết Luân như đoán được phần nào tâm trạng của cô, anh không nói gì thêm, không gian dường như trở nên yên tĩnh đến mức lạ thường

Chiếc siêu xe Lamborghini Veneno dừng lại tại một ngôi nhà khang trang ở vùng ngoại ô. Cánh cổng bằng sắt được bao quanh bởi dàn hoa râm bụt

“Đây là đâu?”

Uyển Tinh thắc mắc

“Lát nữa cậu sẽ biết”

Khiết Luân mở cửa, nắm lấy tay cô đi vào trong

Từ cổng vào nhà cũng khá gần. hai bên đường đi trồng rất nhiều hoa hồng

Đây là một ngôi nhà khá đẹp, xung quanh trồng rất nhiều loại hoa khác nhau. Bên cạnh ngôi nhà là một cái lều nhỏ cũng toàn là hoa và cây xanh. Chứng tỏ chủ ngôi nhà này là một người rất yêu hoa

“Ba Luân!”

Chợt từ đâu một đứa bé chạy tới, ôm lấy chân Khiết Luân, đôi mắt to tròn nhìn anh, hiện lên niềm hạnh phúc vui sướng thấy rõ

“Dương Tử ngoan!”

Khiết Luân ôm lấy đứa bé, hôn lên bờ má nó nựng yêu

Thằng bé tinh nghịch đu lên cổ anh, hôn nhẹ lên mái tóc của anh

Uyển Tinh ngạc nhiên nhìn hai cha con, dường như không tin nổi vào mắt mình nữa rồi “cha...cha con sao?”

“Chào chị! Chị là bạn của ba Luân ạ?”

Thằng bé nhìn Uyển Tinh, ánh mắt to tròn rất đáng yêu

“Ồ...uhm”

“Chị tên gì ạ?”

“Chị là Diêu Uyển Tinh, còn em là Dương Tử?”

“Vâng ạ!”

Thằng bé cười tíu mắt, Uyển Tinh bắt quả đũa tay véo má nó, đôi môi nở nụ cười ấm áp hiền hòa

“Em dễ thương thật! Chắc chắn sau này sẽ là một mỹ nam khuynh nước khuynh thành đấy!”

“Giống ba Luân phải không ạ?”

Khiết Luân và Uyển Tinh cùng phì cười, tiếng cười ấm áp như hòa tan đi cái giá lạnh của mùa đông

Khiết Luân công Dương Tử đi vào nhà, thằng bé khẽ thì thầm vào tai anh

“Chị Uyển Tinh đẹp thật! Đẹp như một nàng tiên ấy!”

“Thế con có thích chị ấy không?”

“Thích chứ ạ! Con muốn chị Uyển Tinh làm mẹ của con”

“Thật không?”

“Thật ạ! Hay ba bảo chị ấy làm mẹ của con nha!”

“Được rồi Dương Tử của ba”

“Con yêu ba Luân nhất!”

Hai cha con cùng cười đùa vui vẻ, niềm hạnh phúc ấy luôn là bất tận

Khiết Luân khẽ quay đầu lại nhìn Uyển Tinh, cô đang nhìn đầu đó vu vơ, chốc chốc lại lắc đầu, đôi tay đan chặt vào nhau rồi lại thả lỏng, dường như trong cô đang rối bời

16. Chương 16: “dương Tử Muốn Cậu...làm Mẹ Của Nó”

Chương 16: “Dương Tử muốn cậu...làm mẹ của nó”

Bước vào nhà, Uyển Tinh quan sát xung quanh. Căn nhà khá rộng rãi, được bày trí một cách gọn gàng khéo léo, các gam màu cùng những đồ vật trong nhà được phối hợp với nhau rất hài hòa. Chủ ngôi nhà quả là người tỉ mỉ, khéo léo, chắc chắn phải là một người rất sắc sảo

“Cô Phù Dung”

Khiết Luân cất tiếng gọi

“Khiết Luân phải không?”

Một người phụ nữ đi ra, khoảng 40 tuổi trông rất sắc sảo nhưng lại phẳng phất chút mềm mại dịu dàng.

“Hôm nay con đến chơi, còn có bạn của con nữa. Cô ấy là Diêu Uyển Tinh”

Khiết Luân giới thiệu, mỉm cười nhìn Uyển Tinh

“Còn đây là cô Phù Dung, giáo viên cũ của tôi”

“Em chào cô!”

Uyển Tinh lễ phép

“Uhm, ta ra ngoài lều ngồi uống nước rồi nói chuyện”

“Dạ!”

Khiết Luân bế Dương Tử đi tưới nước cho hoa. Uyển Tinh và Phù Dung thì ngồi trò chuyện trong cái lều gần đó, lâu lâu lại nhìn hai cha con vừa tưới hao vừa đùa giỡn.

Phạm Phù Dung nhìn Dương Tử, đôi mắt ánh lên vẻ yêu thương, nhưng lại phảng phất nỗi buồn sâu sa, tận sâu trong đáy mắt như có giọt lệ tuôn trào

“Dương Tử là một đứa bé bất hạnh”

Uyển Tinh ngạc nhiên nhìn Phù Dung, dường như chưa hiểu hết những lời Phù Dung vừa thốt ra

“Sao lại bất hạnh ạ, chẳng phải Dương Tử có một người cha yêu thương nó như thế sao?”

Phạm Phù Dung khẽ nhâm nhi tách trà, đôi mắt đẹp phảng phất nỗi buồn sâu sa

“Dương Tử không phải là con ruột của Khiết Luân”

“Sao ạ?”

Uyển Tinh thốt lên, ngạc nhiên tột độ, hết nhìn Dương Tử rồi lại nhìn Phù Dung như chờ đợi câu trả lời từ cô

“Dương Tử bị cha mẹ bỏ rơi từ khi mới lọt lòng, người ta đã đem thằng bé vào cô nhi viện. Lúc thằng bé được 4 tuổi thì cô đem nó về nuôi”

“Nói vậy nghĩa là...”

“Dương Tử và Khiết Luân chẳng phải máu mủ gì cả. Từ khi về đây Dương Tử rất ít nói chuyện, không thích tiếp xúc với bên ngoài, kể cả gọi cô bằng mẹ nó cũng không bao giờ gọi. Cho đến khi Khiết Luân đến thăm cô, thằng bé vừa thấy Khiết Luân thì đã gọi Khiết Luân là ba rồi. Cũng từ đó Khiết Luân xem nó như con trai của mình, thằng bé cũng không còn ít nói, mặc cảm như trước mà lại cười nhiều hơn, và nó đã dần dần hòa mình vào thế giới bên ngoài”

“Một đứa bé đáng yêu như thế, ai lại nỡ nhẫn tâm vứt bỏ như thế chứ, họ không có lương tâm sao?”

Uyển Tinh cảm phẫn, đôi mắt ánh lên vẻ xót xa, cảm thương nhìn Dương Tử

Mưa bắt đầu lất phất rơi, cả không gian như bao phủ một màu trắng xóa. Trên đại lộ rộng lớn, chiếc siêu xe Lamborghini Veneno lướt nhanh giữa màn trắng của cơn mưa

“Uyển Tinh này!”

Khiết Luân lên tiếng, anh vẫn đang chăm chú lái xe

“Sao?”

Uyển Tinh quay qua nhìn anh

“Dương Tử muốn cậu...làm mẹ của nó”

Câu nói bất ngờ của Khiết Luân làm Uyển Tinh giật mình, cố đưa vào và phân tích xử lý những lời Khiết Luân vừa nói. Uyển Tinh nhìn Khiết Luân nhưng anh vẫn đang chăm chú lái xe, có vẻ như chưa hề nói với cô lời nào vậy

Không gian trở nên yên tĩnh đến mức lạ thường, tiếng mưa rơi lất phất, tiếng gió rít qua các tán cây, cái lạnh dường như đã thấm vào vạn vật, nhưng sao không gian giữa hai người lại ngọt ngào, không mấy tự nhiên đến thế

17. Chương 17: “Đừng Đụng Vào Người Tôi!”

Chương 17 : “Đừng đụng vào người tôi!”

Tối đó tại biệt thự Đàm Lăng, mọi thành viên của Đàm gia đều có mặt đông đủ, còn có cả Hạ Kim Giao. Hạ Kim Giao là con gái của tập đoàn R & J, một tập đoàn rất có thế lực không chỉ ở trong mà còn ngoài nước. Thậm chí tập đoàn R & J còn được cho là tập đoàn lớn thứ 3 thế giới sau tập đoàn L & D của Đàm gia và tập đoàn D & T của Duật gia. Đàm gia, Duật gia và Hạ gia có mối quan hệ rất thân thiết, mối quan hệ thân tình đã có từ đời của ông nội Âu Phong, Khiết Luân và Kim Giao. Chính vì thế Đàm gia rất quý mến cô, xem cô như con cháu trong nhà. Nhưng hai anh em Âu Phong cổ vẻ không mấy thiện cảm với cô, Âu Phong thì lạnh lùng băng giá, dường như chưa bao giờ để mắt hay đơn giản chỉ là nói chuyện với cô quá 3 câu. Dù vẫn biết anh lạnh lùng với cô là thế nhưng cô chưa bao giờ từ bỏ hay ngừng yêu anh, vì đã tâm lớn nhất của cô chính là có được anh, nếu không có được cô nhất quyết không để người khác làm được điều đó

“Ta đã sắp xếp cả rồi, ngày mai Hạ Kim Giao có thể chuyển đến học cùng Âu Phong”

Đàm Uy Viễn lên tiếng, ông luôn mang phong thái uy nghiêm, điềm đạm, luôn có phong cách của một người lãnh đạo đầy tài năng khiến cho người khác phải tôn kính nể phục

“Thật không ạ?”

Hạ Kim Giao thốt lên

“Thật! Con có bao giờ thấy ông ấy nói đùa lần nào chưa?”

Lăng Thục Nghi cười hiền, giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng. Bà là một người xinh đẹp dịu dàng, là một người mẹ, người vợ đảm đang luôn yêu thương chăm sóc cho gia đình

“Âu Phong! Thế là ngày mai em có thể đi học cùng anh rồi”

Kim Giao cười tay anh, đôi mắt ánh lên niềm vui thấy rõ

“Đừng đụng vào người tôi?”

Âu Phong lạnh lùng hất tay Kim Giao ra, bỏ đi lên lầu, vẫn là dáng vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo ấy.

Du Du thấy thế cũng chạy theo sau, dường như không mấy hứng thú với sự có mặt của Kim Giao

“Biết bao giờ nó mới thay đổi đây?”

Lăng Thục Nghi thở dài, nhìn theo bóng dáng Âu Phong

“Mình yên tâm, một ngày nào đó con sẽ thay đổi thôi”

Uy Viễn đặt tay lên vai vợ mình, ánh mắt cương nghị cùng lời nói cứng rắn của ông như đang khẳng định điều ông nói sẽ thành sự thật

Đêm đó, Uyển Tinh cứ trằn trọc mãi không ngủ được. Cô cảm thấy đau xót, thương cảm khi biết được hoàn cảnh của Dương Tử như thế. Cô bắt đầu suy nghĩ thật nghiêm túc lời Khiết Luân nói lúc chiều. Mớ suy nghĩ hỗn độn ấy cứ vây lấy cô, chứng cứ hành hạ, thúc giục, ép buộc cô phải đưa ra quyết định cuối cùng.

18. Chương 18: Nụ Cười Thật Sự

Chương 18: Nụ cười thật sự

Sáng sớm, ánh mặt trời ló rạng xua đi cái lạnh lẽo, băng giá của tiết trời. Ánh sáng mới chỉ mập mờ huyền ảo. Trên cành cây, trong vòm lá, những giọt sương sớm đọng lại, long lanh chẳng khác gì những hạt ngọc trai trong suốt đẹp đến lạ lùng

Hạ Kim Giao bước vào lớp với vẻ đanh đá chảnh chọe, không mấy thân thiện

“Xin chào! Mình là Hạ Kim Giao, là con gái độc nhất của tập đoàn đá quý R & J”

Trong lớp bắt đầu xì xầm bàn tán, nam sinh nhìn cô bằng ánh mắt ái tình xen lẫn đùa cợt, nữ sinh thì ganh ghét đố kỵ, có vẻ không ưa gì lắm cô nàng khoe khoang đanh đá này

Hạ Kim Giao liếc nhìn Uyển Tinh, ánh mắt sắc bén mà thâm hiểm

Uyển Tinh cười trừ, cảm thấy ghê sợ trước con người Kim Giao

Vừa lúc đó Âu Phong và Khiết Luân bước vào lớp, như bắt được vàng, Hạ Kim Giao chạy lại cầu tay Âu Phong

”Đi đâu bây giờ mới vô hả?”

Rồi quay qua Khiết Luân

“Chào Khiết Luân!”

Âu Phong hất tay Kim Giao ra, nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh

“Nếu đụng vào người tôi một lần nữa thì cô biết hậu quả thế nào rồi đấy”

Âu Phong và Khiết Luân nhìn cô bằng ánh mắt khinh khỉnh, bước đi lại chỗ ngồi của mình

Hạ Kim Giao đơ tại chỗ, cả lớp thấy thế liền cười to, hú hét om sòm cả dãy hành lang

Thái độ của Âu Phong và Khiết Luân như thế đã làm cô ả được một trận què tột độ, cô ả chỉ ước có một cái hố thật sâu để chui xuống còn hơn là phải chịu cảnh nhục nhã như thế này

Trên sân trường vắng vẻ rộng lớn, 2 người con trai hoàn mỹ nhất đang ung dung bước đi. Khiết Luân quàng vai Âu Phong, vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, chốc chốc Âu Phong lại mỉm cười nhìn Khiết Luân. Từ nhỏ đến giờ, Khiết Luân là người thứ 2 (sau Du Du) mà Âu Phong có thể nở nụ cười thật sự, một nụ cười ấm áp ôn hòa chứ không phải lạnh lùng băng giá hay cái nhếch môi khinh khỉnh ngạo mạn.

Nếu ai nhìn vào chắc chắn sẽ không tin, đơn giản vì một người lạnh lùng như Âu Phong thì không thể nào có nụ cười ôn hòa ấm áp như thế

Chợt cả hai cùng dừng lại, hướng ánh mắt về người con gái trước mặt.

Uyển Tinh đứng trước cổng trường, bên cạnh là một chàng trai khoảng 21 tuổi, tóc nhuộm màu đỏ hung, khuôn mặt đẹp trai nam tính, lối ăn mặc theo style Hàn Quốc, nhìn rất ấn tượng. Người đó không ai khác chính là Lại Du Thần

Du Thần và Uyển Tinh đứng đó nói chuyện một lúc rồi hai người bước lên chiếc mô tô CBR900RR Fireblade hòa mình cùng dòng người đông đúc.

19. Chương 19: Mua Len

Chương 19: Mua len

“Phi Phi ơi!”

Uyển Tinh vừa bước vào phòng đã cất giọng gọi. Phi Phi ngồi trên giường, mỉm cười nhìn Uyển Tinh

“Tở đây”

Uyển Tinh lại ngồi bên cạnh Phi Phi

“Cậu rảnh không?”

“Không rảnh mà ngồi đây à!”

Phi Phi tinh nghịch véo chiếc mũi cao dọc dừa của Uyển Tinh

“Hi, thế đi siêu thị với tớ ha!”

“Ừ!”

Phi Phi cười nhẹ, nháy mắt với Uyển Tinh. Uyển Tinh phì cười trước điệu bộ của Phi Phi

Lúc bước vào siêu thị, Uyển Tinh và Phi Phi dường như trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn, hai cô nàng như hai ánh hào quang sáng chói, bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn vào hai người, có người ghen ghét đố kỵ, có người say mê ngưỡng mộ, có người nhìn chằm chằm rồi lại dụi mắt để nhìn thật kĩ để rồi tự thốt lên “Tuyệt sắc giai nhân!”

Phi Phi như không quan tâm đến, kéo tay Uyển Tinh đi thật nhanh

“Khó chịu thật”

Uyển Tinh thở dài

“Tớ hận là không thể móc mắt họ ra”

Phi Phi tức giận nắm chặt tay lại

“À...mà cậu định mua gì thế?”

Phi Phi đã lấy lại bình tĩnh, nhìn Uyển Tinh hỏi

“Mua len”

“Len?”

“Uhm”

Uyển Tinh nắm lấy tay Phi Phi đi đến khu bán len

“Đừng nói là cậu định đan len nha”

Phi Phi vẫn chưa hết bất ngờ

“Ồ, hi”

“Cho ai thế?”

“Bí mật”

Uyển Tinh nháy mắt tinh nghịch

“Xời, thế có đan cho tớ không đấy?”

“Tất nhiên là có rồi”

“Thích quá!”

Phi Phi cười tươi ôm chầm lấy Uyển Tinh, khuôn mặt hiện lên sự sung sướng thấy rõ

Uyển Tinh phì cười trước điệu bộ trẻ con của Phi Phi nhưng hơn ai hết Uyển Tinh thấu hiểu được tận sâu trong trái tim Phi Phi là nỗi cô đơn, cay đắng đến tột cùng.

20. Chương 20: Tay Ném Bóng Thần Sâu

Chương 20: Tay ném bóng thần sâu

Lúc đi ngang qua phòng tập bóng rổ của trường, Uyển Tinh chợt dừng lại, Phi Phi ngạc nhiên nhìn Uyển Tinh

“Cậu sao thế?”

“Triệu Vỹ chơi bóng rổ rất giỏi, anh ấy từng là một tay ném bóng thần sâu đấy”

Uyển Tinh khẽ đáp nhẹ, ánh mắt hiện lên niềm tự hào thấy rõ. Trong vô thức lời nói ấy được thốt ra dường như là đang độc thoại với chính cô vậy

“Cậu ấy hoàn hảo đến thế sao?”

“Uhm, từ lúc còn nhỏ anh ấy đã được coi là một thiên tài rồi mà”

“Wow! Thật đáng ngưỡng mộ mà!”

Uyển Tinh lặng lẽ bước vào bên trong

Phòng tập khá rộng, thoáng mát sạch sẽ, còn được trang bị cả điều hòa và một số thiết bị hiện đại khác

Chợt ánh mắt Uyển Tinh hướng ra giữa sân, đôi chân như không thể nhúc nhích được nữa, đứng bất động

Trên sân bóng rổ hiện giờ là hai người con trai hoàn mỹ nhất đang tập bóng. Cả hai đều tỏ ra rất điêu luyện với những pha dành bóng rất nhanh, dứt khoát cùng với những cú ném bóng chính xác đến tuyệt vời

“Đó chẳng phải là Đàm thiếu gia và Duật thiếu gia sao?”

Phi Phi tiến lại gần thoáng chút ngạc nhiên

Uyển Tinh vẫn chăm chú nhìn Âu Phong và Khiết Luân chơi bóng nhưng dường như ánh mắt cô luôn hướng về Âu Phong, từng cử chỉ động tác của anh đều được cô thu vào tầm nhìn của mình.

Trên khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp của Uyển Tinh, một vài giọt nước mắt khẽ rơi

*****

Trên sân bóng rổ, Uyển Tinh ngồi trên bãi cỏ non, hướng ánh mắt đầy thán phục xen lẫn yêu thương về phía Triệu Vỹ, chốc chốc lại vỗ tay khen ngợi

“Giỏi quá à!”

“Vỹ! Anh là nhất đấy!”

Triệu Vỹ đang tập bóng rổ, từng động tác linh hoạt, những cú ném bóng điêu luyện cùng những bước di chuyển nhanh đến không ngờ. Mỗi lần Uyển Tinh reo lên như thế, anh điều quay lại nhìn, đôi môi lại vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp

Triệu Vỹ thôi không tập nữa, lại ngồi gần Uyển Tinh. Cô nhẹ nhàng lấy khăn lau mồ hôi trên khuôn mặt hoàn mỹ của anh, tiện tay lấy luôn chai nước đưa cho anh

“Chắc khát lắm ha?”

“Ừ”

Triệu Vỹ cười nhẹ, đưa tay vuốt mái tóc óng mượt thơm mùi hoa anh đào của cô

“Tiểu Tinh! Đuổi thẳng chân ra cho anh!”

Triệu Vỹ ra lệnh

“Chi vậy ạ?”

Uyển Tinh ngạc nhiên

“Không được hỏi”

Triệu Vỹ kí nhẹ vào đầu cô

“Đau em!”

Uyển Tinh đưa tay xoa xoa đầu dù rằng cái cốc ấy chẳng đau tí nào. Cô duỗi thẳng chân ra, chu cái mồm hết sức đáng yêu của mình, nhìn Triệu Vỹ

Triệu Vỹ phì cười, đưa tay xoa xoa đầu cô, rồi đặt lên đó một nụ hôn, tuy chỉ là một nụ hôn gió nhưng cũng đủ làm Uyển Tinh phải đỏ mặt

“Ngốc!”

Triệu Vỹ véo mũi cô rồi ngay lập tức nằm xuống bãi cỏ non, đầu gối lên đùi của cô

“Đáng ghét!”

Uyển Tinh vờ giận dỗi

“Bảo bối! Em giận rồi à?”

“Ai thèm giận chứ”

“Trẻ con thật”

“Em không có”

“Rõ ràng là thế mà”

“Đã bảo là không có mà”

“Có”

“Không”

“Có”

“Hàn Triệu Vỹ! Anh...”

“Thôi được rồi, anh sai được chưa?”

“...”

“Tiểu Tinh!”

“...”

“Bảo bối à!”

“...”

“Lại làm bảo bối của anh giận nữa rồi. Haizz, anh đúng là đáng chết mà”

“Ai cho anh nói như vậy hả?”

Uyển Tinh đặt tay lên môi anh, nhìn anh trách móc

“Vậy đã hết giận anh chưa?”

“Đùa vậy thôi chứ em có giận gì anh đâu”

Uyển Tinh cười nhẹ, đưa tay vuốt mái tóc màu hạt dẻ của anh

Cả hai cùng ngược lên nhìn bầu trời rộng lớn

Gió thổi qua êm dịu...

Triệu Vỹ cất tiếng hát giọng hát ấm áp làm mê hoặc lòng người

Uyển Tinh chăm chú lắng nghe

Hảo lěng, xuě yǐjīng jī dé nàme shēn
 (Thật lạnh lẽo, tuyết rơi thật dày)
 Merry christmas to you, wǒ shēn ài de rén
 (Chúc mừng giáng sinh đến em, người mà tôi yêu nhất)
 Hảo lěng, zhěnggè dōngtiān zài nǐ jiāmén
 (Thật lạnh lẽo, cả mùa đông này em luôn đứng đợi trước cửa nhà anh)
 Am i your snowman?
 (Em có phải là người tuyết của riêng anh?)
 Wǒ chī chī, chī chī dĩ dĩ dēng
 (Em cứ si tình chờ đợi)
 Xuě, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn
 (Tuyết – từng bông từng bông)
 Pīn chū nǐ wǒ de yuánfèn, wǒ de ài yīn nǐ ér shēng
 (Dệt nên duyên phận đôi ta, tình yêu của tôi vì em mà nảy nở)
 Nǐ de shǒu mō chū wǒ de xīnténg
 (Bàn tay em đã chạm vào nỗi đau của tôi)
 Xuě, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn
 (Tuyết – từng bông từng bông)
 Zài tiānkōng jìng jìng bīnfēn
 (Tung bay giữa khoảng không lặng lẽ)
 Yǎnkàn chūntiān jiù yào láile
 (Mùa xuân đã sắp đến rồi)
 Ér wǒ yě jiāng, yě jiāng bù zài shēngcún
 (Và khi đó em sẽ không còn tồn tại được nữa)
 Xuě, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn
 (Tuyết – từng bông từng bông)
 Pīn chū nǐ wǒ de yuánfèn,
 (Dệt nên duyên phận đôi ta)
 “Anh cũng biết hát tiếng Trung sao?”
 Uyển Tinh bất ngờ
 “vì em anh có thể làm tất cả”
 “Chứ không phải anh là một thiên tài à!”
 Cả hai cùng phì cười, tiếng cười như hòa vào không gian yên tĩnh
 Bầu trời cao xanh với vợi
 Từng áng mây trắng bồng bênh trôi
 Những tia nắng vàng

Những làn gió thổi mát rượi

Tất cả như tạo nên một khung cảnh chiều thu thơ mộng, êm dịu và yên bình. Nhìn vào người ta có thể hình dung ra một bức tranh tuyệt đẹp được tạo nên bởi không gian thơ mộng và vẻ đẹp hoàn mỹ của con người.

*****

Tìm anh trong giấc mơ

Sao nụ cười xa thế

Đêm nghiêng trời gió đổ

Nỗi nhớ còn rưng rưng

Tìm anh chiều vô chừng

Nắng gầy xanh xao quá

Xin cho làm sỏi đá

Rêu phong vào đời nhau

Tìm anh giữa mưa mau

Uớt áo ngày xưa cũ

Đường quen giờ cỏ phủ

Dùng dằng chân níu chân

Tìm anh quá chênh vênh

Chiêm bao không trở lại

Đời bên đời ngàn ngại

Hiu hắt tình mồ côi

Tìm anh, chỉ anh thôi

Gót giày mòn vắn bước

Đường về dù mất được

Tình nhân sâu trăm năm.

“Uyển Tinh! Cậu sao thế?”

“Uyển Tinh!”

Uyển Tinh giật mình, đưa tay lau đi giọt nước mắt, cười khổ

“Tớ không sao đâu”

“Có thật là không sao đó chứ?”

“Uhm”

“Mà Uyển Tinh này, cậu không thấy quá trùng hợp sao?”

“Chuyện gì?”

“Đàm thiếu gia và Duật thiếu gia cũng là hai tay ném bóng thần sầu đấy”

“...”

“Uyển Tinh!”

Phi Phi lay vai Uyển Tinh

“Thôi mình về đi!”

Uyển Tinh rời đi, đôi chân bước từng bước thật nhanh, dường như là đang muốn chạy

Phi Phi lắc đầu thở dài, nhìn Âu Phong và Khiết Luân còn đang tập bóng, suy nghĩ điều gì đó rồi bước đi ra khỏi phòng tập.

21. Chương 20: Tay Ném Bóng Thần Sâu

Chương 20: Tay ném bóng thần sâu

Lúc đi ngang qua phòng tập bóng rổ của trường, Uyển Tinh chợt dừng lại, Phi Phi ngạc nhiên nhìn Uyển Tinh

“Cậu sao thế?”

“Triệu Vỹ chơi bóng rổ rất giỏi, anh ấy từng là một tay ném bóng thần sâu đấy”

Uyển Tinh khẽ đáp nhẹ, ánh mắt hiện lên niềm tự hào thấy rõ. Trong vô thức lời nói ấy được thốt ra dường như là đang độc thoại với chính cô vậy

“Cậu ấy hoàn hảo đến thế sao?”

“Uhm, từ lúc còn nhỏ anh ấy đã được coi là một thiên tài rồi mà”

“Wow! Thật đáng ngưỡng mộ mà!”

Uyển Tinh lặng lẽ bước vào bên trong

Phòng tập khá rộng, thoáng mát sạch sẽ, còn được trang bị cả điều hòa và một số thiết bị hiện đại khác

Chợt ánh mắt Uyển Tinh hướng ra giữa sân, đôi chân như không thể nhúc nhích được nữa, đứng bất động

Trên sân bóng rổ hiện giờ là hai người con trai hoàn mỹ nhất đang tập bóng. Cả hai đều tỏ ra rất điêu luyện với những pha đánh bóng rất nhanh, dứt khoát cùng với những cú ném bóng chính xác đến tuyệt vời

“Đó chẳng phải là Đàm thiếu gia và Duật thiếu gia sao?”

Phi Phi tiến lại gần thoáng chút ngạc nhiên

Uyển Tinh vẫn chăm chú nhìn Âu Phong và Khiết Luân chơi bóng nhưng dường như ánh mắt cô luôn hướng về Âu Phong, từng cử chỉ động tác của anh đều được cô thu vào tầm nhìn của mình.

Trên khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp của Uyển Tinh, một vài giọt nước mắt khẽ rơi

*****

Trên sân bóng rổ, Uyển Tinh ngồi trên bãi cỏ non, hướng ánh mắt đầy thán phục xen lẫn yêu thương về phía Triệu Vỹ, chốc chốc lại vỗ tay khen ngợi

“Giỏi quá à!”

“Vỹ! Anh là nhất đấy!”

Triệu Vỹ đang tập bóng rổ, từng động tác linh hoạt, những cú ném bóng điêu luyện cùng những bước di chuyển nhanh đến không ngờ. Mỗi lần Uyển Tinh reo lên như thế, anh đều quay lại nhìn, đôi môi lại vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp

Triệu Vỹ thôi không tập nữa, lại ngồi gần Uyển Tinh. Cô nhẹ nhàng lấy khăn lau mồ hôi trên khuôn mặt hoàn mỹ của anh, tiện tay lấy luôn chai nước đưa cho anh

“Chắc khát lắm ha?”

“Ừ”

Triệu Vỹ cười nhẹ, đưa tay vuốt mái tóc óng mượt thơm mùi hoa anh đào của cô

“Tiểu Tinh! Duỗi thẳng chân ra cho anh!”

Triệu Vỹ ra lệnh

“Chi vậy ạ?”

Uyển Tinh ngạc nhiên

“Không được hỏi”

Triệu Vỹ kí nhẹ vào đầu cô

“Đau em!”

Uyển Tinh đưa tay xoa xoa đầu dù rằng cái cốc ấy chẳng đau tí nào. Cô duỗi thẳng chân ra, chu cái mỗ hết sức đáng yêu của mình, nhìn Triệu Vỹ

Triệu Vỹ phì cười, đưa tay xoa xoa đầu cô, rồi đặt lên đó một nụ hôn, tuy chỉ là một nụ hôn gió nhưng cũng đủ làm Uyển Tinh phải đỏ mặt

“Ngốc!”

Triệu Vỹ véo mũi cô rồi ngay lập tức nằm xuống bãi cỏ non, đầu gối lên đùi của cô

“Đáng ghét!”

Uyển Tinh vờ giận dỗi

“Bảo bối! Em giận rồi à?”

“Ai thèm giận chứ”

“Trẻ con thật”

“Em không có”

“Rõ ràng là thế mà”

“Đã bảo là không có mà”

“Có”

“Không”

“Có”

“Hàn Triệu Vỹ! Anh...”

“Thôi được rồi, anh sai được chưa?”

“...”

“Tiểu Tinh!”

“...”

“Bảo bối à!”

“...”

“Lại làm bảo bối của anh giận nữa rồi. Haizz, anh đúng là đáng chết mà”

“Ai cho anh nói như vậy hả?”

Uyển Tinh đặt tay lên môi anh, nhìn anh trách móc

“Vậy đã hết giận anh chưa?”

“Đùa vậy thôi chứ em có giận gì anh đâu”
 Uyển Tinh cười nhẹ, đưa tay vuốt mái tóc màu hạt dẻ của anh
 Cả hai cùng ngước lên nhìn bầu trời rộng lớn
 Gió thổi qua êm dịu...
 Triệu Vỹ cất tiếng hát giọng hát ấm áp làm mê hoặc lòng người
 Uyển Tinh chăm chú lắng nghe
 Hảo lạnh, xuě yǐjīng jī dé nàme shēn
 (Thật lạnh lẽo, tuyết rơi thật dày)
 Merry christmas to you, wǒ shēn ài de rén
 (Chúc mừng giáng sinh đến em, người mà tôi yêu nhất)
 Hảo lạnh, zhěnggè dōngtiān zài nǐ jiāmén
 (Thật lạnh lẽo, cả mùa đông này em luôn đứng đợi trước cửa nhà anh)
 Am i your snowman?
 (Em có phải là người tuyết của riêng anh?)
 Wǒ chī chī, chī chī dĩ dĩ dēng
 (Em cứ si tình chờ đợi)
 Xuě, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn
 (Tuyết – từng bông từng bông)
 Pīn chū nǐ wǒ de yuánfèn, wǒ de ài yīn nǐ ér shēng
 (Dệt nên duyên phận đôi ta, tình yêu của tôi vì em mà nảy nở)
 Nǐ de shǒu mō chū wǒ de xīnténg
 (Bàn tay em đã chạm vào nỗi đau của tôi)
 Xuě, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn
 (Tuyết – từng bông từng bông)
 Zài tiānkōng jìng jìng bīnfēn
 (Tung bay giữa không gian vắng lặng)
 Yǎnkàn chūntiān jiù yào láile
 (Mùa xuân đã sắp đến rồi)
 Ér wǒ yě jiāng, yě jiāng bù zài shēngcún
 (Và khi đó em sẽ không còn tồn tại được nữa)
 Xuě, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn
 (Tuyết – từng bông từng bông)
 Pīn chū nǐ wǒ de yuánfèn,
 (Dệt nên duyên phận đôi ta)
 “Anh cũng biết hát tiếng Trung sao?”
 Uyển Tinh bất ngờ

“vì em anh có thể làm tất cả”

“Chứ không phải anh là một thiên tài à!”

Cả hai cùng phì cười, tiếng cười như hòa vào không gian yên tĩnh

Bầu trời cao xanh vời vợi

Từng áng mây trắng bồng bênh trôi

Những tia nắng vàng

Những làn gió thổi mát rượi

Tất cả như tạo nên một khung cảnh chiều thu thơ mộng, êm dịu và yên bình. Nhìn vào người ta có thể hình dung ra một bức tranh tuyệt đẹp được tạo nên bởi không gian thơ mộng và vẻ đẹp hoàn mỹ của con người.

*****

Tìm anh trong giấc mơ

Sao nụ cười xa thế

Đêm nghiêng trời gió đổ

Nỗi nhớ còn rưng rưng

Tìm anh chiều vô chừng

Nắng gầy xanh xao quá

Xin cho làm sỏi đá

Rêu phong vào đời nhau

Tìm anh giữa mưa mau

Uớt áo ngày xưa cũ

Đường quen giờ cỏ phủ

Dùng dằng chân níu chân

Tìm anh quá chênh vênh

Chiêm bao không trở lại

Đời bên đời ngàn ngại

Hiu hắt tình mờ côi

Tìm anh, chỉ anh thôi

Gót giày mòn vẫn bước

Đường về dù mất được

Tình nhân sâu trăm năm.

“Uyển Tinh! Cậu sao thế?”

“Uyển Tinh!”

Uyển Tinh giật mình, đưa tay lau đi giọt nước mắt, cười khổ

“Tớ không sao đâu”

“Có thật là không sao đó chứ?”

“Uhm”

“Mà Uyển Tinh này, cậu không thấy quá trùng hợp sao?”

“Chuyện gì?”

“Đàm thiếu gia và Duật thiếu gia cũng là hai tay ném bóng thần sầu đấy”

“...”

“Uyển Tinh!”

Phi Phi lay vai Uyển Tinh

“Thôi mình về đi!”

Uyển Tinh rời đi, đôi chân bước từng bước thật nhanh, dường như là đang muốn chạy

Phi Phi lắc đầu thở dài, nhìn Âu Phong và Khiết Luân còn đang tập bóng, suy nghĩ điều gì đó rồi bước đi ra khỏi phòng tập.

22. Chương 21: Tam Đại Tiểu Thư

Chương 21: Tam đại tiểu thư

Giờ ra chơi, Uyển Tinh và Phi Phi xuống căn tin của trường. Hai cô nàng vừa bước vào, tụi con trai liền hú hét âm ỉ. Phi Phi không mấy quan tâm đến, kéo Uyển Tinh lại chiếc bàn đặt gần đó. Một đám nam sinh lại ngồi cạnh, giọng trên chộc hai nàng

“Cho anh ngồi chung với nhé?”

“Làm người yêu anh nha?”

“Hai bé ăn gì anh mua cho?”

Uyển Tinh khó chịu nhìn đám nam sinh đó, dường như muốn tát cho chúng một bạt tai

“RẦM!!!”

Máu nóng trong người Phi Phi nổi lên, cô đứng dậy đưa tay đập bàn. Dừng ánh mắt tức giận nhìn chúng

“BIẾN!!!”

Tên con trai có mái tóc màu bạch kim, khe khẽ mép, tiến lại gần, đưa tay nâng lấy chiếc cằm thanh tú của Phi Phi

“Người đẹp như thế này mà sao lại hung dữ thế?”

Phi Phi nghiêng răng tung cho hắn một cú đá trời giáng. Tên con trai ôm bụng quần quai, mặt nhăn nhó khổ sở

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều há hốc mồm kinh ngạc, đám nam sinh lúc này mặt cắt không còn một giọt máu. Uyển Tinh chỉ lắc đầu thở dài, ánh mắt tỏ vẻ thương hại nhìn tên con trai đang nằm dưới đất

Phi Phi đi lại gần, đặt chân lên ngực hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt sắc lạnh

“Đây chỉ là cảnh cáo thôi đấy”

Quá sợ hãi, tên con trai đó cố bò dậy, đồng bọn thấy thế đỡ hắn đi ngay khỏi đó

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Tiếng vỗ tay vang lên, theo phản xạ, tất cả mọi người đều quay lại nhìn

“Tam đại tiểu thư!”

Hạ Kim Giao đứng khoanh tay, khề nhếch mép, bên cạnh đó là hai vị tiểu thư danh giá Lâm Tiểu Khiết - con gái của tập đoàn đá quý lớn nhất nước L & K và Vương Khả Nhu - con gái rượu của tập đoàn mỹ phẩm lớn nhất nước V & N. Tuy chỉ là học sinh mới của trường nhưng với địa vị danh giá vốn có cùng vẻ đẹp sắc sảo của mình, Hạ Kim Giao cùng “nhị đại tiểu thư” vốn nổi tiếng một thời hợp thành “tam đại tiểu thư” không chỉ có tiếng ở ngôi trường danh giá này mà sức ảnh hưởng còn lan rộng ra các ngôi trường lớn khác

Cả căn tin liền trở nên ồn ào nhốn nháo

“Quả là có khí phách”

Hạ Kim Giao hết nhìn Uyển Tinh rồi lại nhìn Phi Phi, giọng điệu có vẻ châm chọc

“Liên quan gì đến cô”

Phi Phi khề nhếch mép, khinh bỉ nhìn Kim Giao

“A! Đây chẳng phải là Tiêu Phi Phi, người yêu cũ của Lục Thành Dương sao? Haha nghe nói hai người đã từng rất nổi tiếng không chỉ ở trong trường này mà còn lan ra các trường khác nữa cơ! Thật không ngờ yêu đã nổi tiếng rồi mà chia tay lại càng nổi tiếng hơn, haha”

Lâm Tiểu Khiết cười đắc chí, giọng mỉa mai châm chọc

“Vậy thì sao nào?”

Phi Phi vẫn tỏ thái độ bình tĩnh, như đang thách thức ba vị tiểu thư kia vậy

“Haha, đã phản bội lại còn mặt dày nghinh ra thế cơ đấy!”

Vương Khả Nhu chen vào, hả hê nhìn Phi Phi

Như không thể chịu đựng được nữa, Uyển Tinh lại chiếc bàn gần đó, cầm chai nước ngọt tạt thẳng vào khuôn mặt của Vương Khả Nhu

“Vừa phải thôi nha!”

Uyển Tinh nhìn ả bằng ánh mắt sắc lạnh

Tất cả mọi người ở đó đều đờ tại chỗ, nhìn không chớp mắt, há hốc mồm ngạc nhiên, tự mình vẽ ra thảm cảnh mà Uyển Tinh phải gánh lấy

“Dám đụng đến Vương Khả Nhu này...con ranh này mà muốn chết hả?”

Vương Khả Nhu tức giận, dơ bàn tay ra định tát vào mặt Uyển Tinh thì

“Bốp!”

Phi Phi nhanh như chớp bắt lấy tay ả, dần dần bóp chặt lại

“Buông tay ra!”

“Buông ra!”

“Đau!”

Vương Khả Nhu khổ sở nhăn mặt lại, dường như đang rất đau đớn

“Tôi không cho phép cô đụng đến Uyển Tinh, hiểu chưa?”

Phi Phi nhìn Vương Khả Nhu như muốn giết chết ả, ánh mắt sắc lạnh khiến người khác bất giác phải rùng mình khiếp sợ

“Có điều này chắc cô chưa biết đâu nhỉ?”

Lâm Tiểu Khiết tiến lại gần, ghét tai Phi Phi, giọng nói như đang giễu cợt vậy

“Lục Thành Dương bây giờ là bạn trai của Vương Khả Nhu đấy”

Hạ Kim Giao và Lâm Tiểu Khiết cười giễu cợt, ánh mắt khinh khỉnh nhìn Phi Phi

chúng kéo Khả Nhu đi ra khỏi đó mặc cho cô nàng còn đang tức giận, ầm ứ vì phải bỏ đi như thế

“Bây giờ chưa phải là lúc để tính sổ chúng đâu”

Tiểu Khiết ghé tai Khả Nhu, Khả Nhu ậm ừ, không quên quay lại trừng mắt nhìn Phi Phi và Uyển Tinh

Cả căn tin lại trở nên ồn ào náo nhiệt, bắt đầu bàn tán xôn xao

“Chẳng phải Lục Thành Dương và Lâm Mỹ Dạ đang quen nhau sao?”

“Chắc cô ta bị Thành Dương đá rồi”

“Cũng phải thôi Vương Khả Nhu đẹp hơn cô ta, giàu hơn cô ta, Thành Dương không đá cô ta mới lạ”

“Anh ấy trở nên như thế tất cả cũng tại vì Tiêu Phi Phi cả thôi”

Phi Phi đau đớn, bịt tai lại cố chạy thật nhanh ra khỏi đó

Bầu trời trong xanh cao vợi vợi, những làn mây trắng bồng bênh trôi, những tia nắng chiếu xuống mặt nước trong vắt, phản chiếu thành vô số những đốm tròn lấp lánh. Trong làn gió nhẹ, mặt nước lăn tăn những con sóng nhỏ màu hồng nhạt, nhìn như một bức tranh lung linh huyền ảo đẹp đến mê hồn

Phi Phi lặng lẽ ngồi trên bãi cỏ non, đôi mắt vô hồn nhìn ra khoảng không vô định, dường như có giọt sương long lanh khẽ đọng lại nơi khóe mắt

Gió thổi qua nhẹ nhẹ khẽ tung bay mái tóc dài được cột bồng lên gọn gàng

Uyển Tinh nhẹ nhàng ngồi cạnh bên Phi Phi, hướng tầm nhìn về phía chân trời xa. Uyển Tinh yên lặng không nói gì, không gian trở nên yên tĩnh lạ, yên tĩnh đến mức có thể nghe được hơi thở của người ngồi bên

“Để mắt anh ấy là một sai lầm lớn nhất đời tớ”

Phi Phi khẽ lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn về phía chân trời xa một cách vô thức

“Phi Phi!”

“Nếu được lựa chọn lại, tớ vẫn làm như vậy, bởi vì sự an toàn của anh ấy là tất cả đối với tớ”

Uyển Tinh lặng lẽ nhìn Phi Phi

“Có lẽ suốt cuộc đời này tớ không thể yêu ai được nữa, trái tim này dường như đã chết thật rồi”

Phi Phi cắn chặt môi, bàn tay đặt lên ngực, cổ nén chặt lại, giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi, cô nấc lên từng hồi, tiếng nấc như lời than ai oán, đau xót nhức nhối tận đáy lòng

Uyển Tinh ôm Phi Phi vào lòng, không kiềm chế được liền khóc theo Phi Phi. Hơn ai hết cô hiểu nỗi đau mà mình và Phi Phi đang gánh lấy là nỗi đau đớn tột cùng, nỗi đau đớn ấy không gì có thể bù đắp được.

23. Chương 22: Thành Viên Mới

Chương 22: Thành viên mới

Lớp học hôm nay ồn ào náo nhiệt hơn hẳn, bởi vì lại chào đón thêm một thành viên mới, lần này đặc biệt hơn hai lần trước vì thành viên mới này là con trai mà còn là một mỹ nam thể nên cậu ta được chào đón rất nồng nhiệt, đặc biệt là nhận được sự ưu ái của đám nữ sinh trong lớp

“Vương Thiên Khải! Cậu đẹp trai thật đấy!”

“Vương Thiên Khải! Cậu có người yêu chưa?”

“Vương Thiên Khải! Cho mình xin số điện thoại nhé?”

“Vương Thiên Khải! Lại ngồi cạnh tớ đây này!”

Vương Thiên Khải cười trừ, xách cặp đi một mạch xuống bàn gần cuối

Thiên Khải quay xuống mỉm cười chào Phi Phi

“Chào cậu, mình là Vương Thiên Khải, thành viên mới của lớp”

Phi Phi hơi ngạc nhiên nhưng cũng mỉm cười đáp lại

“Ồ, mình là Tiêu Phi Phi”

“Tên đẹp nhỉ! À...còn cậu là...”

Thiên Khải quay qua nhìn Uyển Tinh

“Mình là Diêu Uyển Tinh”

“Tên đẹp thật đấy!”

Cả 3 cùng phì cười tựa như là đã thân với anh chàng này từ lâu lắm rồi

Tụi con gái trong lớp dường như rất ghen tị với Phi Phi và Uyển Tinh, một số người thì tụ tập lại bàn cuối để được trò chuyện cùng Thiên Khải, số còn lại thì than ngán thở dài “Sao đời quá bất công”

* * *

Uyển Tinh ngồi trên giường, đôi bàn tay thon dài đang tỉ mỉ đan từng sợi len. Phi Phi thì chuẩn bị đi đến câu lạc bộ karate của trường

“Tớ đi đây”

“Uhm, bye bye”

“Bye”

Phi Phi vẫy tay, Uyển Tinh ngồi đó mỉm cười nhìn theo bóng dáng Phi Phi

Phi Phi bước vào phòng tập, ánh mắt dừng ngay ở người phía trước, hiện lên vẻ ngạc nhiên thấy rõ

“Vương Thiên Khải!”

“Ngạc nhiên lắm sao?”

Thiên Khải phì cười trước điệu bộ của Phi Phi

“Cậu cũng tham gia câu lạc bộ karate à?”

“Ừ, có gì mong tiền bối chỉ giáo”

“Không dám không dám”

Cả 2 cùng phì cười, nụ cười của cả hai thật đẹp khiến cho biết bao người say mê ngưỡng mộ

“Đội trưởng đến rồi”

Giọng một bạn nữ vang lên, tất cả mọi người đều nhanh chóng xếp vào vị trí của mình, Thiên Khải tuy hơi lúng túng nhưng cũng nhanh chóng tìm được chỗ đứng thích hợp

“Thích đứng gần tớ nhỉ!”

Phi Phi tinh nghịch nhìn Thiên Khải

“Hi tại chân tớ đấy”

Thiên Khải gãi gãi đầu

“Chứ không phải tại cậu muốn vậy sao?”

“Haha”

Cả 2 nhìn nhau cười tươi. Đường như có người đang cảm thấy “chương mắt”, nhìn Thiên Khải bằng ánh mắt sắc lạnh

“Này, học viên mới”

Nghe có người gọi mình, Thiên Khải giật mình quay lại

“Cậu tên gì?”

“Vương Thiên Khải”

“Được rồi, Vương Thiên Khải, tôi đề nghị cậu nghiêm túc đi!”

“Vâng, đội trưởng”

Thiên Khải hồi lỗi

Phi Phi khó chịu nhìn tên đội trưởng, trong ánh mắt hiện lên vẻ căm thù, uất hận, bàn tay nắm chặt lại, tựa hồ như muốn bóp chết người ở trên kia

Trong lúc nghỉ giải lao, Thiên Khải nhanh chóng chạy đến căn tin của trường mua nước rồi đem lên

“Của cậu này”

Thiên Khải đưa chai nước cho Phi Phi

“Cảm ơn nhé!”

Phi Phi mỉm cười đón lấy

“Tình cảm quá nhỉ?”

Tên đội trưởng đi lại, nhìn hai người giễu cợt

“Liên quan gì đến anh”

Phi Phi ném cho hắn tia nhìn sắc đá

“Haha không sợ Thành Dương ghen sao?”

“Đồ bỉ ổi!”

Phi Phi nắm lấy cổ áo hắn siết chặt lại

“Vì ai mà tôi và Thành Dương ra nông nỗi này, vì ai mà anh ấy trở nên đáng sợ như thế, tất cả là tại ai....TẠI AI?”

“Anh không phải là con người, tôi căm thù anh, tôi khinh bỉ anh...TRIỆU VĨNH KIẾN! Anh đi chết đi...ĐI CHẾT ĐI!!!”

Phi Phi bật khóc nức nở, cả phòng tập ngạc nhiên nhìn hai người. Thiên Khải lôi Phi Phi ra, ôm cô vào lòng vỗ về

“Phi Phi, bình tĩnh lại đi!”

“Buông cô ấy ra!”

Triệu Vĩnh Kiến tức giận, kéo Phi Phi ra khỏi lòng Thiên Khải

“BỘP!”

Thiên Khải cho hắn một cú đấm ngay vào mặt

“Xin lỗi vì đã thất lễ, nhưng mong anh hãy tôn trọng cô ấy”

Nói rồi Thiên Khải kéo Phi Phi ra khỏi phòng tập

Triệu Vĩnh Kiến tức giận nắm chặt tay lại, nghiến răng ken két

“Vương Thiên Khải, rồi mày sẽ phải trả giá cho những việc ngu xuẩn mà mày đã làm”

24. Chương 23: Máu Lạnh

chương 23: Máu lạnh

“Good morning!”

Vừa bước vào lớp Thiên Khải liền mỉm cười chào Phi Phi và Uyển Tinh

“Good morning!”

Phi Phi và Uyển Tinh mỉm cười chào lại

“Hai cậu ăn sáng chưa?”

“Chưa”

“Thế ra căn tin ăn sáng hen”

“Ừ, thế cũng được”

“Hai cậu đi đi tớ không đi đâu”

Uyển Tinh cười trừ, ánh mắt tỏ vẻ đáng thương

“Này, như thế là có ý gì đây?”

Phi Phi trừng mắt, áp sát Uyển Tinh

“Đừng nhìn tớ như thế, hại mắt lắm”

Uyển Tinh đưa tay chặn Phi Phi lại, cười đùa như đang thách thức Phi Phi

“Uyển Tinh, cậu khinh thường tớ đấy à?”

Thiên Khải tỏ vẻ không vui

“Không không, tớ nào có ý đó”

Uyển Tinh xua tay, lắc đầu lia lịa

“Thôi, lo mà đi đi, không là vô lớp bây giờ”

Uyển Tinh đứng lên đẩy Phi Phi và Thiên Khải về phía trước, mỉm cười nháy mắt với họ, điệu bộ trông rất đáng yêu

Phi Phi và Thiên Khải nhìn nhau phì cười trước điệu bộ của Uyển Tinh. Cả hai vẫy tay chào Uyển Tinh rồi bước ra lớp

Uyển Tinh đi lên sân thượng của trường hóng mát. Vừa đặt chân đến nơi, Uyển Tinh liền đứng sững lại, đôi chân như không thể nhúc nhích được nữa

Trên ghế đá, một người con trai đang nằm ngủ say, mái tóc hạt dẻ, bờ vai rộng, đôi chân dài mạnh mẽ. Anh lặng yên nằm đó, gương mặt vốn lạnh lùng băng giá thế mà lúc này lại trông hiền hòa, yên bình đến thế

Uyển Tinh không tự chủ được nữa rồi, tim cô bắt đầu đập loạn xạ, hơi thở trở nên khó khăn hơn, tâm trí cô bắt đầu hỗn loạn. Có lúc đôi chân thúc giục cô chạy nhanh khỏi đó, nhưng có lúc lại mách bảo cô lại gần anh

Gió nhẹ nhàng thổi qua

Anh nằm đó thật bình yên, tựa như một thiên thần đang ngủ say

Cô đứng đó cách anh không xa nhưng sao có cảm giác như anh và cô đang đứng ở hai đầu thế giới vậy

“Diêu Uyển Tinh, mày bình tĩnh lại đi, anh ta là Đàm Âu Phong, không phải Hàn Triệu Vỹ, vĩnh viễn không thể nào là Hàn Triệu Vỹ được”

Uyển Tinh tự trấn tĩnh bản thân, đôi chân bước từng bước nhẹ nhàng, dần dần tiến lại phía anh

Cô lặng lẽ ngồi bên cạnh anh

Cô muốn tựa vào ngực anh, muốn lắm

Cô muốn chạm vào khuôn mặt anh, khuôn mặt đã khiến cô nhớ đến phát điên, đau đến tột cùng khi tưởng rằng nó không còn tồn tại trên cõi đời này nữa

Uyển Tinh nhìn Âu Phong, nhìn một cách yêu thương trìu mến xen lẫn nhớ nhung, trong đôi mắt đẹp mà mị ấy đọng lại giọt nước như chỉ trực tuôn trào

Chợt

Âu Phong mở mắt ra, Uyển Tinh giật mình, cả hai nhìn nhau không chớp mắt. Không gian trở nên yên lặng một cách lạ thường, yên lặng đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau

“Tôi...tôi chỉ là tình cờ lên đây thôi”

Uyển Tinh cố gắng lấy lại bình tĩnh xoa xoa tay lắc đầu cười khổ

Âu Phong lạnh lùng nhìn Uyển Tinh

Tim cô như đang nhói

“Năng đẹp thật!”

Uyển Tinh tránh đi ánh mắt của anh, cô ngồi xoay lưng về phía anh, ngược lên nhìn bầu trời xanh thẳm

“Anh có thích năng không?”

“...”

“Tôi thì rất thích năng đấy”

“...”

“Anh có hay lên đây không?”

“...”

”Này, sao cứ yên lặng mãi thế?”

“...”

“Không thấy chán à?”

“...”

Âu Phong ngồi dậy, lạnh lùng đi thẳng, dường như không quan tâm đến những lời cô nói

Uyển Tinh nhìn theo bóng dáng anh, tim cô như quặn thắt lại, nhức nhối không thể tả.

25. Chương 24: “mấy Cái Trò Trẻ Con Này...không Hợp Với Cô Đâu”

Chương 24: “Mấy cái trò trẻ con này...không hợp với cô đâu”

Hôm nay là thứ 6 nên buổi chiều Uyển Tinh phải đi đến câu lạc bộ võ đạo của trường

Đang đi, chợt Uyển Tinh ngã xuống nền, cô nhăn nhó xoa xoa gối, cố nhìn xem ai đã cố tình gạt chân cô

“Hạ Kim Giao!”

Hạ Kim Giao phá lên cười, Tiểu Khiết và Khả Nhu cũng hòa theo

“Đi đứng bất cần quá nhỉ?”

Kim Giao liếc nhìn Uyển Tinh, ánh mắt trông thật đáng sợ

“Tại sao lại gạt chân tôi? Cô cố tình đấy à?”

Uyển Tinh tức giận, nắm chặt tay lại

“Haha, là tự cô ngã đấy nhé, tôi không có liên quan à”

“Cô!”

“Haha”

“Tam đại tiểu thư” cười hả hê, giọng cười giễu cợt như trên người người khác

“Vương Khả Nhu!”

Từ đầu Lâm Mỹ Dạ bước đến, ánh mắt hận thù, tay nắm chặt, sát khí bốc lên ngùn ngụt, dường như đang muốn giết người vậy

“CHAT”

Lâm Mỹ Dạ tát Khả Nhu một bạt tai

“Mày là đồ trợ trên, đồ bỉ ổi, tại sao lại cướp đi Thành Dương của tao? Mày là con cáo già, mày nói đi! Mày đã bỏ bùa mê anh ấy phải không? Nói!”

Mỹ Dạ đưa tay bóp cổ Khả Nhu, siết chặt lại

“CHAT”

Kim Giao lôi Mỹ Dạ ra, tát cô một bạt tai. Chỉ chờ có thế, Khả Nhu liền đẩy cô ngã nhào xuống đất

“Đã giữ không được lại còn la làng. Haha, chẳng qua mày cũng chỉ là món đồ chơi của anh ấy thôi, người cuối cùng của anh ấy chính là tao, haha”

“Đồ cáo già!”

Lâm Mỹ Dạ bật dậy, đẩy Khả Nhu xuống đất, ngồi lên người cô, nắm lấy tóc cô

“Tụi bây đâu, xử nó cho tao!”

Kim Giao ra lệnh, ngay lập tức một đám con gái chạy lại, lôi Mỹ Dạ ra, ra sức tát vào mặt cô, chúng đánh cô tới tấp, hành hạ cô như hành hạ một con thú vật

Vương Khả Nhu đứng dậy, lôi ra con dao tiến lại gần Mỹ Dạ, ngồi lên người cô, rồi ra hiệu với đám con gái

“Giữ chặt nó lại!”

Ngay lập tức đám con gái chặn hai tay Mỹ Dạ lại, giữ chặt lấy thân thể cô, Mỹ Dạ ra sức cựa quậy nhưng vô ích

“Mi to gan lắm, dám đụng đến tụi này, tao sẽ rạch mặt mày coi như cảnh cáo, còn cái mạng chó của mày, tao không cần, haha”

Khả Nhu đưa con dao lại gần khuôn mặt Mỹ Dạ. Mỹ Dạ tái mét, khóc lóc van xin, cố chống cự nhưng bất lực. Đám con gái cười hả hê, thích thú nhìn Mỹ Dạ bằng ánh mắt thương hại. Kim Giao và Tiểu Khiết kẻ chống nạnh người khoanh tay, hứng thú nhìn cảnh trước mắt

Uyển Tinh nhanh chóng chạy lại, cố lôi Mỹ Dạ ra

“Thả Mỹ Dạ ra!”

Kim Giao ngửa mặt, đi lại hất Uyển Tinh ra, tát vào mặt cô

“Con ranh này! Ai ày xía vô?”

“Làm gì mà ồn ào vậy?”

Ngay lập tức mọi người dừng tay lại, quay lại nhìn người đang bước vào

“Đội trưởng!”

Mọi người thốt lên, không gian trở nên yên tĩnh lạ, chỉ còn nghe tiếng bước chân đang tiến lại ngày một gần hơn

“Thành Dương!”

Mỹ Dạ cố bật dậy, chạy lại ôm lấy Thành Dương, khóc nức nở

Thành Dương nhếch môi, đẩy Mỹ Dạ ra, nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh

“Mấy cái trò trẻ con đó không hợp với cô đâu”

Mỹ Dạ đỡ đỡ ngồi phịch xuống đất, đôi mắt vô hồn nhìn Thành Dương, tim gan cô như bị anh xé toạc, đau đớn tột cùng

Khả Nhu đi lại, câu tay Thành Dương, đặt lên môi anh một nụ hôn rồi quay qua nhìn Mỹ Dạ, khinh bỉ mà gian ác vô cùng

“Đồ không biết điều, cứ thích đi gây sự”

“Mình đi thôi anh!”

Thành Dương và Khả Nhu quay đi

“Đội trưởng, hôm nay không tập sao?”

Mọi người gọi với lại

“Mọi người tự tập đi, hôm nay tôi có việc”

Thành Dương vẫn không quay lại, nói rồi bước tiếp đi

Kim Giao và Tiểu Khiết nhếch môi khinh bỉ nhìn Mỹ Dạ

“Số mày còn hên đấy”

“”Hahaha”

Mỹ Dạ đỡ đỡ như người mất linh hồn, không còn nghe cũng không còn thấy được gì nữa, xung quanh cô chỉ còn một màu đen u tối cô tịch

Uyển Tinh lại gần, lay vai cô

“Mỹ Dạ, cô không sao chứ...Mỹ Dạ”

Mỹ Dạ không nói gì, đứng lên bỏ đi ra khỏi phòng tập

Uyển Tinh nhìn theo lắc đầu thở dài.

26. Chương 25: Mẹ

Sáng sớm, gió nhẹ thổi qua, các tán cây khẽ run nhẹ. Trên các bãi cỏ xanh mượt, những giọt sương còn đọng lại long lanh trong nắng sớm. Trên các vòm lá dày ướt đẫm sương đêm, chim bắt đầu cất tiếng hót. Bầu trời trong xanh cao vợi vợi, những tia nắng ấm áp khẽ xuyên qua các tán cây, rọi thẳng trong không gian như xua tan đi cái giá lạnh của mùa đông

Uyển Tinh nhẹ nhàng đi lên sân thượng của trường

Đạp vào mắt cô là hình ảnh hết sức quen thuộc. Âu Phong vẫn nằm đó, như một thiên thần đang ngủ say

Cô lại nhẹ nhàng ngồi bên cạnh anh

Lặng lẽ nhìn anh...

Để rồi tim lại nhói lên...

Uyển Tinh khẽ lau đi giọt nước mắt, hướng ánh mắt nhìn về phía chân trời xa

Gió thổi qua nhẹ nhẹ...

Âu Phong mở mắt ra. Trước mặt anh là một người con gái đẹp như một tiên nữ giáng trần. Cô ngồi đó lặng lẽ, ánh nhìn có vẻ xa xăm

Chợt Uyển Tinh quay lại, nhìn anh, ban đầu là ngạc nhiên nhưng rất nhanh sau đó liền mỉm cười, nụ cười nhẹ đẹp như ánh nắng ban mai, khiến cho lòng người bị mê hoặc

“Chào buổi sáng!”

Âu Phong vẫn yên lặng, vẫn lạnh lùng như thế

“Âu Phong này, sao dạo này tôi thấy cậu ít nói hẳn đi”

“...”

“Chẳng phải ngày đầu tiên gặp, cậu cũng nói đó sao?”

“...”

“Ai ya, nắng ấm thật!”

Uyển Tinh vươn vai, hít lấy không khí trong lành

Âu Phong không nói gì, ngồi dậy rồi lạnh lùng bước đi

Uyển Tinh nhìn theo, lòng mơ hồ buồn

Gió nhẹ thổi qua...

Một người lạnh lùng bước đi

Một người lặng lẽ nhìn theo, đôi mắt đẹp ánh lên nỗi buồn sâu thẳm

Cỏ cây lặng yên

Lòng người cũng yên tĩnh lạ

* * *

Sáng nào cũng thế, Uyển Tinh đều lên sân thượng hóng mát, và lần nào cô cũng bắt gặp Âu Phong đang ngủ say

Cô ngồi bên cạnh anh, kể những câu chuyện vui hay những câu chuyện mới mẻ cho anh nghe

Và rồi anh lại lạnh lùng bỏ đi

Cô lại lặng lẽ nhìn theo như một thói quen

* * *

Cậu chuẩn bị đi đâu à?’

Phi Phi ngồi trên giường, tay cầm cuốn tạp chí, thấy Uyển Tinh như chuẩn bị đi đâu nên liền hỏi

“Ừ!”

”Thế tối nay cậu có đến shop không?”

“Có chứ”

“Um, đi cẩn thận nhé!”

“Ừ, bye bye”

“Bye”

Phi Phi mỉm cười nhìn theo

* * *

“Cậu định mua luôn cả siêu thị đấy à?”

Uyển Tinh ngồi trên xe, lấy một túi đồ ra xem

“Bấy nhiêu đấy để cho Dương Tử mặc cả mùa đông mà”

Khiết Luân vẫn chăm chú lái xe

“Để xem, áo ấm, áo len, mũ này, bao tay, khăn quàng cổ, bốt, quần áo, giày dép...chắc Dương Tử sẽ thích lắm đây”

“Tất nhiên rồi, ba nó mua cho nó không thích mới lạ”

“Nè, tôi là người chọn đồ đấy nhé!”

Cả hai cùng phì cười, tiếng cười hòa tan trong tiết trời lạnh lẽo

“Uyển Tinh này!”

Khiết Luân khẽ lên tiếng, giọng nói ấm áp ôn hòa

”Sao?”

”Lời tôi nói lúc trước, cậu đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Uyển Tinh ngây ra nhưng rất nhanh sau đó liền mỉm cười

“Có được một đứa con đáng yêu như thế cũng thích chứ sao”

“Nói vậy nghĩa là...”

Khiết Luân ngạc nhiên tột độ nhìn Uyển Tinh, trong ánh mắt đẹp mê hồn ánh lên niềm vui thấy rõ

Uyển Tinh cười nhẹ, chống cằm nhìn ra khoảng không vô định

Chẳng mấy chốc đã đến nhà của Phù Dung

Phù Dung đang tưới nước cho hoa, lâu lâu lại nhìn Dương Tử mỉm cười. Dương Tử ngồi cạnh bên, đùa nghịch với chú cún con, nhìn có vẻ rất thích thú, chốc chốc lại ngược lên nhìn Phù Dung, nở nụ cười tỏa nắng

“Dương Tử của ba!”

Khiết Luân lên tiếng gọi, mỉm cười nhìn Dương Tử

“Ba Luân!”

Dương Tử reo lên, chạy thật nhanh đến chỗ Khiết Luân

Khiết Luân dang tay ra, ôm Dương Tử vào lòng

“Con nhớ ba Luân”

Dương Tử ôm lấy cổ anh, mè nheo khóc

“Ba cũng rất nhớ con”

”Nhớ nhiều không ạ?”

Dương Tử ngược mặt lên, mở đôi mắt to tròn long lanh nước nhìn anh

“Nhớ rất nhiều, con trai à!”

“Chúng ta vào nhà thôi!”

Phù Dung cười ôn nhu

“Vâng ạ!”

Khiết Luân và Uyển Tinh lễ phép, rồi cùng bước vào nhà

”Dạo này hai đứa vẫn khỏe nhỉ?”

Phù Dung ngồi trên ghế sa lông, ôn tồn hỏi

“Vâng, còn khỏe lắm cô ơi”

Khiết Luân ngồi đối diện, nháy mắt với Uyển Tinh

“À, ba có quà cho con đây”

khiết Luân cúi xuống ghé tai Dương Tử

”Gì vậy ạ?”

Dương Tử ngồi trên đùi Khiết Luân, nhìn anh hớn hở

“Đây này, con xem, toàn là những món đồ đẹp mắt không đấy nhé!”

Khiết Luân lôi đồ trong túi ra, Dương Tử thích thú nhìn chúng

“Đẹp quá ba Luân!”

“Thế con có thích không?”

“Thích chứ ạ!”

Dương Tử cười tươi

“Nói nhỏ cho con nghe nhé, những món đồ này toàn là ”mẹ” Uyển Tinh lựa cho con đấy”

Khiết Luân nói nhỏ vào tai Dương Tử

“M...Mẹ?”

Dương Tử ngạc nhiên tột độ

“Um”

Khiết Luân mỉm cười, vuốt ve mái tóc Dương Tử

“Mẹ!!!”

Dương Tử reo lên, chạy lại ôm chầm lấy Uyển Tinh, khóc nức nở

“Mẹ, mẹ!!!”

Dương Tử không ngừng gọi mẹ, đầu dúi vào người cô, nấc lên từng hồi, nghe thật xót xa chua chát

“Dương Tử ngoan! Đừng khóc, nín đi mẹ thương”

Uyển Tinh ban đầu tuy rất ngỡ ngàng nhưng rất nhanh sau đó liền mỉm cười, cô ôm Dương Tử vào lòng vỗ về, vuốt mái tóc nó, rất âu yếm

Phù Dung và Khiết Luân nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc

“Mẹ có cái này tặng con nè”

”Gì vậy ạ?”

“Đây nè”

Uyển Tinh lấy ra chiếc khăn quàng cổ, quàng cho Dương Tử

“Ấm lắm ạ, thích quá!”

Dương Tử cười tươi nhìn Uyển Tinh, tay mân mê chiếc khăn quàng cổ

“Mẹ tự đan cho con đây nhé!”

“Mẹ con là nhất!”

“Nè, thế ba thì sao?”

Khiết Luân ghé sát mặt Dương Tử

“Ba Luân cũng là nhất luôn”

Nói rồi Dương Tử hôn lên má anh

Cả 4 người bật lên tiếng cười vui vẻ. Nhìn vào tựa như một gia đình hạnh phúc.

27. Chương 26: “cô Phải Đi Bên Cạnh Tôi...không Xa Cũng Không Gần...”

Chương 26: “Cô phải đi bên cạnh tôi...không xa cũng không gần...”

“Âu Phong”

Âu Phong ngồi trên sofa, tay cầm cuốn tạp chí. Hạ Kim Giao bước vào vừa thấy anh liền reo lên

“Anh thôi đọc tạp chí đi có được không hả?”

Kim Giao ngồi cạnh anh, giật lấy cuốn tạp chí từ tay anh

Âu Phong lạnh lùng khoanh tay lại, mắt vẫn không để ý tới cô

Kim Giao thất vọng nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười

“Giáng sinh này, đi chơi với em nha!”

“...”

“Âu Phong”

“Được”

Âu Phong lạnh lùng nói

“Thật à?”

“Cuối cùng anh cũng đã chịu đi chơi với em rồi”

Kim Giao hớn hở ra mặt, dường như không còn tin vào tai mình nữa, cô cố kìm chế để không phải ôm chầm lấy anh, câu trả lời của Âu Phong là một kì tích mà trước đây chưa hề có đối với cô. Câu trả lời này thật sự khiến cô bất ngờ

* * *

“Uyển Tinh, về thôi!”

Phi Phi lay lay vai Uyển Tinh

”Cậu về trước đi|

Uyển Tinh nằm dài ra bàn

“Lại nằm dài ra bàn, chán ghê”

Phi Phi thở dài

“Thôi mà, đã biết rõ thế lại còn bắt bẻ người ta nữa”

“Ồ, thế mặc kệ ”người ta” luôn đấy”

Phi Phi mang cặp vào, đi ra cửa lớp, không quên quay lại nhìn Uyển Tinh mỉm cười

Uyển Tinh nhìn theo nở nụ cười ấm áp

Không gian âm u, gió vun vút thổi bớt đi những chiếc lá nhỏ cố sức bám lại trên cành, không khí càng trở nên buồn bã lạnh lẽo

Uyển Tinh nằm đó, ánh mắt nhìn về phía chân trời xa

Chợt

Âu Phong bước vào, khí chất lạnh lùng luôn toát ra, khiến người khác phải run sợ

Uyển Tinh giật mình, ngược lên nhìn anh, ánh mắt thể hiện sự ngạc nhiên tột độ

“Âu...Âu Phong”

Âu Phong đứng trước mặt cô, lạnh lùng nhìn cô

“Giáng sinh đi chơi với tôi!”

“Gì cơ?”

Uyển Tinh ngơ ngác, dường như chưa hiểu hết những gì Âu Phong vừa nói

“Tôi không bao giờ nói lại hai lần, nhớ đấy”

Âu Phong lạnh lùng quay đi, nhưng đi được mấy bước, anh liền dừng lại

“Cô phải đi bên cạnh tôi, không xa cũng không gần, nhất định phải ở bán kính 10 mét, chỉ được đi theo, không được nói gì, không được can dự gì đến tôi”

Nói rồi Âu Phong tiếp tục bước đi, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, tạo nên một đường cong tuyệt đẹp nhưng đáng tiếc trong giây phút này không ai có thể nhìn thấy được, kể cả người phía sau anh

Âu Phong đã đi khỏi đó, nhưng Uyển Tinh vẫn chưa hết ngạc nhiên, mọi việc diễn ra tựa như một giấc mơ vậy

Mọi hôm cô lên sân thượng, đối diện với anh rất nhiều lần nhưng không lần nào anh chịu nói chuyện với cô, còn bây giờ lại bảo cô đi chơi với anh...

Cô chợt giật mình, cảnh tượng lúc đi chơi với anh lần đầu tiên tựa đi tựa lại trong đầu cô như một thước phim

Lần này sẽ là gì nữa đây?

* * *

“Uyển Tinh!”

Đang đi giữa sân trường, nghe có người gọi mình, Uyển Tinh liền quay lại

“Khiết Luân!”

Khiết Luân chạy đến bên cô, nở nụ cười ấm áp

“Trưa lắm rồi, sao còn ở đây?”

Uyển Tinh nhìn anh thắc mắc

“Cậu cũng vậy đó thôi”

Khiết Luân nhìn cô mỉm cười

”À mà cậu gọi tôi có chuyện gì không?”

“Giáng sinh cậu có rảnh không?”

“Tôi...”

Uyển Tinh ngập ngừng

“Sao vậy? Nếu cậu có rảnh thì đi chơi với tôi nha!”

Khiết Luân nhìn cô dò xét

“Khiết Luân...tôi...tôi xin lỗi...tôi có hẹn rồi”

“Vậy à!”

Khiết Luân cười trừ, nhưng tận sâu trong đáy lòng anh lại nhói lên một nỗi buồn sâu thẳm

“Cậu...cậu thông cảm cho tôi nhé!”

Uyển Tinh cảm thấy như có lỗi, tay đan chặt vào nhau, cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh

“Không sao đâu, tôi hiểu mà”

“Về thôi! Trưa lắm rồi đấy”

Khiết Luân biết mình đang gây khó xử cho cô nên vội xóa tan bầu không khí ngột ngạt này

“Ừ!”

Uyển Tinh mỉm cười rồi cùng anh bước đi giữa sân trường rộng lớn.

28. Chương 27: “ai Bảo Cậu Đứng Đây Dầm Mưa...”

Chương 27: “Ai bảo cậu đứng đây dầm mưa...”

Đường phố nhộn nhịp vui vẻ những cây thông cao lớn treo đầy những chiếc đèn neon cùng những vật trang trí xinh đẹp, con đường tràn ngập niềm vui tiếng cười.

Uyển Tinh nhìn lại mình trong gương, cảm thấy rất thỏa mãn. Ngày thường trông cô đã rất đẹp rồi mà bây giờ được trang điểm bởi bàn tay khéo léo của Phi Phi nên trông cô đẹp hơn bao giờ hết. Mái tóc ngày thường luôn suông dài thẳng tắp nay được uốn xoăn thành những lọn to thả xuôi theo hai bờ vai trắng nõn lộ ra ngoài chiếc váy trắng thuần khiết ôm sát lấy người không phân vai lộ ra tuy không chút hở hang nhưng lại mang một vẻ đẹp thần bí

Chiếc siêu xe Lamborghini Veneno đỗ bên đường lớn

Trong xe, Âu Phong lạnh lùng nhìn vào khoảng không, bên cạnh đó còn có Hạ Kim Giao, cô đang câu tay anh tỏ vẻ thân mật nhưng dường như Âu Phong không mấy quan tâm đến

Uyển Tinh đứng đó, tim cô chợt nhói lên

Rốt cuộc anh đang bày trò gì đây? Đã có Kim Giao rồi sao lại còn hẹn cô đi chơi làm gì? Anh rốt cuộc là đang muốn hành hạ cô sao?

Uyển Tinh tiến lại gần, định bước vào xe thì Âu Phong liền hắng giọng “bán kính 10 mét” nên Uyển Tinh vội vàng lùi lại, đầu khổ bắt một chiếc taxi khác đuổi theo, liên tục dặn bác tài xế bám sát trong bán kính 10 mét. Bác tài xế nghe yêu cầu kì quặc kia liền không suy nghĩ liếc nhìn cô một cái dò xét, Uyển Tinh chỉ biết cười trừ

Âu Phong đi phía trước, nhìn vào gương chiếu hậu thấy bóng dáng cô trong xe liền khẽ nhếch mép, Kim Giao ngồi bên cạnh khó chịu ra mặt

“Tại sao lại có Uyển Tinh ở đây?”

”Không được sao?”

Âu Phong lạnh lùng trả lời

“Anh!”

Mặc dù rất tức giận nhưng Kim Giao cố kìm nén lại, cô liếc nhìn vào gương chiếu hậu, ánh mắt căm thù, hừng hực tia lửa giận nhìn người trong gương

Chiếc siêu xe chạy đến một quán kem gần đó, đương nhiên là Uyển Tinh cũng phải chạy theo. Cô giống như kẻ phá rối và dư thừa theo sau hai người đó, nhìn Kim giao khoát tay anh thân mật cô thấy tim mình như nhói lên, đau lắm

Trong quán kem, Kim giao tỏ vẻ rất thân mật với anh, đút cho anh ăn, nói cười vui vẻ với anh, anh cũng chỉ thờ ơ đáp lại không cười cũng không khó chịu, nhìn anh hết như một tảng băng di động, vô cảm lạnh lùng

Uyển Tinh ngồi cách anh 10 mét, nhìn ly kem hấp dẫn trước mặt nhưng cô không tài nào nuốt nổi, cô khẽ liếc nhìn họ nhưng liền bắt gặp ánh mắt sắc bén của Kim giao, cô chỉ biết cười trừ, cúi đầu không dám nhìn vào

Sau đó hai người bọn họ cùng đi xem phim. Trong rạp, Uyển Tinh một mình ngồi ở dãy giữa, canh chừng khoảng cách đúng 10 mét

Trong công viên thủy cung, qua lớp kính dày và lớp nước màu xanh thẫm, Kim giao vừa đi vừa cau tay anh, vậy mà anh cũng không hề né tránh

Ra đến khu tàu lượn siêu tốc, Uyển Tinh vốn sợ độ cao nhưng vì điều gì cô lại phải bám theo thế chứ?

Uyển Tinh đánh liều một mình bước lên mua vé, do đi lẻ nên cô bị xếp ngồi một mình ở ghế đầu, còn hai người bọn họ ngồi cuối tàu, lần cuối cùng ngoáy đầu lại cô vẫn thấy Kim giao kẻ sát tai Âu phong nói gì đó, có vẻ rất thân mật

Hết một lượt chơi kinh hoàng, Uyển Tinh lảo đảo bước xuống xe, đến bên chiếc cột gần đó, thở từng hồi khó nhọc

“Mệt rồi sao? Bị hành hạ như thế đủ rồi đó, tốt nhất là cô nên về đi, đừng có ở đây mà phá đám người khác như thế”

Hạ Kim Giao đứng trước mặt cô, ánh mắt khinh bỉ xen lẫn căm ghét

* * *

”Cô ta đâu?”

Âu Phong quay lại, không thấy Uyển Tinh đâu nên liền hỏi

“Cô ta mệt nên về trước rồi”

Âu Phong im lặng

“A, hình như trời sắp mưa rồi, chúng ta tìm chỗ nào đó vừa ăn vừa trú mưa đi”

Lại im lặng

“Ăn đồ Tây nhé, lâu rồi em không ăn”

Lần này không đợi Âu Phong trả lời, Kim Giao đã kéo tay anh ra phía đỗ xe

Tiếp tục im lặng, tuy nhiên anh vẫn nhìn nhục đi cùng cô ta

Cuối cùng cả hai đã đến một cửa hàng đồ Tây khá nổi tiếng, trời đã đổ mưa như trút nước, từng vệt nước lăn dài bên ngoài cửa kính

Khai vị bằng đồ nguội, salad và beefsteak nhưng tại sao những món ăn trước mặt lại khiến Âu Phong không ngon miệng, thậm chí không buồn nhìn tới. Anh bắt đầu thấy mình ngồi đây phải chăng suy nghĩ đùa cợt

quá ấu trĩ kia? Tại sao phải ngồi đây với những món ăn này? Tại sao phải để Kim Giao câu tay anh thân mật trong khi anh không hề muốn? Tại sao lại phải làm trò hề như thế, điều mà trước đây chưa từng có đối với một người lạnh lùng như anh?

Âu Phong ngán ngẩm nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên một bóng dáng mảnh mai lọt vào tầm mắt anh

Đó chẳng phải là cô sao? Dáng người khổ sở nép dưới mái hiên chật hẹp bên kia đường. Thật ngốc nghếch! Mái hiên bên đây chẳng phải rộng rãi hơn sao? Qua bên đây chẳng phải khỏi ướt à? Đã vậy còn đứng đó run cầm cập, gặm bánh mì khô nữa chứ

Thật ra Uyển Tinh thấy mình bị thăm lăm rồi, hồi nãy đã định về nhưng ngẫm lại thấy còn gì nữa để không bám đi theo, người ta thân mật cũng đã thấy hết rồi, sao lại phải về? Nên cô lén lút đi theo tiếp, cô cũng muốn vào nhà hàng, muốn cho gì đó bỏ vào cái bụng đang cồn cào vì đói nhưng vừa mở ví tiền ra thì đã cạn kiệt vì đi taxi từ sáng đến giờ, nhìn cái ví lép xẹp nên chẳng làm gì được ngoài cách chạy qua bên kia đường mua túi bánh mì khô nữa chứ

Thấy mưa to biết rằng mái hiên bên kia vừa rộng vừa sạch sẽ nhưng nếu qua đó sẽ không đủ 10 mét, sẽ trái yêu cầu nên đành cắn răng chịu đựng đứng ở bên đây. Trời lạnh buốt, Uyển Tinh ngồi khẹp mình trước mái hiên lòng thầm than thở “Thật ra hai người còn muốn ăn đến bao giờ đây?”

Mưa vẫn rơi, đầu cô nặng quá, đau quá, trước mắt tối quá, từng làn mưa thi nhau tấp vào mặt cô khiến cô không tài nào mở mắt ra được, hai người này còn ở đến bao giờ? Cô sắp không chịu nổi nữa rồi

Uyển Tinh cố mở mắt ra nhìn làn mưa, một vài giọt nước mắt trên gương mặt thanh tú khẽ rơi từng giọt, từng giọt nóng hổi

*****

Mưa giăng giăng bốn phía, từng hạt mưa lớn rơi lộp bộp xuống ô, xuống mái hiên của những cửa hàng ven đường, tạo ra những âm thanh tí tách tí tách. Không khí oi bức của thành phố được nước mưa gột rửa mà trở nên tươi mát lạ kì.

Uyển Tinh nghịch ngợm giơ tay ra hứng nước mưa, lại bị Triệu Vỹ cầm tay kéo lại vào trong ô.

“Sẽ bị cảm đấy!”

“Xi, anh chỉ biết lo chuyện không đâu!”

“Anh nghiêm túc mà!”

“Không ốm được!”

“Không được hứng nữa, nước mưa không sạch đâu, vi khuẩn lại dính đầy tay đấy!”

Uyển Tinh bĩu môi kháng nghị, nhưng vẫn là nghe lời không giơ tay ra nữa.

“Triệu Vỹ”

“Sao?”

“Anh có bị ướt không?”

“Không ướt đâu!”

Sau lưng Triệu Vỹ đã thấm ướt một mảng lớn.

“Thật không?”

Uyển Tinh tỏ vẻ không tin muốn quay đầu lại kiểm chứng, lại bị Triệu Vỹ giữ lại.

“Không có thật mà, đi nhanh lên, nếu không cả hai cũng sẽ bị ướt đấy!”

Trên con đường vốn vắng người qua lại, không ai chú ý đến một góc này, một người trai cao lớn giương ô che cho người con gái thấp hơn anh nửa cái đầu ở phía trước, hai người vừa vui vui về về trò chuyện vừa bước đi, mà mọi người cũng không ai chú ý đến, người trai cao lớn kia, tầm nhìn từ đầu đến cuối vẫn thủy

chung dừng lại trên gương mặt tươi cười của người con gái phía trước, mà trong ánh mắt lại nồng đậm chiều chuộng cùng yêu thương.

*****

    Gió về rồi anh ạ
    Vẫn lạnh như ngày xưa
    Vẫn nước nở buồn bã
    Vẫn heo hút lưng trời
    Lại thêm một mùa nữa
    Lòng quạnh quẽ mênh mang
    Vắng bóng người xa ấy
    Nên lệ vẫn dâng tràn
    Anh ở đâu không biết
    Em tìm về xa xăm
    Mùa đông không hơi ấm
    Không một chút yên bình
    Anh đi rồi đi mãi
    Em biết làm sao đây
    Mùa đông buồn tê tái
    Ôm xưa cũ nỗi niềm

Có người đi tới, tiếng bước chân không hề bị lẫn vào tiếng mưa. Uyển Tinh cố mở mắt ra, một đôi giày nam cao cổ TL12 mập mờ hiện ra trước mặt, không khí im lặng đến nặng nề. Đầu cô càng nặng hơn, không thể ngẩng đầu lên nổi

”Ai bảo cậu dầm mưa?”

“Ai cho cậu đứng đây dầm mưa hả?”

Uyển Tinh dụi đầu vào ngực anh, một dòng nước ấm nóng từ khoeo mắt cô chảy ra thấm qua áo cô rồi xuyên qua cả chiếc áo thun của Khiết Luân

Khiết Luân cảm nhận được dòng nước ấm nóng này nên dịu động lại, ôm cô vào lòng tránh ưa không rơi vào người cô

“Tại sao lại đứng đây dầm mưa hả? Mưa như thế này sao không qua bên kia trú, như vậy không bị ướt rồi”

Uyển Tinh im lặng rồi mới nói bằng giọng nặng nề, mệt mỏi

“Đứng bên đây mới đủ 10 mét”

Chỉ nói được đến đó, như không thể gắng gượng được nữa, cô gục vào người anh, từ từ khép mắt lại.

29. Chương 28: “hạng Người Như Cô Ta Không Đáng Để Tôi Quan Tâm...”

Chương 28: “Hạng người như cô ta không đáng để tôi quan tâm...”

Phi Phi và Thiên Khải cùng sánh bước bên nhau, cả hai chỉ im lặng không nói gì

Phi Phi quan sát thật kỹ cảnh vật xung quanh. Giáng sinh năm ngoái cô và Thành Dương đã cùng nhau đi trên con đường này, lúc đó thật hạnh phúc biết bao

“Lãnh đạo à, em có lạnh không?”

“Em thích con gấu bông kia à? Được rồi anh sẽ mua cho em, em muốn bao nhiêu anh cũng mua cho em hết”

“Em buồn ngủ rồi à? Thôi được rồi lãnh đạo của anh, ngồi lên đây anh công về!”

“Lãnh đạo à, nhớ ôm anh chặt vào nhé, không lạnh đấy!”

Từng lời nói ấm áp của anh như một cuốn phim tua đi tua lại trong đầu cô

Phi Phi khẽ rơi giọt nước mắt, tim cô như có hàng ngàn mũi kim nhọn hoắt đâm vào vậy, nhức nhối đau đớn đến tận cõi lòng

“Phi Phi, cậu sao thế?”

Giọng nói ấm áp của Thiên Khải vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Thiên Khải nhìn cô đầy lo lắng

“Mình không sao đâu, chắc do trời lạnh quá đấy thôi”

Phi Phi khẽ lau đi giọt nước mắt, lắc lắc đầu cười trừ

“Như thế này đã cảm thấy ấm hơn chưa?”

Thiên Khải cởi áo khoát ra khoát cho cô

“Vương Thiên Khải, cậu sẽ lạnh đấy”

“Tớ là con trai, tớ khỏe hơn cậu, cậu không cần phải lo cho tớ”

Không đợi Phi Phi kịp phản ứng, Thiên Khải liền nắm lấy tay cô kéo đi

Đến một cửa hàng gần đó, Thiên Khải nắm tay cô đi vào. Cửa hàng này khá lớn, được trang trí khá bắt mắt, cửa hàng bày bán rất nhiều món đồ đẹp, đa dạng và tinh tế

“Cậu thích con gấu kia không?”

Thiên Khải chỉ tay về phía con gấu người tuyết khá bắt mắt

“Ừ, đẹp đấy!”

“Cô ơi, cháu lấy con gấu này”

Sau khi trả tiền xong, Thiên Khải lấy con gấu đưa cho Phi Phi

“Tặng cậu này”

“Ồ, sao lại tặng cho tớ?”

Phi Phi ngạc nhiên

“Cứ cầm lấy đi!”

Ngay lập tức Thiên Khải liền nắm tay cô đi ra

Nhưng vừa bước ra tới cửa, Phi Phi liền đứng sững lại, chân như không thể di chuyển được nữa

Trước mắt cô là Thành Dương, bên cạnh còn có Vương Khả Nhu, cô cúi tay anh trông rất thân mật

“Trùng hợp vậy sao?”

Khả Nhu nhìn cô, giọng mỉa mai

Thành Dương lạnh lùng nhìn cô, không nói gì, nhưng tận sâu trong đáy mắt như một nỗi buồn nào đó chợt thoáng qua, cô cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh

“Người yêu mới đó à? Haha nhìn cũng đẹp trai ra phết nhỉ!”

Khả Nhu khẽ nhếch mép

“Mình đi thôi!”

Thiên Khải nắm lấy tay cô, lướt ngang qua hai người bọn họ

Khả Nhu khinh khỉnh nhìn theo, Thành Dương bất giác nắm chặt tay lại, khuôn mặt thanh tú dường như đang rất tức giận. Khả Nhu thấy anh như thế, cảm giác rất khó chịu

“Anh là đang ghen sao?”

“Lục Thành Dương, anh nên nhớ rằng cô ta là người đã phản bội anh. Anh thấy chưa, người yêu mới của cô ta đấy, thật sự thì cô ta cũng đâu có vừa”

“Em suy nghĩ quá nhiều rồi đấy, hạng người như cô ta không đáng để tôi quan tâm”

Thành Dương lạnh lùng bỏ đi, Khả Nhu thấy vậy liền đuổi theo

“Thành Dương! Đợi em với! Thành Dương!”

“Phi Phi! Cậu cứ tính im lặng mãi như thế sao?”

Thiên Khải đi bên cạnh, cảm thấy khó chịu vì sự im lặng của cô

“...”

Đột nhiên Thiên Khải nắm lấy bờ vai cô, xoay cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô

“Cậu nói đi, tớ phải làm sao để xóa vệt hình bóng của Thành Dương trong trái tim cậu đây chứ?”

“Tiêu Phi Phi! Cậu nói đi! Nhìn thẳng vào mắt tớ mà nói đi!”

Thiên Khải như không kìm nén được cảm xúc liền quát lên, đây là lần đầu tiên anh nổi nóng như vậy, và đây cũng là lần đầu tiên anh to tiếng với cô

Phi Phi vẫn cúi đầu im lặng

Thiên Khải bất giác ôm cô vào lòng

“Phi Phi, tớ xin lỗi, tớ không nên to tiếng với cậu như vậy”

“Xin lỗi cậu, Phi Phi”

Phi Phi dụi đầu vào bờ ngực vững chắc của Thiên Khải, bật khóc nức nở, khóc như một đứa trẻ lạc mẹ, nhìn cô như thể không khỏi làm anh đau đớn, tim anh như có con dao sắc bắn đâm vào, nó đang rỉ máu, gào thét trong đau đớn

* * *

Âu Phong đứng bên cửa sổ, hướng ánh mắt ra toàn thành phố lung linh rực rỡ trong đêm Noel, một tay anh đút vào túi quần, tay kia cầm lon bia tu liên tục. Con người lạnh lùng vô cảm này dường như đang mất bình tĩnh

Lúc nhìn thấy bộ dạng đáng thương của cô như thế, anh rất muốn đến bên cô, ôm cô vào lòng, che chở cô trong vòng tay của anh, nhưng Khiết Luân đã nhanh hơn anh, rốt cuộc anh cũng chỉ là kẻ vô cảm lạnh lùng trong mắt cô thôi

Âu Phong nốc một hơi hết lon bia rồi bóp méo vỏ lon đang cầm trên tay, ném về phía cửa, dường như anh đang mất tự chủ, anh hết uống bia rồi lại hút thuốc, bao nhiêu vỏ lon bia, tàn thuốc lá rơi vãi khắp cả căn phòng.

30. Chương 29: “khiết Luân! Là Cậu Phải Không?”

Chương 29: “Khiết Luân! Là cậu phải không?”

Uyển Tinh bước vào lớp, cô cảm giác như mọi người không mấy thiện cảm với cô, có người vừa nhìn thấy cô liền quay đi, có người đi ngang qua lại còn liếc mắt nhìn. Uyển Tinh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô không thích cách mà mọi người nhìn cô như thế, thật sự rất khó chịu

Uyển Tinh đi lại chỗ ngồi, ngán ngẩm nhìn ra bên ngoài cửa sổ

“Ôi!!!”

Một nữ sinh đi lại gần, cố ý hét ly nước vào người Uyển Tinh

“Ấy chết, tớ vô ý quá, xin lỗi cậu nha!”

Nữ sinh đó giả vờ lấy khăn lau cho Uyển Tinh, cố tỏ ra rằng mình không cố ý

“Không...không sao đâu”

Uyển Tinh xua xua tay, cười trừ

Cô nữ sinh kia mỉm cười rồi bỏ đi

Uyển Tinh lấy khăn tự lau ình. Cô nghĩ rằng chắc cô bạn đó lỡ tay thôi. Cô đâu hay biết rằng nữ sinh trong lớp đang nhìn cô cười khinh, thầm nở nụ cười thỏa mãn

“UI DA!!!”

Chưa được bao lâu thì có quyển sách từ đâu bay thẳng vào mặt cô

“Ấy chết, tớ xin lỗi nha, tớ định ném quyển sách cho Vy Vy, ai ngờ lại lỡ tay ném trúng cậu, cậu có sao không?”

“Mình không sao”

Uyển Tinh cố tỏ ra vui vẻ , nhưng thực chất cú ném đó rất đau

”Vậy phiền cậu lấy quyển sách lên đưa cho Vy Vy giùm tớ với được không?”

“Uhm”

Uyển Tinh cười trừ, đi lại lấy quyển sách lên

“Á”

Vừa cúi xuống định lấy quyển sách lên thì một nữ sinh nào đó vờ ngã vào người Uyển Tinh, khiến cô mất đà, ngã nhào xuống đất

“Xin lỗi nha, tại Vũ Đình đuổi tớ, tớ trật chân nên va phải cậu, đã làm cậu đau rồi”

Cô bạn đó đưa tay vờ vuốt lưng Uyển Tinh, cố tỏ vẻ hối lỗi

“Không sao đâu”

Uyển Tinh từ từ đứng dậy, cố nở nụ cười méo xệch, cầm quyển sách đưa cho Vy Vy

Uyển Tinh mệt mỏi đi lại chỗ ngồi, lưng cô đau nhói, nhưng vẫn cố tỏ ra mình không sao, bề ngoài là thế nhưng trong lòng lại có một nỗi buồn nào đó chợt thoáng qua

* * *

Giờ ra chơi, Uyển Tinh xuống sân trường, không biết có chuyện gì mà mọi người lại nhìn cô bàn tán xôn xao

“Đó có phải là con nhỏ được nêu tên ở bản tin không?”

“Nó chứ ai”

“Lần này thì nó khó mà sống nổi ở cái trường này rồi”

Uyển Tinh ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cô đi lại bản tin, đứng sững lại khi thấy dòng chữ “Diêu Uyển Tinh lớp 12A1 ngang nhiên đơn thương độc mã có tình ý, ý đồ hẹn hò với Đàm thiếu gia và Duật thiếu gia, dám lên lút tiếp cận hai chàng...!!!”

Chuyện này rốt cuộc là sao? Ai? Ai đã làm ra chuyện này?

* * *

Tan trường, Uyển Tinh mệt mỏi nằm dài ra bàn, đầu cô như muốn nổ tung lên. Cô không thể lý giải được rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết được chuyện đó là điều nhằm vào cô

“Mày là Diêu Uyển Tinh?”

Một giọng nói chua chát vang lên, xé tan dòng suy nghĩ hỗn độn của cô

Uyển Tinh ngược lên nhìn, phía trước là chừng khoảng 10 đứa con gái, con nhỏ đánh đá, hung dữ nhất bước lên, nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống

“Mấy người muốn gì?”

“Mày còn hỏi tao câu đó à, mày đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, hôm nay bọn tao sẽ dạy ày một bài học, để xem từ nay mày còn dám tơ tưởng đến Đàm thiếu gia và Duật thiếu gia nữa không”

“Tụi bây, xử đẹp nó cho tao!”

Vừa dứt lời, cả bọn liền đi tới bàn Uyển Tinh, lôi cô ra, chúng đánh cô tới tấp. Uyển Tinh cố phản kháng nhưng vô ích, chúng quá đông, cô lại không biết võ

Uyển Tinh cố gào thét kêu la, chúng liền bịt miệng cô lại, chúng đánh tới tấp vào người cô, chúng xé toạc đồng phục của cô. Chúng hành hạ cô, chúng còn lấy cặp sách của cô, xé toạc rồi quăng khắp nơi. Bây giờ chúng chẳng khác gì là những con quỷ dữ, chúng đang hành hạ một con người yếu ớt chỉ vì ganh ghét đố kỵ, dù có hành hạ cô đến cỡ nào chúng cũng không thấy vui đi sự ganh ghét đố kỵ đó, chúng chỉ thấy thỏa mãn phần con trong chúng mà thôi

Uyển Tinh bất lực nằm co ro dưới nền đất, sách vở cô bị xé rách, nằm rải rác khắp nơi, quần áo bị xé toạc, thân thể chi chít vết bầm tím

Uyển Tinh bật khóc nức nở. Cô cảm thấy uất ức, cô đã làm gì sai mà họ lại đối xử với cô như vậy, rốt cuộc là cô đã động chạm gì tới họ, xưa nay cô chưa hề gây thù chuốc oán với ai, vậy cơ cớ gì lại bị họ hành hạ thể này

Uyển Tinh đau đớn cắn răng chịu đựng vết thương đang nhức nhối, nhìn cô bây giờ thật sự rất thê thảm

Chợt có tiếng bước chân đi vào, từ từ tiến lại gần Uyển Tinh

Uyển Tinh không ngược lên nổi, cô chỉ đoán rằng đó chắc chắn là anh

“Khuyết Luân! Là cậu phải không?” .

31. Chương 30: Bất Ngờ

Chương 30: Bất ngờ

Anh cởi áo khoác ra khoác cho cô, anh bế cô lên, đi ra phía cửa

Uyển Tinh như không còn tin vào mắt mình nữa, tim cô đập từng hồi khó nhọc, cô dường như là đang cảm thấy nghẹt thở vô cùng. Không gian dường như bao trùm bởi sự lạnh lẽo toát ra từ con người anh

Đúng, người lạnh lùng đến mức như thế chỉ có anh - Đàm Âu Phong

Âu Phong bế Uyển Tinh ra chiếc siêu xe Lamborghini Veneno Roadster đang đậu trước cổng trường, anh không nói gì chỉ lạnh lùng bế cô ra, Uyển Tinh nằm trong vòng tay anh, mớ cảm xúc hỗn độn cứ vậy lấy cô

* * *

Anh chăm chú lái xe, khí chất vẫn lạnh lùng như thế

“Cậu định đưa tôi đi đâu thế?”

“Ngồi yên! Không được hỏi!”

Anh lạnh lùng ra lệnh

Cô thôi không hỏi nữa, ngã người ra sau, cô cảm thấy mệt mỏi lắm rồi, thân thể đau buốt, nhức nhối không thể tả

* * *

Anh bế cô vào nhà trước sự ngạc nhiên của đám gia nhân, họ nhìn chăm chăm rồi lại dụi mắt để nhìn thật kĩ, họ như không thể tin vào mắt mình nữa. Đám thiếu gia bế con gái, đây quả là một tin động trời

“Gọi bác sĩ cho tôi!”

Đến khi Âu Phong lạnh lùng ra lệnh, đám gia nhân mới hoàn hồn trở lại. Đây đúng là giọng nói lạnh lùng vốn có của thiếu gia, vậy đây không phải là mơ ư?

“Vâng...thưa thiếu gia!”

Âu Phong bế Uyển Tinh đi lên phòng, lúc này đám gia nhân cùng xúm lại bàn tán xôn xao. Đây có phải là thiếu gia lạnh lùng băng giá của Đạm gia không vậy

Âu Phong đặt Uyển Tinh xuống giường, đi lại bên cạnh cửa sổ hướng ánh nhìn về nơi nào đó rất xa xăm, khí chất của anh vẫn cao lãnh, vẫn lạnh lùng như thế

Uyển Tinh nhiều lần muốn mở lời nhưng lại không biết phải nói gì nên lại thôi

Không gian dường như trở nên yên tĩnh đến lạ thường

“Thiếu gia! Tôi có thể vào được không?”

Một giọng nói vang lên xé tan không khí ngột ngạt ấy

“Ai?”

“Tôi bác sĩ Mạc đây”

“Vào đi!”

Âu Phong lạnh lùng nói

Bác sĩ Mạc bước vào, đằng sau là một vài y tá khác

“Chào thiếu gia!, chào tiểu thư!”

Bác sĩ Mạc và đám y tá cúi đầu chào rồi lại khám cho Uyển Tinh

“Tạm thời là không sao rồi, việc cô ấy cần làm bây giờ là cần phải nghỉ ngơi, bồi dưỡng cho lại sức”

Sau khi băng bó cho Uyển Tinh xong, bác sĩ Mạc nhìn Âu Phong nói

“Vậy tôi có thể ra ngoài được không?”

“Được rồi”

Âu Phong đứng bên cửa sổ, khí chất vẫn lạnh lùng như thế

Bác sĩ Mạc cùng đám y tá lui ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh ngọt ngào lúc ban đầu

Uyển Tinh khẽ liếc nhìn Âu Phong, anh vẫn đang đứng bên cửa sổ, trầm tư không nói gì

Xuě, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn

Pīn chū nǚ wǒ de yuánfēn, wǒ de ài yīn nǚ ér shēng

Nǐ de shǒu mō chū wǒ de xīnténg

Xuě, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn

Zài tiānkōng jìng jìng bīnfēn

Yǎnkàn chūntiān jiù yào láile

Ér wǒ yě jiāng, yě jiāng bù zài shēngcún

Xuě, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn, yīpiàn

Pīn chū nǐ wǒ de yuánfèn

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Uyển Tinh cố với tay lại chiếc bàn nhưng không thể

“Đây! Nghe xong rồi nghỉ ngơi đi!”

Âu Phong đi lại, lấy điện thoại đưa cho cô rồi lạnh lùng bước ra ngoài

Uyển Tinh nhìn theo bóng dáng anh với mớ cảm xúc hỗn độn khó tả

“Alo!”

“Này, bộ không nhớ tớ hay sao mà không chịu gọi điện cho tớ vậy?”

Bên kia đầu dây, Phi Phi nói với giọng trách móc hờn dỗi

“Hi tớ xin lỗi, tại tớ bận quá”

“Bạn đến nỗi quên đứa bạn này luôn”

“Phi Phi...tớ xin lỗi mà”

“Ồ, tạm bỏ qua đấy, mà này sao giọng cậu nghe ỉu xìu vậy, cậu bị đau ở đâu à?”

“Không...không có đâu, hi”

“À, thế đã ăn trưa chưa?”

“Chưa, tí nữa tớ ăn mà cậu thi thế nào rồi?”

“Rất tốt! Cậu quên tớ là cao thủ karate rồi à!”

“Ukm, tớ tin tưởng vào cậu lắm đấy!”

“Hi, mấy trường khác cao thủ cũng không ít nhưng mà tớ đều hạ gục được hết”

“Ừ, cậu giỏi thật đấy”

“Hi, mà khi tớ đi có xảy ra chuyện gì không, có ai ăn hiếp cậu không?”

“Không...không đâu”

Uyển Tinh khẽ rơi nước mắt nhưng nhanh chóng lau đi, cô không muốn Phi Phi lo lắng ỉn

“Ừ, mai tớ về đấy, Uyển Tinh tớ nhớ cậu”

“Tớ cũng nhớ cậu, Phi Phi”

“Hi, tớ chuẩn bị thi tiếp đây, bye cậu nhé!”

“Uhm thi tốt nhé! Bye bye”

“Ừ bye”

Uyển Tinh lặng lẽ ngược nhìn lên trần nhà, suy nghĩ mông lung, nhưng ngay sau đó liền lắc đầu xua tan đi mớ suy nghĩ hỗn độn ấy. Cô khẽ nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

32. Chương 31: “Đó Là Cái Giá Mà Chúng Phải Nhận Lấy, Cô Đừng Nên Trách Tôi Làm Gì”

Chương 31: “Đó là cái giá mà chúng phải nhận lấy, cô đừng nên trách tôi làm gì”

Âu Phong ngồi trên sofa, nói chuyện điện thoại với ai đó

“Tôi cho cậu thời gian một tiếng, phải xử lí đẹp cho tôi, nên nhớ làm cho gọn vào!”

“Vâng thưa thiếu gia!”

Âu phong tắt máy, quảng điện thoại sang một bên. Đôi môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp nhưng đường cong đó khiến cho bất cứ ai nhìn vào cũng đều phải khiếp sợ. Ánh mắt anh lạnh lùng nhưng đầu đó chợt thoáng lên sự giận dữ, ánh mắt và đường cong ấy như dự báo về một điều không hay sắp xảy ra

* * *

“Du Du!”

Uyển Tinh từ từ mở mắt ra, liền bắt gặp Du Du đang ngồi cạnh bên nhìn mình

“Hi, chị có cần phải ngạc nhiên thế không?”

Du Du tinh nghịch nhìn cô

“Em đi học về rồi à?”

“Dạ, em vừa về tới nhà là anh hai bảo em lên đây với chị liền”

“Thế cậu ấy đâu?”

Uyển Tinh nửa nằm nửa ngồi, nhìn ra phía cửa

“Anh ấy đi có việc rồi”

“VẬY À”

Uyển Tinh chợt thoáng buồn, cảm thấy có gì đó rất khó chịu, dường như là đang cảm thấy không vui

“Mà chị gặp chuyện gì vậy, ai bắt nạt chị à?”

Du Du nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm

“Dù sao thì chuyện cũng đã qua rồi, em yên tâm đi, chị vẫn khỏe mạnh đấy thôi”

“Chị đừng cố che giấu, nhưng thôi dù sao chị vẫn bình an là được rồi”

“Cô làm gì ở đây?”

Từ đâu Hạ Kim Giao bước vào, nhìn Uyển Tinh bằng ánh mắt sắc bén

“Tôi...tôi”

Uyển Tinh bối rối

“Chị ấy ở đây cũng cần phải hỏi ý kiến chị sao?”

Du Du khó chịu nhìn Kim Giao

“Em có cần phải căng thẳng vậy không”

Kim Giao nói với Du Du rồi tiến lại gần Uyển Tinh, nắm lấy cổ áo cô, nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống

“Ai cho cô vào đây? Có biết đây là phòng của ai không hả? Sao cô dám bước chân vào căn nhà này? Mi đúng là con cáo già mà”

Hạ Kim Giao dường như đã mất bình tĩnh, cổ bóp chặt lấy cổ Uyển Tinh

“CHAT!”

Du Du lôi Kim Giao ra, tát cô một bạt tai, Du Du đưa tay chỉ thẳng vào mặt Kim Giao

“Chị nên biết phép tắc lịch sự đi nha, chị có biết đây là nhà của ai không hả? Ai cho chị tự ý vào căn phòng này? Tự ý vào mà không gõ cửa có biết là mất lịch sự lắm không? Còn nữa, nếu tôi thấy chị đụng tới dù chỉ là một cọng tóc của chị ấy thôi, tôi thề sẽ không để yên cho chị”

Du Du dường như đã mất bình tĩnh, nhìn Kim Giao bằng ánh mắt đe dọa xen lẫn sự mỉa mai khinh bỉ

“Cái con bé này, hôm nay em quá lắm rồi đó nha!”

Kim Giao ôm mặt đau đớn, dường như là đang rất tức giận

“Thì sao nào?”

Du Du nhìn Kim Giao thách thức

“Được rồi, chị không chấp với em làm gì”

Kim Giao nói rồi quay qua Uyển Tinh

“Còn cô, cô cứ chờ đó đi”

Kim Giao tức giận bước ra ngoài, tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Cô biết không nên gây sự với Du Du làm gì, vì dù sao Du Du cũng là “bảo bối” của Âu Phong, nếu đụng vào Du Du chắc chắn Âu Phong sẽ không tha cho cô. Thôi thì ráng nuốt cục tức này, có gì mai mốt để xử lý Uyển Tinh hơn

“Em không ưa chị ta”

Du Du đay nghiến

“Hình như cô ấy rất ghét chị”

“Chị ta ghen ghét đố kỵ với chị đấy, hạng người như vậy chẳng tốt lành gì đâu, chị nên đề phòng thì hơn”

“Chị biết rồi ”bà cụ non” ạ”

Uyển Tinh tỉnh nghịch

“Có ’bà cụ non’ nào mà đáng yêu như em không hả?”

Du Du nháy mắt

Cả hai cùng phì cười, tiếng cười ấm áp xua tan đi cái lạnh giá trong căn phòng từ lâu đã chịu ảnh hưởng bởi con người lạnh lùng băng giá của Âu Phong

* * *

Thời tiết hôm nay thật tốt. Ngoài đường, gió thổi nhẹ nhẹ, mang chút hơi lạnh của không khí của buổi sáng và mang chút ấm áp của ánh nắng, khiến cho con người ta cảm thấy thư thái sáng khoái vô cùng

“Mấy cậu nghe tin gì chưa?”

Một nữ sinh từ đâu hốt hải chạy vào, la ó cả lên

“Có chuyện gì vậy?”

“Hôm qua nay tớ có nghe tin gì ’hot’ đâu ta”

Mọi người nhìn nữ sinh kia tò mò

Nữ sinh kia lấy lại sức, rồi từ từ nói, bộ mặt rất nghiêm trọng

“Tớ vừa nghe ba nói có 10 nữ sinh ở trường mình đã xin nghỉ học, mà hình như họ đều là tiểu thư con nhà danh giá cả, trong đó có tiểu thư của tập đoàn Diamond nữa đấy”

“Sao?”

“Hiệu trưởng đã nói vậy thật hả?”

“Tại sao lại xin nghỉ học?”

“Rất cuộc chuyện này là sao?”

Lớp bắt đầu nhốn nháo cả lên

Uyển Tinh giật mình, 10 nữ sinh mà cô bạn đó nói chẳng phải là nhóm người đã đánh cô hôm qua sao? Sao tự dưng họ lại nghỉ học?

“Theo như tớ biết thì công ty, tập đoàn của 10 vị tiểu thư đó bị phá sản hết cả rồi, đến cả nhà cũng bị tịch thu luôn, ba mẹ uất ức quá có người tự tử, có người phải bỏ đi ”biệt xứ“ để trốn nợ, còn có người thì hóa điên, nói chung là rất thê thảm

“Sao lại như thế được, mới hôm qua họ còn kèn kịu thế cơ mà”

“Ừ, thật không thể ngờ”

“Tớ đoán có người đứng sau vụ này, không có chuyện chỉ trong vòng một đêm tất cả đều bị phá sản như vậy được”

“Đúng đúng nhưng là ai mới được chứ?”

“Rất cuộc thì họ đã gây thù chuốc oán với ai mà để ra nông nổi này chứ?”

Bao nhiêu câu hỏi được đặt ra, mọi người cùng bàn tán xôn xao, có người cảm thấy kinh sợ, có người cảm thấy nhẹ nhõm như trút được mối lo trong lòng, có người lại cảm thấy đau buồn, thương xót. Tin này quả là một tin chấn động nhất từ trước đến nay trong cái ngôi trường danh giá này

Uyển Tinh đứng dậy, chạy thật nhanh ra phía cửa, dường như cô đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra

Uyển Tinh chạy thật nhanh lên sân thượng, Âu Phong vẫn nằm đó, khí chất luôn luôn toát ra vẻ lạnh lùng nhưng khuôn mặt anh lúc ngủ say như thế này sao lại yên bình đến thế

Uyển Tinh nhẹ nhàng tiến lại gần, ngồi cạnh bên anh, hướng ánh nhìn về phía chân trời xa, ánh mắt đẹp một cách ma mị ấy luôn khiến cho lòng người bị mê hoặc nhưng tự bao giờ ánh mắt ấy lại mang nỗi đau buồn thê lương đến vậy

Âu Phong mở mắt ra, nhìn thấy Uyển Tinh liền lạnh lùng quay đi, dường như là không quan tâm mấy đến sự có mặt của cô

“Chính cậu là người đã gây ra chuyện này phải không?”

Uyển Tinh biết Âu Phong đã thức dậy nhưng vẫn không quay lại nhìn, ánh mắt cô vẫn hướng về nơi nào đó rất xa xăm

“ ... ”

“Chính cậu đã khiến cho họ phải tán gia bại sản đúng không?”

“ ... ”

“Tại sao cậu lại nhẫn tâm như vậy, cậu có biết là đang phá hủy đi cuộc sống của họ không hả?”

Uyển Tinh quay lại nhìn Âu Phong, giọng nói có vẻ như đang tức giận

“Họ đã đối xử với cô như vậy mà cô còn thương xót cho họ sao?”

Âu Phong đứng dậy, lạnh lùng nhìn cô, ngay cả giọng nói cũng phát ra sự lạnh lùng vốn có

“Tôi không thương xót cho họ, chỉ là tôi cảm thấy có lỗi, bởi tôi chính là người gián tiếp khiến cho họ thành ra như vậy, cậu có biết là tôi ray rứt như thế nào không hả?”

Uyển Tinh dường như đã mất bình tĩnh, lần đầu tiên cô lớn tiếng với anh như vậy, lần đầu tiên cô giận anh đến mức như vậy, và đây cũng là lần đầu tiên cô can đảm nhìn vào mắt anh

Âu Phong khẽ nhếch mép cười khinh, anh tiến lại gần sát cô, tay đưa lên nâng lấy chiếc cằm thanh tú của cô

“Đó là cái giá mà chúng phải nhận lấy, cô đừng nên trách tôi làm gì”

Âu Phong buông cầm cô ra, quay mặt bước đi kiêu ngạo, tay đút vào túi quần, đôi môi liền khẽ nhếch lên
Uyển Tinh thần thờ chôn chân tại chỗ, con người anh thật đáng sợ, kì thực cô đã cố hết sức lấy can đảm để tỏ thái độ với anh, nghĩ lại đến giờ cô vẫn còn rùng mình. Rốt cuộc cô sợ anh vì điều gì? Vì con người lạnh lùng kiêu ngạo của anh hay vì lí do nào khác.

33. Chương 32: “từ Nay Về Sau, Nếu Ai Còn Dám Bắt Nạt Uyển Tinh, Tôi Thề Sẽ Không Tha Cho Kẻ Đó!”

Chương 32” Từ nay về sau nếu ai còn dám bắt nạt Uyển Tinh, tôi thề sẽ không tha cho kẻ đó”

Uyển Tinh bước vào lớp liền bắt gặp bao nhiêu ánh mắt sắc lạnh của đám nữ sinh trong lớp đang nhìn về phía mình. Cô có dự cảm không tốt về điều này, không biết họ sẽ làm gì cô nữa đây

Uyển Tinh cười trừ, bước từng bước nhẹ nhàng đi lại chỗ ngồi của mình, nhưng chưa đi được bao lâu thì

“Diêu Uyển Tinh! Cô đứng lại cho tôi!”

Hạ Kim Giao từ đâu bước vào, vừa nhìn thấy cô liền la quát lên

Uyển Tinh giật mình, tim cô đập loạn xạ, chân như không thể nhúc nhích được nữa

“Cô còn dám bước chân vào cái lớp này sao?”

Kim Giao từ từ tiến lại gần, đưa tay nắm chặt lấy mái tóc của cô

“A! Thả ra! Cô làm tôi đau đấy!”

Uyển Tinh thấy đau khi bị nắm chặt như vậy

“Cái bản mặt chai lì này mà cũng biết đau sao?”

Kim Giao day nghiêng

“Quăng cặp sách của nó ra ngoài cho tao! Tao không muốn nhìn thấy cái thứ bản thủ ấy ở trong cái lớp học này!”

Kim Giao ra lệnh, ngay lập tức đám nữ sinh trong lớp liền lấy cặp sách của Uyển Tinh quăng ra ngoài hành lang, chúng còn kéo cô đẩy ra ngoài, đóng sập cửa lại

Uyển Tinh bị đẩy ra như thế, mất đà liền ngã nhào xuống đất. Ngay lúc đó có mấy nữ sinh của lớp khác đi qua thấy vậy liền trợn mắt quát

“Này! Bộ tính không cho ai đi qua hết à!”

“Tránh ra coi! Làm gì mà nằm như ăn vạ vậy!”

Đám nữ sinh đó liền lấy chân đá văng sách vở của cô, đã thế chúng còn lấy chân hất cô qua một bên

“Hahaha!”

Đám nữ sinh vừa đi vừa cười hả hê, chúng còn liếc mắt nhìn lại

“Cô ta là Diêu Uyển Tinh phải không?”

“Ừ, con cáo già trong lớp của thiếu gia đấy!”

“Nhìn mặt là thấy phát ghét rồi, từ nay đừng hòng mà sống yên ổn trong cái trường này”

Uyển Tinh từ từ ngồi dậy, lượm lại từng cuốn sách bỏ vào cặp, lúi thủi bước đi ra khỏi hành lang

Uyển Tinh bước vào ký túc xá, đi vào phòng mình rồi đóng sập cửa lại

Cô đi lại bên chiếc giường quen thuộc, ngồi vào một góc dựa vào tường, thu mình lại, gục đầu khóc nức nở

Hình bóng của anh lại hiện lên. Hàn Triệu Vỹ - người mà cô yêu thương nhất đã không thể chờ che bảo vệ cho cô nữa rồi, anh đã ra đi mãi mãi. Cô nhớ anh, cô thèm nằm trong vòng tay ấm áp của anh, thèm được anh an ủi vỗ về. Nghĩ đến đó cô cảm thấy tủi thân mà bật khóc nhiều hơn, từng tiếng nấc như tiếng than cho cõi đời nghiệt ngã

* * *

“Uyển Tinh! Cậu sao vậy?”

Phi Phi bước vào phòng, quăng đồ đạc sang một bên, đi lại bên cạnh cô, nhìn cô lo lắng

“Phi Phi!”

Uyển Tinh ngược mặt lên, vừa nhìn thấy Phi Phi liền ôm chầm lấy cô

“Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy, nói tớ nghe, lại bị ai ăn hiếp bắt nạt sao?”

Phi Phi ôm cô vào lòng vỗ về an ủi

Uyển Tinh không nói gì, chỉ ôm chặt lấy Phi Phi mà khóc nức nở

“Thôi được rồi, cậu cứ khóc đi, khi nào bình tĩnh lại, nhớ nói cho tớ biết mọi chuyện nhé!”

Phi Phi khẽ vuốt mái tóc mềm mại thơm mùi hoa anh đào của Uyển Tinh, che chở cô trong vòng tay của mình

* * *

Sáng hôm sau, Phi Phi và Uyển Tinh cùng đi đến lớp. Nhìn bộ dạng Phi Phi bây giờ thật khiến người khác phải khiếp sợ, khuôn mặt sắc lạnh, đôi mắt ánh lên tia lửa hận thù, tay nắm chặt, dường như là đang rất tức giận

“Phi Phi này, dù sao thì mọi chuyện cũng đã qua rồi, cậu đừng tính toán nữa được không?”

Uyển Tinh đi bên cạnh cũng phải khiếp sợ

“Không được! Cậu mà nhẫn nhịn như thế, họ sẽ càng làm tới, tớ nhất quyết không để yên chuyện này”

Phi Phi dứt khoát

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhì gì hết! Có tớ ở đây cậu không cần phải lo!”

Phi Phi nắm lấy tay Uyển Tinh bước đi thật nhanh

Đi tới ngưỡng cửa của lớp, Uyển Tinh do dự không muốn bước vào. Phi Phi dường như cảm nhận được nỗi sợ của cô, Phi Phi nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt cương nghị của Phi Phi như muốn nói rằng “Đừng lo! Đã có tớ đây rồi!”

Hai người bước vào lớp trước sự ngạc nhiên của đám nữ sinh, một số khi nhìn thấy bộ dạng của Phi Phi liền e ngại dè chừng

“Hôm qua, ai đã đuổi Uyển Tinh ra khỏi lớp?”

Phi Phi lạnh lùng nhìn đám nữ sinh, ánh nhìn sắc bén khiến người khác nhìn vào đều phải khiếp sợ

“Tôi hỏi lại lần nữa, LÀ AI?”

Phi Phi dường như đã mất bình tĩnh

“Là tôi đây!”

Tạ Vũ Đình đứng dậy, khinh khỉnh nhìn Phi Phi và Uyển Tinh, sở dĩ cô nàng có thể cả gan như thế là vì đã có Kim Giao bảo kê, đó chính là điều mà trừ Âu Phong và Khiết Luân ra, ả không hề sợ bất kì ai trong ngôi trường này

“Mau xin lỗi Uyển Tinh cho tôi!”

Phi Phi đe dọa

“Tại sao tôi phải xin lỗi cô ta, Tạ Vũ Đình này là ai chứ?”

Cô nàng hất mặt, ra vẻ chảnh chọc thường ngày

“Bây giờ có chịu xin lỗi không?”

“Không bao giờ!”

“Được lắm!”

Phi Phi khẽ nhếch mép, từ từ tiến lại gần ả ta

Lớp được một phen nghẹt thở, ai nấy đều sợ xanh mặt riêng chỉ có Tạ Vũ Đình là vẫn trưng cái bộ mặt khó ưa kia ra

“Á!!!”

Phi Phi dùng móng vuốt có của mình, nhanh như chớp đã hạ gục cô nàng. Tạ Vũ Đình đau đớn, rên rỉ kêu la nhưng thời khắc này chẳng ai có thể giúp được cô

“Tôi nói lại lần nữa, có chịu xin lỗi KHÔNG?”

Phi Phi bẻ tay ả ta đằng sau, siết chặt lại

“Tôi...tôi xin lỗi!”

Tạ Vũ Đình đau đớn nhăn mặt

“Đi lên đây cho tôi!”

Phi Phi lôi ả lên đứng trước mặt Uyển Tinh

“Quỳ xuống cho tôi!”

Phi Phi lấy chân đá vào khuỷu chân của ả khiến ả mất đà liền quỳ gối xuống đất

“Phi Phi!”

Uyển Tinh nhìn Phi Phi vẻ khó xử

“Cậu không cần phải bối rối như vậy đó là cái giá má nó phải trả cho hành động của mình”

Phi Phi nói rồi quay qua Vũ Đình

“Xin lỗi Uyển Tinh! Mau!”

“Uyển Tinh! Tôi xin lỗi!”

“Nói to lên!”

Phi Phi quát

“Tôi xin lỗi!”

“To nữa lên!”

“TÔI XIN LỖI!”

“Vậy thì còn được!”

Phi Phi khẽ nhếch mép rồi quay xuống đám nữ sinh phía dưới

“Từ nay về sau, nếu ai còn dám bắt nạt Uyển Tinh, tôi thề sẽ không tha cho kẻ đó!”

Nói rồi Phi Phi nắm lấy tay Uyển Tinh đi về chỗ ngồi của mình

Đám nữ sinh vẫn chưa hoàn hồn trở lại, ai nấy đều toát cả mồ hôi hột. Lí do khiến họ sợ như thế cũng dễ hiểu vì Tiêu Phi Phi nổi tiếng là cao thủ karate của trường, đụng vào cô coi như chết chắc

Tạ Vũ Đình dường như đang rất tức giận, tay nắm chặt lại, mắt ánh lên tia lửa hận thù “Tiêu Phi Phi, Diêu Uyển Tinh! Cái cảnh nhục nhã này tao sẽ khắc cốt ghi tâm. Một ngày nào đó tao sẽ bắt chúng mày phải trả giá gấp đôi. Cứ chờ đó đi, ngày đó sẽ không xa đâu”.

34. Chương 33: “tôi Không Muốn Mất Thêm Một Ai Nữa...”

Chương 33: “Tôi không muốn mất thêm một ai nữa...”

Hôm nay Uyển Tinh và Phi Phi không phải đi làm thêm ở shop của Ngưu Tuyết nên cả hai tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi

“Để tớ ra ngoài mua ít trái cây nhé!”

Uyển Tinh ngồi trên giường nhìn Phi Phi đang đọc tạp chí hỏi

“Tớ đi cùng cậu”

Phi Phi nói

“Cũng gần đây thôi mà, tớ đi rồi về liền”

“Được không đó?”

“Được mà, hì, tớ đi nhé!”

“Ừ, đi cẩn thận nha!”

“Ừ!”

Uyển Tinh cười nhẹ

* * *

Uyển Tinh định đi qua đường để mua trái cây thì chợt cô nhìn thấy bóng dáng ai đó rất giống Âu Phong đi vào cái hẻm gần đó. Cô tò mò đi theo, trong đầu lại hiện lên mớ suy nghĩ hỗn độn

* * *

Âu Phong đi vào ngôi nhà hoang trong hẻm, Uyển Tinh lén lút theo sau. Cô thấy anh bước vào nhà, đứng nói chuyện với ai đó, tuy cô không nghe thấy họ nói gì nhưng nhìn biểu hiện tức giận của Âu Phong cùng bộ mặt gian ác của người đối diện, cô đoán chắc rằng tình hình giữa hai người đang rất căng thẳng hay nói đúng hơn là đang giải quyết vấn đề mâu thuẫn nào đó

Đang nói chuyện không biết từ đâu có một nhóm người đi ra, chúng toàn là những tên cao to, bộ mặt đằng đằng sát khí. Tên đối diện với Âu Phong ra lệnh, ngay lập tức, đám người đó xông vào đánh nhau với Âu Phong. Bọn chúng tuy đông, món võ cũng không phải là tầm thường nhưng so với Âu Phong, chúng chẳng đáng nhằm nhè gì. Uyển Tinh lặng lẽ quan sát, khuôn mặt lo lắng thấy rõ. Dù biết chúng không phải là đối thủ của Âu Phong nhưng sao cô vẫn cảm thấy lo

Bỗng nhiên cô nhìn thấy bóng dáng ai đó trên trần nhà, tay cầm súng chĩa về Âu Phong và...

“Á!!!”

Uyển Tinh hét lên, rồi ngã quỵ xuống đất. Lúc nhìn thấy tên đó sắp bóp còi, cô chạy thật nhanh đến chỗ Âu Phong và lãnh viên đạn vào người thay anh

Sự xuất hiện của Uyển Tinh nằm ngoài dự tính của chúng. Chúng hoảng loạn đứng chết trân tại chỗ. Âu Phong từ từ tiến lại gần, ánh mắt anh sắc bén và tỏa ra một thứ âm khí khiến ai cũng phải rùng mình, mỗi bước đi là một lớp bụi mỏng dưới gót giày khê tung bay càng tôn lên sự băng giá. Chưa đầy một phút sau, tất cả đều chết thảm dưới bàn tay của Âu Phong

Âu Phong quỳ xuống bên cạnh Uyển Tinh, nhìn cô bằng ánh mắt tức giận

“Ai cho cô bước vào đây? Ai cho cô đỡ đạn thay cho tôi? HẢ?”

“Vì tôi không muốn mất thêm một ai nữa...chỉ cần anh bình an thôi là tôi có thể yên tâm nhắm mắt rồi

Uyển Tinh khẽ đáp nhẹ, lời nói nhẹ tựa mây bay, hơi thở của cô đang yếu dần đi, đến nói cũng khó nhọc

Máu tuôn ra như mưa, từng giọt máu đỏ chót thấm đẫm cả người cô, lan ra cả bàn tay của anh

“Đồ ngốc! Tôi không cho phép cô ra đi trước tôi! Có nghe không hả?”

Uyển Tinh lắc đầu nhẹ

“Âu Phong! Anh có ghét tôi không?”

Âu Phong cúi đầu im lặng

“Âu Phong!”

Uyển Tinh nắm lấy cánh tay anh, cố nhìn sâu vào mắt anh, cô muốn biết ánh mắt ấy đang nghĩ gì nhưng trong bóng đêm cô tịch như thế này cô thật sự không thể nhìn thấy được

“Không!”

Âu Phong lên tiếng, giọng nói không còn lạnh lùng như trước nhưng lại chứa đựng sự đau khổ, đau đớn đến tột cùng

“Cảm ơn anh, cảm ơn Khiết Luân, cảm ơn Phi Phi...cảm ơn tất cả...tôi...nợ mọi người một ân tình...nếu có kiếp sau...tôi...”

Uyển Tinh cười nhẹ, máu càng lúc càng tuôn ra nhiều hơn, hơi thở của cô càng lúc càng yếu dần...

“Yên lặng đi! Sao lại nói nhiều vậy hả? Những lời đó, cô hãy tự mà đi nói với họ!”

Âu Phong giận dữ quát lên

“Không kịp nữa rồi...Âu Phong...hãy sống thật tốt nhé...cho dù có bất cứ chuyện gì đi nữa...cũng phải quý trọng mạng sống của mình....đấy!”

Cô đưa tay chạm vào má anh, nhìn anh nở nụ cười nhẹ rồi từ từ nhắm mắt lại

Âu Phong bế Uyển Tinh lên, chạy thật nhanh ra khỏi đó, ánh mắt anh giờ đây hiện lên sự lo lắng, sợ hãi thấy rõ

“Diêu Uyển Tinh! Cô mở mắt ra cho tôi! Tôi nói là không được ngủ có nghe không hả? Mở mắt ra! Uyển Tinh! Mở mắt ra!”

Anh hét lên thật to, tiếng hét của anh như phá tan màn đêm yên tĩnh

Gió bắt đầu thổi mạnh...

Gió thổi ào ạt....

Gió cứ thổi mãi không ngừng....

* * *

“Tại sao giờ này Uyển Tinh còn chưa về?”

Phi Phi ngồi trong phòng thấp thỏm không yên, ruột gan cô như nóng cả lên, cô thật sự là đang rất lo lắng
“Sao vậy nè?”

Vòng tay Uyển Tinh tặng Phi Phi bỗng nhiên đứt ra, từng hạt ngọc lấp lánh rơi đầy trên sàn nhà. Phi Phi như đứng chết trân tại chỗ, đầu óc cô như muốn vỡ tung ra

“Cầu trời cho Uyển Tinh không xảy ra bất cứ chuyện gì, nếu không mình sẽ không sống nổi mất”

Phi Phi chạy thật nhanh ra khỏi phòng, chân cô như không biết mỏi, giờ đây cô cứ chạy, chạy mà không hề biết đâu là điểm dừng, tim cô đập từng hồi khó nhọc, trên gương mặt thanh tú, một vài giọt nước mắt chực tuôn trào

Không gian về khuya không một bóng người, chỉ có mình cô vừa chạy, vừa la hét thật to, cô dường như là đang rất hoảng loạn

“Uyển Tinh! Cậu ở đâu! Uyển Tinh! Nói cho tớ biết đi!”

“Uyển Tinh ơi!”

Đột nhiên từ đâu có 3, 4 người chạy ra, bịt thuốc mê Phi Phi. Vì đang lo lắng sợ hãi cộng thêm sự xuất hiện bất ngờ của chúng đã khiến Phi Phi không kịp phản kháng, và rồi cô cứ thế thiếp đi

“Tại sao chỉ có một đứa thế này, đứa kìa nữa đâu?”

Vương Khả Nhu tức giận nhìn đám tay sai của mình

“Tiểu thư bớt giận! Tôi không thấy đứa kia đâu cả”

“Một lũ vô dụng! Đi bắt nó về đây cho tao! Nếu không thì...”

Khả Nhu đưa tay nắm lại thành nắm đấm, nhìn chúng bằng ánh mắt đe dọa

“Vâng thưa tiểu thư!”

Đám tay sai ngay lập tức chạy nhanh ra khỏi đó

Khả Nhu đi lại bên cạnh Phi Phi, đưa tay nắm lấy chiếc cằm thanh tú của cô, siết chặt lại

“Chỉ đêm nay thôi, mày sẽ vĩnh viễn không còn được nhìn thấy thế gian này nữa, và rồi Thành Dương sẽ là của tao mãi mãi”

“Hahaha”

Khả Nhu nhìn Phi Phi bằng ánh mắt của một con quỷ dữ, quả thật rất đáng sợ

* * *

“Thưa tiểu thư! Không thấy tăm hơi của con nhỏ đó đâu cả”

Đám tay sai cúi đầu về hối lỗi, lăm lăm lại liếc nhìn dò xét biểu hiện của Khả Nhu

“Khốn kiếp!”

Khả Nhu liếc nhìn Phi Phi

“Xử nó cho tao! Nên nhớ xử cho gọn vào!”

“Vâng thưa tiểu thư!”

Khả Nhu bước ra ngoài, lấy điện thoại gọi cho Tiểu Khiết và Kim Giao

Đám tay sai nhìn Phi Phi, ánh mắt hiện rõ sự dục vọng, chúng nhìn nhau cười một cách bỉ ổi

“Con nhỏ đó ngon đó mày!”

“Xinh đẹp như thế này mà chết sớm thì uống quá!”

“Miếng mồi ngon vậy mà không xơi, thật là có lỗi với bản thân quá!”

“Hohoho”

Nụ cười khả ố của chúng vang lên, như phá tan màn đêm yên tĩnh.

35. Chương 34: Sóng Gió

Chương 34: Sóng gió

Bọn chúng tiến lại gần Phi Phi, cởi từng cúc áo của cô ra

Chợt

Một bóng dáng cao lớn bước vào, nhìn chúng bằng ánh mắt sắc lạnh

“Đại ca!”

Bọn chúng lên tiếng, mặt tái mét vì sợ hãi

“Tránh xa cô ta ra!”

Thành Dương lạnh lùng ra lệnh, tay nắm chặt lại, mặt nổi đầy gân xanh vì tức giận

“Nhưng thưa thiếu gia...tiểu thư...”

Đám tay sai dường như đang rất hoảng loạn trước điệu bộ của anh, khuôn mặt tái mét, người run cầm cập nhưng chút lí trí còn sót lại mách bảo chúng rằng Vương Khả Nhu cầm thù Phi Phi đến mức nào

Thành Dương dường như không mấy quan tâm đến chúng, anh đi lại gần Phi Phi, bế cô lên rồi đi ra phía cửa

“Thiếu gia! Tiểu thư....sẽ giết chúng tôi mất”

Đám tay sai chạy lại, quỳ xuống níu lấy chân Thành Dương

“Có gì tao sẽ chịu trách nhiệm!”

Thành Dương bế Phi Phi đi ra, để lại đám tay sai với vẻ mặt thất thần cùng điệu bộ trông rất khổ sở

* * *

Từ đâu một bàn tay dơ ra, cố nắm lấy tay Uyển Tinh kéo lên

Đúng, chính là anh - Triệu Vỹ, anh kéo cô lên khỏi bờ cõi của cái chết

“Tiểu Tinh! Cố lên em, không được buông xuôi, biết chưa!”

“Vỹ! Em mệt mỏi lắm rồi, cho em đi theo anh...được không? Vỹ, em không thể sống thiếu nh được, anh biết không, Vỹ?”

“Ngốc! Anh vẫn luôn ở bên cạnh em đấy thôi, chỉ là em không thể thấy được, em phải sống thật hạnh phúc, như thế anh mới có thể yên tâm mà ra đi được”

Anh nhìn cô mỉm cười ấm áp, cô đưa tay ra, anh nắm lấy tay cô kéo lên, anh ôm cô vào lòng, thở phào nhẹ nhõm, anh hôn nhẹ lên trán cô, vuốt lấy mái tóc mềm mại thơm mùi hoa anh đào của cô, anh nhìn cô yêu thương, ấm áp

“Bảo bối! Anh-Yêu-Em!”

Nói đến đó, anh bỗng dừng biến mất, cô cố hét thật to, cố níu giữ anh lại nhưng không thể

“Vỹ...đừng bỏ em...Vỹ...xin anh đấy...hãy quay về đi...Vỹ!”

* * *

Đứng ngoài hành lang của bệnh viện, ánh mắt buồn hiện diện trên gương mặt không cảm xúc của Âu Phong. Chính anh cũng không hiểu nó từ đâu đến. Một nỗi buồn vu vơ? Có phải trong ngày hôm nay anh đã giết và đả thương nhiều người? Không đúng! Âu Phong xưa nay hoàn toàn máu lạnh, sự sống chết của người

khác chưa bao giờ để lại được một vết gợn mong manh trong lòng Âu Phong. Do Uyển Tinh đang phải cấp cứu trong kia? Không phải! Uyển Tinh cũng đâu là gì với anh. Có hay chẳng là anh cảm thấy có lỗi vì đã để Uyển Tinh liên lụy. Anh nghĩ vậy nhưng càng suy nghĩ anh càng khó hiểu hơn. Đơn giản vì anh không chịu thừa nhận khi Uyển Tinh đã đỡ phát súng đó thay mình thì cô đã cắm một cọc mốc trong lòng anh chứ không phải là phù du như trước

Đèn phòng cấp cứu tắt, vị bác sĩ đã có tuổi bước ra

Âu Phong đi đến gần bác sĩ, anh hoàn toàn im lặng, khuôn mặt không chứa chút cảm xúc nào, nét buồn trên ánh mắt vừa rồi cũng đã được anh cho biến mất

Dù đã từng nghe thiếu gia nhà họ Đàm là một con người lạnh lùng băng giá nhưng chính ông cũng không ngờ anh lại lạnh lùng đến mức đáng sợ như vậy. Ánh mắt bình tĩnh đến đáng sợ, khuôn mặt thì lạnh đến không thể lạnh hơn được nữa

Sau phút lạnh gáy ban đầu, ông biết nếu như mình không cứu được người con gái được bế vô cùng nhẹ nhàng trên tay Đàm thiếu gia thì chắc chắn rằng cả cái bệnh viện và bản thân ông cũng sẽ không yên ổn

“Cô ấy thế nào rồi?”

Âu Phong lạnh lùng hỏi

Vị bác sĩ toát mồ hôi lạnh, đối diện với những ca cấp cứu nguy hiểm có lẽ còn dễ chịu và bớt căng thẳng hơn đối diện với con người lạnh đến ghê rợn

ấy

“Cô ấy đã qua cơn nguy kịch, sáng mai sẽ tỉnh lại thôi”

Âu Phong cũng không hỏi gì thêm nữa, lạnh lùng nói

“Được rồi!”

Vị bác sĩ cúi đầu chào Âu Phong rồi quay đi. Ông không thể hiểu nổi tại sao người ta lại có thể có thần sắc lạnh lùng hơn băng tuyết như vậy. Có lẽ Đàm thiếu gia là người đầu tiên và cũng là duy nhất trên đời có thể tạo cho ông cái cảm giác nhiệt độ xung quanh ông đột ngột giảm xuống

Âu Phong bước vào phòng bệnh của Uyển Tinh. Lúc này cô vẫn còn hôn mê. Anh ngồi bên cô, không nói gì, ánh mắt khuôn mặt cũng không bộc lộ cảm xúc nào. Trái tim đã đóng băng bao lâu nay của anh dường như đã quên cách rung động và gọi tên tình cảm.

Đâu đây trong bệnh viện vang lên tiếng khóc của những người mất người thân, tiếng khóc của những đứa trẻ sơ sinh cùng tiếng cười của cha mẹ, tiếng cười của những gia đình khi thân nhân của họ qua cơn nguy hiểm

Đối với hầu hết con người trên đời này, bệnh viện luôn truyền đến cho người ta một cảm giác lạnh lẽo với sắc trắng rùng rợn cùng mùi thuốc khó chịu, hay cảm giác ảm áp khi người ta thoát khỏi căn bệnh đeo đẳng mình. Nhưng với anh, tất cả chỉ là hư vô. Cõi lòng anh dường như đã lạnh giá như băng sâu ngàn năm.

* * *

“Đây là đâu?”

Phi Phi từ từ mở mắt ra, nhìn xung quanh. Cảnh tượng của căn phòng làm cô ngạc nhiên tột độ, cô cố dụi mắt để nhìn thật kỹ, nhưng càng cố nhìn chỉ khiến cô càng hoảng loạn thêm thôi. Nơi này dường như đã in sâu vào trong tâm trí cô rồi

Cách đây 2 năm, cũng vì cô mà Thành Dương không ở ngôi biệt thự này, anh dọn đến ở ký túc xá, đơn giản cũng chỉ vì anh muốn được gần cô hơn thôi. Có lúc anh đưa cô về đây chơi, thưởng thức những món ăn do chính tay cô nấu, cùng cô cười đùa vui vẻ. Nơi này dường như đã quá quen thuộc với cô rồi, nó đã chứa biết bao nhiêu kỉ niệm của hai người để rồi giờ đây, bao nhiêu kí ức ngày xưa lại ùa về, chúng như mũi dao nhọn hoắt cứa từng nhát, từng nhát vào sâu trong trái tim cô

Chợt

Thành Dương bước vào, từ từ tiến lại phía cô

“Tĩnh rồi sao?”

Anh nhìn cô lạnh lùng vô cảm

“Sao em lại ở đây?”

Cô cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh

“Cô còn hỏi tôi nữa à? Đêm khuya vắng vẻ sao lại đi ra ngoài một mình? Cô tưởng rằng cô là cao thủ karate thì không ai dám đụng đến cô sao? Sao lại không biết tự bảo vệ bản thân mình vậy hả?”

Thành Dương như không kiềm chế được nữa, anh giận dữ quát lên, nhãn thần đỏ lên vì tức giận

“Em...”

Phi Phi đứng tại chỗ, nhìn anh vừa ngạc nhiên vừa lo sợ. Rốt cuộc anh là đang lo lắng cho cô sao?

“Thái độ của cô như thế là sao? Cô tưởng tôi quan tâm cô sao?”

Thành Dương khề nhếch môi, cái nhếch môi đầy khinh miệt

“Tiêu Phi Phi! Cô nên nhớ rằng tôi không còn là Lục Thành Dương ngu ngốc của ngày xưa, tôi đã hoàn toàn thay đổi rồi, tất cả cũng là nhờ hồng phúc của cô đấy!”

Thành Dương lạnh lùng quay bước đi

Như không kịp suy nghĩ gì thêm, Phi Phi ngồi dậy, nhanh chóng ôm lấy anh từ phía sau, ôm anh thật chặt, cô sợ rằng nếu buông anh ra, anh sẽ lại bỏ cô mà đi, và cô sẽ lại mất anh thêm lần nữa

“Thành Dương, xin anh hãy nghe em nói, mọi việc không như anh nghĩ đâu. Đó chỉ là hiểu nhầm thôi, tất cả đều là do tên Triệu Vĩnh Kiến sắp đặt, hắn muốn chia rẽ chúng ta, hắn đã bắt cóc anh, hắn bắt em phải lựa chọn hoặc là mất anh vĩnh viễn hoặc là đi chơi với hắn. Thành Dương, em thật sự không còn sự lựa chọn nào khác. Thành Dương anh hãy tin em, em không hề phản bội anh, em thật sự không có”

Thành Dương đứng bất động, đôi mắt đau đớn nhìn về nơi nào đó rất xa xăm

Không gian yên tĩnh đến mức đáng sợ, giờ đây chỉ còn là tiếng nấc từng hồi của người con gái sau lưng đang ôm chặt lấy anh.

Bỗng nhiên anh hất cô ra, chạy thật nhanh ra khỏi đó, vừa chạy vừa la hét thật to

“TÔI KHÔNG TIN!!!”

“TÔI KHÔNG TIN!!!”

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Phi Phi thần thờ ngồi phịch xuống đất, gục đầu khóc nức nở. Đây là lần thứ hai, anh ruồng bỏ cô như thế, nhưng lần này cô không thể đuổi theo anh được nữa, cô thật sự bất lực rồi

* * *

Thành Dương đi vào quán bar, chọn chỗ ngồi thích hợp rồi ngồi xuống

Dường như sự xuất hiện của anh đã trở thành tâm điểm của lũ con gái ở chốn này, đơn giản chỉ vì vẻ đẹp hoàn mỹ của anh đã hút hồn chúng mất rồi

“Dem rượu ra đây!”

Thành Dương quát lên

“Quý khách dùng loại nào ạ?”

“XO”

“Vâng!”

Nhân viên lễ phép lui xuống

“Đẹp trai như thế này mà chỉ đi một mình thôi sao?”

Từ đâu có 3,4 ả đi tới ngồi bên cạnh anh

“CÚT!”

Anh nhìn chúng bằng ánh mắt sắc lạnh

“Ai da! Đẹp trai mà lạnh lùng thấy phát ớn hà!”

“Hay để em phục vụ anh nha. Đảm bảo anh sẽ mê em luôn à xem”

“CÚT NGAY!!!”

Thành Dương đập bàn, giận dữ quát lên

Ngay lập tức chúng bỏ đi khỏi đó. Vì nếu chúng còn đứng rảnh thêm thêm nữa, hậu quả sẽ khó lường

Chợt Thành Dương nhìn ra phía cửa, bắt gặp tên Triệu Vĩnh Kiến đang đi vào. Anh đứng dậy, tiến về phía hắn

Vĩnh Kiến khá bất ngờ về sự xuất hiện của Thành Dương nhưng ngay sau đó hắn liền xem như không thấy, lướt qua Thành Dương, môi khẽ nhếch lên khinh khỉnh

“Đứng lại!”

Thành Dương gần giọng

“Mày đang nói tao sao?”

Vĩnh Kiến quay lại, nhìn Thành Dương như đang thách thức

“Đồ khốn!”

Thành Dương cho hắn cú đấm ngay vào mặt

“Mày!”

Vĩnh Kiến tức giận nhìn Thành Dương

“Mày chính là kẻ đã bắt cóc tao đúng không? Chính mày đã cố tình chia rẽ tao và Phi Phi đúng không?”

Thành Dương nắm lấy cổ áo hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt sắc lạnh xen lẫn tức giận

“Đúng! Là tao đấy, thì sao?”

Vĩnh Kiến đẩy Thành Dương ra, đưa tay chỉnh lại cổ áo

“Khốn kiếp!”

Thành Dương như không tự chủ được nữa, bởi cho Vĩnh Kiến mấy cú đấm vào mặt, Vĩnh Kiến cũng không phải dạng vừa, hắn liền trả lại cho anh mấy cú đấm khá đau, hắn còn bồi thêm cho anh mấy cú vào bụng

Cuộc ẩu đả dường như đã khuấy động cả quán bar, đám người đó chỉ biết đứng nhìn rồi la hét ầm ĩ, một số thì tản ra vì sợ bị liên lụy

Mặc dù đã là đàn anh của đám xã hội đen khét tiếng nhưng so với Vĩnh Kiến, Thành Dương vẫn là kẻ yếu thế hơn

Cuộc ẩu đả sẽ cứ tiếp diễn như thế nếu bảo vệ không xông vào can. Cuộc ẩu đả kết thúc, đám người lại tán ra, trở về với cuộc vui bên tiếng nhạc sập sình

* * *

Trời về khuya thật yên tĩnh, giờ đây chỉ còn nghe tiếng côn trùng rả rích, tiếng gió nhẹ thổi qua, tiếng cây cối sào sạt. Tất cả như tạo nên một thứ âm thanh riêng biệt của màn đêm

Giữa đại lộ rộng lớn, một người con gái thanh tú đang thần thờ bước đi, trông cô bây giờ chẳng khác gì một kẻ điên. Bộ dạng thất thần, ánh mắt vô hồn cùng những bước đi khập khiễng. Nhìn trông thật đáng thương

Phi Phi thần thờ đi xuống lòng đường, từ xa có một chiếc xe tải đi tới. Người lái xe liền bóp còi inh ỏi, tiếng còi nghe thật chói tai, nhưng sao Phi Phi vẫn không thể nghe thấy, dường như cô không hề hay biết tính mạng mình đang gặp nguy hiểm. Cô chỉ biết đi, đi một cách vô thức, đi như một kẻ mất hồn

“RẦM!!!!”

Phi Phi nằm dưới lòng đường, máu tuôn ra từ khoe môi cô, máu nhuộm đỏ cả chiếc áo thun trắng. Máu cứ chảy mãi giống như sông, mặt đường nhuộm cả một màu đỏ máu

Nhìn thấy cảnh tượng như thế, người tài xế đâm ra hoảng loạn, không biết làm gì hơn đành leo lên xe cho nổ máy chạy đi, để lại Phi Phi nằm trên mặt đường lạnh lẽo, khoe môi cô khẽ lặp đi lặp lại điều gì đó rất nhẹ “Thành Dương....Uyển Tinh....”

* * *

Thành Dương lang thang trên đại lộ rộng lớn trong bộ dạng của một kẻ say rượu, bước đi chập choạng, miệng thì luôn lầm bầm điều gì đó, quần áo xộc xệch, tóc tai rối tung cả lên

Không biết trong một buổi tối anh đã đi biết bao nhiêu quán bar, uống biết bao nhiêu rượu, cho đến khi không còn nơi nào để đi nữa, anh mới lang thang ngoài đường thế này

Gió về đêm thổi qua lạnh lẽo...

Chợt

Anh nhìn thấy bóng dáng ai đó nằm giữa lòng đường, máu thấm đẫm cả người con gái đó, thấm đẫm luôn cả mặt đường lạnh lẽo

Dưới ánh đèn, khuôn mặt người con gái ấy càng hiện ra rõ hơn

Anh đã hoảng loạn thật sự, mặc dù đang trong tình trạng say khướt như thế này nhưng khuôn mặt ấy cho dù có chết anh cũng không thể nào quên được

“Phi Phi! Em sao vậy nè? Tỉnh dậy đi em! Đừng làm anh sợ! Phi Phi!”

Anh ôm cô vào lòng, la hét thảm khốc. Trên khuôn mặt nam tính ấy, sự lo lắng tột độ, sợ hãi, đau thương hiện lên thấy rõ.

36. Chương 35: Vượt Qua Sóng Gió

Chương 35: Vượt qua sóng gió

Phi Phi đã được đưa đi cấp cứu. Liên tục nhiều giờ đồng hồ trôi qua, Thành Dương ngồi chờ ở phía bên ngoài hai tay đan chặt vào nhau, đường gân xanh lộ rõ từ cánh tay lên đến cổ, đôi mắt nhắm hờ nhưng chân mày luôn nhíu lại.

Đây là dãy phòng đặc biệt nên rất ít người qua lại, không gian gần như tĩnh lặng tuyệt đối vô hình càng tạo nên áp lực nặng nề

Đồng hồ cứ chậm rãi gõ từng nhịp từng nhịp, trên hành lang vắng lặng chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc, tích tắc nghe thật náo nê nhưng cũng không kém phần căng thẳng. Không hiểu sao Thành Dương lại thấy đèn báo trước phòng phẫu thuật sáng đến nhức mắt đến vậy. Nửa anh muốn đèn tắt để biết kết quả cuộc phẫu thuật, nhưng một nửa lại không muốn, vì anh sợ phải nghe tin xấu...

Rồi thì cái gì đến cũng sẽ phải đến, sau mấy tiếng đồng hồ luôn sáng thì đèn cấp cứu cũng đã vụt tắt, báo hiệu ca phẫu thuật đã kết thúc. Ngay lúc đó, Thành Dương liền đứng lên theo quán tính và chạy vội đến trước mặt các vị bác sĩ từ bên trong bước ra. Nhìn dáng vẻ của ai cũng rất căng thẳng và mệt mỏi vì phải trải qua một ca phẫu thuật phức tạp kéo dài. Nhưng trên gương mặt của họ vẫn không lộ một chút biểu cảm càng khiến cho Thành Dương thêm lo lắng

“Bác sĩ, tình hình sao rồi?”

Khó khăn lắm, anh mới có thể cất tiếng hỏi

Một vị bác sĩ khá lớn tuổi chậm rãi kéo khẩu trang xuống, trầm tĩnh nói:

“Xin lỗi cậu, chúng tôi đã cố gắng hết sức...”

Thành Dương vừa nghe đến đây đã không thể trụ vững phải chống tay vào tường, cảm thấy như cả đất trời trước mặt đều sụp đổ.

Trong lúc Thành Dương mấp máy môi chưa thể nói gì thì vị bác sĩ ấy đã nói tiếp

“Nhưng hiện tại vẫn chưa thể nói được gì. Cô ấy hiện đã lâm vào tình trạng hôn mê sâu. Chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi”

Sau đó, bác sĩ nói gì thì Thành Dương cũng không nghe được nữa. Cảm xúc lúc này của anh như người vừa từ cõi chết trở về. Tuy Phi Phi vẫn còn hôn mê nhưng vẫn còn hi vọng. Thành Dương từng nghe ai đó nói rằng giây trước dừng tuyệt vọng thì giây sau ắt sẽ có hi vọng. Đúng! Dù chuyện gì có xảy ra thì Lục Thành Dương vẫn sẽ luôn lạc quan hi vọng, không bao giờ từ bỏ cơ hội. Vì thế, anh thầm nhủ trong lòng: “Phi Phi, em cũng không được từ bỏ hi vọng nhé, anh sẽ luôn bên em!”

Xa xa, ở một góc nào đó của thành phố, mặt trời đang dần nhô lên, đem những tia nắng ấm áp của mùa thu gõ cửa từng căn nhà, từng tổ ấm. Những chú chim non trên những vòm cây cổ thụ cũng bắt đầu kêu những tiếng kêu đầu ngày đòi thức ăn từ mẹ chúng. Nữ thần bình minh đã tạo cho những giọt sương mai thành những hạt ngọc của cuộc sống, cho chúng trở nên đẹp nhất trước khi tàn phai

Uyển Tinh từ từ mở mắt ra. Ánh nắng buổi sớm từ cửa sổ chiếu vào khiến cô hơi chói mắt. Nhưng điều đó cũng chỉ là một giây thoáng qua. Mắt cô ngay lập tức dán vào thân hình cao lớn đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Cô như không thể tin được rằng mình vẫn còn sống. Đây quả là một kỳ tích đối với cô

“Tỉnh rồi à?”

Anh quay mặt lại, tiến đến bên cô

Uyển Tinh khẽ mỉm cười nhẹ trước khuôn mặt không cảm xúc của anh, nụ cười đẹp tựa ánh nắng ban mai

“Uhm!”

Anh tiến đến chiếc bàn, đem phần thức ăn đã chuẩn bị sẵn cho cô

“Mau ăn đi!”

Giọng nói đã trở lại hoàn toàn lạnh lùng

“Cảm ơn anh”

Uyển Tinh từ từ gấp thức ăn cho vào miệng, chỉ cần được anh quan tâm như thế này thôi, cô cũng cảm thấy hạnh phúc lắm rồi

“Âu Phong! Tôi...”

“Cô ăn xong rồi nghỉ ngơi đi!”

Âu Phong lạnh lùng quay đi

Uyển Tinh leo xuống giường định chạy theo anh nhưng do còn quá yếu nên vừa bước chân xuống giường, cô liền mất đà ngã nhào xuống đất

“Á!”

Uyển Tinh nhăn nhó ôm lấy chân, bộ dạng trông rất khổ sở

Âu Phong liền đi lại đỡ cô dậy, nhìn cô tức giận

“Muốn bỏ luôn cái chân sao?”

Uyển Tinh nhanh chóng ôm lấy anh, dụi đầu vào ngực anh khóc nức nở

“Đừng bỏ tôi lại một mình! Tôi xin cậu đấy!”

“Này!”

Âu Phong khá bất ngờ về hành động của cô, anh tính đẩy cô ra nhưng nghĩ lại cô vẫn còn rất yếu nên lại thôi

“Âu Phong! Tôi thích cậu!”

Âu Phong như đờ tại chỗ, chỉ 3 chữ “tôi thích cậu” thôi mà giờ đây làm anh phải bất ngờ đến thế. Không khí trong anh thật sự rất ngọt ngào, chưa bao giờ anh thấy mình mất tự chủ như lúc này

Uyển Tinh ôm lấy anh khóc nức nở, bàn tay anh nửa muốn đặt lên tấm lưng nhỏ bé của cô, nửa lại thôi. Đôi mắt anh như chứa ẩn một điều gì đó rất xa xăm, nhìn vào không thể biết được anh đang nghĩ điều gì

Bên ngoài cánh cửa, một người con trai thanh tú đang dựa vào tường, trông anh giờ đây chẳng khác gì một kẻ mất hồn, ánh mắt vô hồn nhìn về nơi nào đó rất xa xăm, khuôn mặt lại không chứa một chút cảm xúc nào, tất cả đều vô hồn vô cảm

Anh lặng lẽ bước đi giữa hành lang rộng lớn, đôi môi khẽ nhếch lên tạo nên một đường cong tuyệt đẹp, nhưng đường cong ấy sao lại chua chát đau buồn đến thế

“Không lẽ tôi chỉ là kẻ đến sau thôi sao?”

Khiết Luân khẽ cười nhẹ, nụ cười đau khổ tuyệt vọng

Mây đen từ đâu dồn đẩy nhau, rồi từ từ phủ kín cả bầu trời. Bầu trời tối sầm lại. Gió càng rung mạnh, nổi lên dữ dội, mặc sức điên đảo trên cành cây.

Những giọt mưa bắt đầu rơi tí tách

Mưa càng nặng hạt, gió càng lớn. Cây cối ngã nghiêng, vật vã với những cơn gió mạnh.

Làn nước chảy đi mang theo những chiếc lá vàng khô trông như những con thuyền đang đi vào dòng nước xoáy. Trên bầu trời, chớp loé sáng rạch ngang bầu trời

Mưa như xóa tan mọi u ám, mưa làm cho lòng người yên ổn và rồi sau cơn mưa, người ta sẽ mong chờ một điều gì đó tốt đẹp hơn

* * *

Thành Dương ngồi một mình trên hành lang vắng. Lúc này anh không biết nên làm gì, ngay lúc này anh cảm thấy mình bất lực thực sự, cảm giác nhìn người mình thương yêu nhất nằm đó mà bản thân mình không thể làm gì thật khó chịu.

Thành Dương thầm ước giá mà mình không tin những bức hình đó, không nghi ngờ cô, không bỏ cô lại một mình thì kết cục đã không như thế này. Nhưng chữ “giá mà” ấy không thể thay đổi được gì, anh có thể làm gì đây ngoài việc buồn đau, tiếc nuối?

Cứ như thế, anh đứng đó và tự chìm trong mớ cảm xúc hỗn độn chính mình tạo ra, anh không biết làm gì hơn ngoài tự trách mắng bản thân và mãi nhìn cô đang nằm đó. Giờ đây, Phi Phi phải băng bó khắp nơi nhưng nhìn thế nào thì anh cũng thấy cô như một thiên thần đang say ngủ.

Anh vừa đứng trông chừng vừa tự dằn vò mình bởi suy nghĩ như vậy. Suốt đêm, anh cứ đứng yên như một pho tượng lạnh lùng, ánh mắt đăm đăm nhìn về phía Phi Phi nằm trên giường bệnh.

Hôm sau, tình hình ca phẫu thuật của Phi Phi không có biến chứng xấu nên đã được chuyển qua phòng chăm sóc đặc biệt. Thành Dương nhờ các cô y tá chăm sóc Phi Phi thay mình rồi về chuẩn bị chút đồ đạc để “trường kì kháng chiến” rồi lại vào ngay.

Khi xuất viện, nghe tin Phi Phi bị tai nạn giao thông, Uyển Tinh thật sự rất sốc. Cô vội chạy ngay đến bệnh viện, đập vào mắt cô là hình ảnh người con trai thanh tú đang ngồi tựa ra ghế ở dãy hành lang, tay đặt lên trán, đăm chiêu suy nghĩ điều gì đó

“Thiên Khải! Sao cậu lại ngồi ở đây?”

Uyển Tinh đi lại ngồi bên cạnh cậu

“Sao không vào thăm Phi Phi?”

“Cô ấy có người chăm sóc rồi, tôi cũng chỉ là kẻ thừa thãi thôi!”

Thiên Khải vẫn đặt tay lên trán, giọng nói mang theo nỗi buồn sâu thẳm

Uyển Tinh đứng lên, đi lại phía cửa, nhìn vào bên trong, Thành Dương đang gối đầu lên tay Phi Phi ngủ ngon lành

“Đó chẳng phải là Thành Dương sao?”

Uyển Tinh ngạc nhiên nhìn Thiên Khải

“Ừ!”

“Cậu ấy đã biết mọi chuyện rồi à?”

“Ừ!”

“Cũng mừng cho hai người họ, giờ chỉ cầu mong Phi Phi nhanh tỉnh lại thôi. À mà ba mẹ Phi Phi biết chưa?”

“Hai bác biết rồi, đang trên đường đến đây”

“Uhm, lát nữa chúng ta cùng vào thăm Phi Phi nhé!”

“Ừ!”

Uyển Tinh thừa biết Thiên Khải đã thầm thích Phi Phi từ lâu nhưng cô hiểu Phi Phi chỉ xem cậu là bạn, mặc dù điều này sẽ làm cậu buồn, sẽ cảm thấy có lỗi với cậu nhưng trái tim con người ai có thể điều khiển được đây?

Đã mấy ngày trôi qua, Phi Phi vẫn chưa tỉnh dậy. Theo lời bác sĩ thì bây giờ anh đã hoàn toàn qua cơn nguy kịch, nhưng cô ấy đang lâm vào tình trạng hôn mê sâu, ngay cả bác sĩ cũng không thể biết được khi nào sẽ tỉnh dậy. Mọi chuyện chỉ có thể trông đợi vào sự chăm sóc của người thân và ý chí nghị lực của cô ấy mà thôi.

Vì điều đó nên Thành Dương nhất định phải ngày ngày bên cạnh chăm sóc Phi Phi. Phòng bệnh của Phi Phi có một giường cho người nhà bệnh nhân tiện chăm sóc nên Thành Dương quyết định sẽ ở đó. Ngoài ra, anh còn kê thêm một chiếc bàn nhỏ để giải quyết việc học tập ở trường. Ngoài thời gian học tập thì anh luôn ngồi bên cạnh giường của cô, thủ thỉ kể đủ thứ chuyện từng xảy ra giữa hai người cho cô nghe.

Anh lặng lẽ ngồi bên cạnh cô, dịu dàng nắm lấy bàn tay thon dài của cô. Đôi bàn tay ấy vốn đã nhỏ nhưng thời gian qua cô nằm hôn mê nên càng nhỏ bé, mỏng manh hơn. Làn da đã hơn một tuần không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời nên trông rất nhợt nhạt, thậm chí có thể thấy được những mạch máu dưới da. Nhìn cô nằm im trên giường bệnh, băng gạc đã được tháo bỏ hết, bây giờ nhìn thật sự rất giống một thiên thần đang say ngủ, một giấc ngủ say sưa khiến người đối diện cũng thấy rất thanh thản, nhưng xen lẫn trong cảm giác thanh thản ấy có chút gì đó rất đau lòng không thể diễn tả thành lời.

Anh vừa dịu dàng cầm tay vừa âu yếm nhìn cô như thế. Đột nhiên, anh bỗng nảy ra ý định - viết nhật ký “Lãnh đạo à! Sau khi em tỉnh dậy, có nhìn thấy cuốn nhật ký này thì cũng đừng có mà cười anh nhé!”

Nói xong, anh khẽ đặt lên môi cô một nụ hôn khẽ như cánh bướm non. Đôi môi ấy tuy nhợt nhạt nhưng đối với anh vẫn rất ấm áp và ngọt ngào.

“Từ hôm nay, mỗi ngày anh sẽ bắt đầu viết nhật kí.”

Việc này có vẻ rất trẻ con nhưng anh đã nói là sẽ làm, anh lấy quyển nhật ký ra, bắt đầu viết, anh muốn sau này cô tỉnh dậy sẽ đọc được những gì mà anh đã trải qua, muốn cô hiểu được tấm chân tình của mình.

“Ngày thứ nhất, em vẫn còn hôn mê... Lần đầu viết nhật kí, anh không biết phải viết gì nữa? Ừm... anh chỉ mong em sớm tỉnh dậy thôi.”

“Ngày thứ hai, em vẫn còn hôn mê... Em vẫn chưa tỉnh à? Anh rất nhớ em!”

“Ngày thứ ba, em vẫn còn hôn mê... Nếu em còn không tỉnh anh sẽ giận em đó!”

“Ngày thứ tư, em vẫn còn hôn mê... Anh ra lệnh em phải tỉnh dậy ngay cho anh, em mà chậm trễ thì đợi đấy, xem anh sẽ trị tội em như thế nào”

“Ngày thứ năm, em vẫn còn hôn mê... Hôm nay không thèm kêu em tỉnh dậy nữa. Nhưng lúc dọn dẹp lại phòng ngủ thấy hộp điều ước của em. Anh biết điều ước của em là gì rồi nhé, nhưng em yên tâm, đừng sợ vì thế mà nó không linh nghiệm. Vì anh có thể nói với em rằng ”Lãnh Đạo! anh yêu em!”

“Ngày thứ hai mươi lăm, em vẫn còn hôn mê... hôm nay anh nghe được một câu chuyện, có hai vợ chồng cùng leo qua một quả đồi, một người đi nhanh, một người đi chậm, kết quả là họ lạc mất nhau. Anh xin lỗi vì anh đã đi quá nhanh bỏ mặc em, nhưng xin em hãy tỉnh lại, và anh sẽ trân trọng cơ hội này để nói với em rằng anh yêu em”

“Ngày thứ ba mươi sáu, em vẫn còn hôn mê... khoảng trống của em để lại, dù cho cả thế giới cũng không thể lấp đầy...”

“Ngày thứ bốn mươi chín, em vẫn còn hôn mê... Lãnh Đạo à! Đừng để mọi người phải lo lắng cho em thêm nữa”

“Ngày thứ năm mươi tám, em vẫn còn hôn mê... Chắc em đang rất hối hận vì đã yêu anh? Nhưng hãy cho anh cơ hội để sửa sai mọi lỗi lầm”

* * *

“Tách! Tách! Tách!”, từng giọt nước mắt của cô rơi khi nó đọc được những dòng này.

Chính xác! Cô đã tỉnh dậy, đơn giản như gấu con thức dậy sau kì ngủ đông. Cảm giác đầu tiên cô cảm thấy là toàn thân tê cứng vì đã lâu không vận động, đặc biệt là cánh tay trái. Thì ra ngược mắt lên thì nó lại thấy Thành Dương đang gối đầu lên tay trái của mình ngủ ngon lành.

Cô không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết mình đang ở đâu nhưng chỉ cần thấy anh ở đây thì cô đã cảm thấy rất an lòng, trong phút chốc, cô như quên hết mọi chuyện không vui trước đây. Không kìm được, cô lén lút đưa tay lên vuốt lại mấy sợi tóc đang rũ trước trán anh, cố gắng nhìn thật kĩ người con trai mà cô rất mong nhớ này.

Cánh tay đang vuốt ve Thành Dương chợt khựng lại khi thấy Thành Dương đang cầm bút, trên giường còn có quyển nhật kí của ai đó viết dở. Không lẽ Thành Dương viết nhật sao? Không thể nào, Thành Dương trước đây chưa hề làm điều này, anh luôn nói viết nhật ký vừa tốn giấy tốn mực lại mỏi tay, viết nhật ký chẳng khác gì một đứa con nít nhưng cô càng bất ngờ hơn khi phát hiện những dòng chữ trong đó là những dòng tâm sự của Thành Dương

Khi đọc xong những dòng nhật kí ấy, cô lại rơi nước mắt, giọt nước mắt chứa chan cả niềm vui lẫn nỗi buồn. Ngay lúc đó, cô cầm lấy cây bút mà Thành Dương đang viết, tuy bàn tay đã cứng đờ nhưng cô vẫn cố gắng viết vài dòng nguệch ngoạc trong quyển nhật kí: “Em không cần một thế giới thật to, vì bước chân em ngăn sao đuổi theo anh kịp. Em chỉ cần một thế giới thật nhỏ, đủ để em nắm chặt và bắt kịp anh thôi”

Sau đó nó lại viết chen vào bên dưới dòng cuối cùng của Thành Dương rằng: “Không hối hận, dù có như thế nào em cũng không hối hận. Cho đến hơi thở cuối cùng em cũng chỉ yêu anh mà thôi!”

Phi Phi định đặt bút xuống, nhưng lại lưỡng lự, trong đầu cô nảy ra ý định nên bèn gỡ sang một trang mới, nắn nót từng chữ: “Ngày thứ sáu mươi mốt, em đã tỉnh dậy...”

Viết xong, cô trả mọi thứ trở về vị trí cũ, còn mình lại tiếp tục ngắm Thành Dương đang ngủ say.

* * *

Mãi đến bốn giờ chiều, Thành Dương mới chịu tỉnh dậy

Vừa tỉnh dậy, anh đã thấy quyển nhật kí quen thuộc đặt bên cạnh. Anh chợt nhớ ra lúc này mình định viết nhật kí cho Phi Phi thì một quá nên đã ngủ quên mất.

Bởi vậy, anh mở nhật kí ra định viết tiếp.

“Ngày thứ sáu mươi mốt, em đã tỉnh dậy...”

Anh lật qua trang tiếp theo, đang ghi được mấy chữ “Ngày thứ sáu mươi hai,...” thì đột nhiên anh nhíu mày, hốt hoảng lật lại trang trước, dụi dụi mắt mấy lần mà vẫn thấy dòng chữ “Ngày thứ sáu mươi mốt, em đã tỉnh dậy...” hiện rõ mồn một. Thêm vào đó, đây chính là chữ viết của Phi Phi. Chẳng lẽ...

Anh cố gắng lấy hết bình tĩnh, chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn người đang nằm trên giường bệnh. Phi Phi đang nửa nằm nửa ngồi, nụ cười rạng rỡ hơn cả mặt trời đang lấp ló ngoài kia.

Thấy vậy, nhưng anh vẫn chưa thể tin được, hấn lại dụi mắt thêm mấy lần nữa, sau đó còn dùng tay đánh mình thật mạnh. Đau! Rõ ràng là thấy đau nên không thể là mơ được. Nhưng nếu đây là thật thì... anh ấp úng mãi không biết phải nói gì.

“Chẳng phải anh đòi trị tội em sao?”

Phi Phi vừa nói vừa cười, giọng điệu vô cùng tinh nghịch.

Thành Dương im lặng đứng một phút, trên gương mặt của anh có rất nhiều cảm xúc mà cô không thể đoán được hết. Không biết anh đã nghĩ gì nhưng ngay lúc đó, anh vội vàng bế bổng cô lên vai chạy nhanh ra khỏi bệnh viện.

“Á á á, anh định đưa em đi đâu? Anh thật sự muốn trị tội em à?”

“Không! Chỉ là anh muốn đưa lãnh đạo của anh đi ngắm hoàng hôn thôi mà”

Cả hai cũng phì cười, nụ cười hạnh phúc lan tỏa khắp căn phòng, xua tan đi cái lạnh lẽo từ lâu đã ngự trị ở nơi đây.

37. Chương 36: “đôi Với Anh, Em Là Gì...”

Chương 36: “Đôi với anh, em là gì...”

Sáng sớm, không khí thật trong lành mát mẻ. Bao trùm cả không gian là màu xanh thật dễ chịu. Trên bầu trời, thỉnh thoảng điểm những đám mây xốp trôi bồng bênh. Gió nhẹ thổi nhưng cũng đủ để các cành phải rung lên nhẹ nhẹ. Trên các bãi cỏ xanh mượt, những giọt sương còn đọng lại long lanh trong nắng sớm

Uyển Tinh chạy thật nhanh lên sân thượng, đi lại ngồi bên cạnh Âu Phong, nhìn anh nở nụ cười ấm áp, nụ cười đẹp hơn cả ánh nắng ban mai, ánh mắt cô giờ đây không còn đau thương sầu muộn, ánh mắt ấy đang chứa chan niềm hạnh phúc, yêu thương vô bến bờ

Âu Phong mở mắt ra, thấy cô nhìn mình như vậy liền ngạc nhiên

“Sao lại nhìn anh bằng ánh mắt đó?”

“Hi, không...không có gì đâu!”

Anh nhìn cô chăm chăm, đôi mắt anh như muốn xoáy sâu vào ánh mắt cô

Cô quay đi nơi khác, tránh đi ánh mắt của anh

Âu Phong bất giác đưa tay lên cổ Uyển Tinh, kéo xuống sát khuôn mặt của anh, cô cảm thấy khó thở vô cùng, tim đập loạn xạ, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn

“Đồ ngốc!”

Anh buông tay ra, khóe môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp

Cô xấu hổ quay mặt đi, thầm trách anh là đồ đáng ghét nhưng nào có dám nói ra

Anh đứng dậy, bước đi khỏi đó

“Có vào lớp không đây?”

“Á! Đợi em với!”

Uyển Tinh chạy theo, câu lấy tay anh, mỉm cười ầm ập

Chuyện Thành Dương và Phi Phi quay lại với nhau, chuyện Âu Phong và Uyển Tinh quen nhau đã làm náo loạn cả ngôi trường danh giá này mấy hôm nay. Đi đâu cũng nghe thấy bàn tán về chuyện này. Không những thế, mức độ lan truyền còn khủng hơn cả những phương tiện truyền thông hiện đại. Tin này đã khiến cho biết bao

người khóc thầm chết lặng. Trong đó “tam đại tiểu thư” là những kẻ căm hận nhất, họ hận Phi Phi và Uyển Tinh dường như là khắc vào tận tâm tận tủy

* * *

Âu Phong và Khiết Luân sánh bước bên nhau trên sân trường rộng lớn. Cả hai đều im lặng không nói gì, đối với hai người, điều này quả thật rất khác thường

“Âu Phong này!”

Khiết Luân lên tiếng xóa tan không khí ngột ngạt ấy

“Sao?”

“Cậu có yêu Uyển Tinh thật lòng không?”

Âu Phong thoáng chốc im lặng

“Tôi hỏi thật lòng đấy!”

Khiết Luân quay qua nhìn Âu Phong như chờ đợi câu trả lời

“Có!”

“Vậy được rồi!”

Khiết Luân khẽ mỉm cười, ngược lên nhìn bầu trời cao vợi vợi

“Cậu thích Uyển Tinh đúng không?”

“Ừ! Nhưng trái tim cô ấy...đã dành cho cậu mất rồi”

Âu Phong im lặng không nói gì, anh cũng khẽ ngược nhìn lên khoảng không vô định

“Nhưng không sao! Tôi sẽ biết tự bỏ cuộc, chỉ là tôi mong cậu sẽ mang đến hạnh phúc cho cô ấy”

“Tôi biết điều đó! Chỉ mong cậu sớm tìm được ý trung nhân thôi”

“Tôi biết rồi! Người anh em tốt!”

Cả hai cùng phì cười, nụ cười ầm ập hòa cùng tia nắng lung linh

* * *

Uyển Tinh sánh bước cùng Âu Phong giữa phố đông người, cô vừa đi vừa kể chuyện cho anh nghe, chốc chốc lại phá lên cười một mình, Âu Phong vẫn bình bình thản thản lắng nghe cô kể, có lúc thấy cô cười như thế thì đưa tay kí nhẹ vào đầu cô

“Ngốc!”

Những lúc như thế cô chỉ đưa tay xoa xoa đầu rồi chu cái mỏ hết sức đáng yêu kia ra

“Anh nhìn kia! Con gấu kia đẹp quá à!”

Lúc đi ngang qua cửa hàng gấu bông, Uyển Tinh nhìn vào liền bắt gặp chú gấu bông hết sức dễ thương, bản tính trẻ con nổi lên, cô liền nắm lấy tay anh đi vào, mè nheo nũng nịu

“Âu Phong! Em muốn con gấu đó!”

“Lớn rồi, còn mua gấu bông làm gì?”

Uyển Tinh tính vờ giận đối với anh nhưng liền bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của anh nên lại thôi

“A! Bó hoa kia cũng đẹp lắm nè!”

Uyển Tinh liền kéo anh qua cửa hàng hoa

“Này, chọn cái gì thực tế một chút đi!”

“Thế cái chuông gió kia thì sao?”

“Nhảm nhí!”

“Mấy món đồ trong cửa hàng lưu niệm kia?”

“Trẻ con!”

Trong buổi tối hôm đó, không biết Uyển Tinh bị Âu Phong phản đối bao nhiêu lần, chỉ biết lúc ra về, khuôn mặt cô thật sự rất khó coi. Cô đã cố gắng kiềm chế để không phải hét vào mặt anh, dường như là cô rất tức giận

Âu Phong định lấy xe đưa cô về nhưng Uyển Tinh một mực nói “không cần!”

Và rồi cô tự bắt taxi về, anh nhìn theo lắc đầu

“Đồ ngốc!”

Uyển Tinh vừa về đến phòng liền nằm úp xuống giường, tay đâm vào gối, miệng luôn mồm mắng Âu Phong là đồ đáng ghét

Phi Phi thấy thái độ của cô như thế liền phì cười, đi lại ngồi bên cạnh cô

“Của cậu nè!”

Phi Phi đưa hộp quà lại cạnh Uyển Tinh

“Gì đấy?”

Uyển Tinh ngồi dậy, hết nhìn món quà rồi lại nhìn Phi Phi

“Tớ làm sao biết được, cậu cứ mở ra đi”

Uyển Tinh từ từ mở gói quà ra, cô khá bất ngờ về món quà này. Đó là một chiếc áo dơi màu trắng, quần jean ôm sát cùng đôi boots da màu đen trông rất cá tính, nhìn vào là biết chúng toàn hàng hiệu nổi tiếng

“Âu Phong tặng đấy!”

Phi Phi nhìn Uyển Tinh mỉm cười

“Anh ấy có nói gì không?”

“Anh ấy bảo cậu ngày mai mặc nó, vậy thôi”

“À, hi”

Uyển Tinh mỉm cười, đầu đó trong tim chợt hé lên một niềm vui khó tả

* * *

Biệt thự Đàm gia hôm nay dường như đông vui hơn thường ngày

Du Du và Phi Phi được phân công đi chợ, còn Uyển Tinh thì lo phần nấu ăn

Uyển Tinh loay hoay trong bếp, nhìn Âu Phong đang ngồi đọc tạp chí ngoài phòng khách với Khiết Luân và Thành Dương, cô nhìn anh nhẩn nhá khổ sở

“Âu Phong! Giúp em với!”

Âu Phong nhìn cô thờ ơ

“Đó là việc của con gái, em tự làm lấy đi!”

Nói rồi anh lại dán mắt vào cuốn tạp chí, để cô ở trong bếp với bộ mặt có vẻ như đang giận dữ

Sau bữa ăn tối, Phi Phi và Thành Dương ngồi trên ghế sofa, vừa xem phim vừa nói chuyện cười đùa vui vẻ

Uyển Tinh thu dọn bát đĩa, Âu Phong thấy vậy liền ngăn lại

“Thôi, để mai rồi dọn!”

Uyển Tinh cứng đầu không chịu

“Từ nhỏ em quen ăn xong phải dọn ngay rồi!”

Vừa nói cô vừa tiếp tục thu dọn bát đĩa. Đột nhiên một bàn tay to lớn nào đó giữ chặt tay cô

“Để đó cho anh!”

Vâng “Để đó cho anh!” tức là cô vinh hạnh được Đàm thiếu gia rửa bát thay mình. Trong lòng hơi hốt hoảng nhưng khi định thần lại thì Âu Phong đã đứng trước bồn rửa chén. Hình ảnh người con trai mặc áo thun, ánh đèn dịu dàng bao phủ, tay đeo găng tay rửa chén rửa chén đĩa ấy thật sự có sức “sát thương” rất lớn, khiến trái tim đập thình thịch liên hồi.

Uyển Tinh chăm chú nhìn dáng người cao lớn của Âu Phong đang rửa bát. Có người bảo, đàn ông hấp dẫn nhất là khi tập trung làm việc, nhưng Uyển Tinh lại cho rằng người đàn ông hấp dẫn nhất là khi làm những công việc nội trợ. Hoặc ít ra điều này cũng đúng với Âu Phong, vì bây giờ nhìn anh dịu dàng, dễ gần hơn nhiều so với bề ngoài lạnh lùng vốn có

Âu Phong không biết mình đang bị Uyển Tinh nhìn lén nên vẫn chăm chú rửa bát. Ánh mắt nghiêm nghị dịu dàng đi mấy phần, thiếu gia nhà họ Đàm chưa từng động tay động chân mà phải rửa bát. Âu Phong vừa nghĩ vừa cau mày, nếu tin Đàm thiếu gia đeo găng tay rửa bát mà truyền ra ngoài chắc hình tượng lạnh lùng, nghiêm khắc của anh chắc tiêu tan mất.

Trong khi mải mê suy nghĩ, Âu Phong bất cẩn làm bắn một vệt xà phòng lên má mình. Đang loay hoay định tháo bao tay kiểm giấy lau mặt thì đột nhiên, bàn tay thon dài của Uyển Tinh đang nhẹ nhàng lau đi chỗ xà phòng đó. Với tính cách sạch sẽ của anh thì bình thường đã hất tay Uyển Tinh rồi, nhưng không hiểu sao bàn tay ấy chạm mặt anh liền truyền đến một cảm giác tê dại mà ấm áp, khiến Âu Phong không thể dứt ra được, nếu không còn chút lí trí thì anh đã để rơi cái bát đang cầm trên tay.

“Hihi, không ngờ anh cũng có lúc mặt mày tèm lem bọt xà phòng thế này”

Cảm xúc đang “thăng hoa” thì Uyển Tinh buông một câu chọc ghẹo khiến Âu Phong sầm mặt đương nhiên là cô cảm nhận được nguy hiểm nên sau khi chọc tức anh, liền chạy ra ngoài phòng khách xem phim

Trong khi đó, Uyển Tinh chạy đi rồi mà Âu Phong vẫn đứng như trời trồng, ba giây sau đó, khóe miệng anh đột nhiên nở một nụ cười kì lạ.

Khiết Luân nhìn thấy cảnh đó liền nở nụ cười, nhưng nụ cười ấy sao lại đau buồn đến thế

Khiết Luân đi dạo ngoài vườn, đến cạnh hồ sen thì ngồi xuống, nhìn vu vơ

Từ đâu, một bóng dáng thanh tú từ từ tiến lại gần, ngồi cạnh bên anh

“Du Du!”

Khiết Luân quay qua nhìn người bên cạnh

“Sao anh không vào chơi với mọi người cho vui? Ngồi đây làm gì?”

Du Du ngược lên nhìn bầu trời về đêm, đôi mắt cô thật đẹp, tựa như những vì tinh tú ở trên cao kia

“Anh thích ngồi đây ngắm trăng hơn?”

Khiết Luân ngả người ra, gối đầu lên tay, nằm dài trên thảm cỏ xanh mượt

“Anh thích chị Uyển Tinh phải không?”

Khiết Luân thoáng chốc im lặng

“Anh Luân!”

Du Du quay qua nhìn anh

“Sao em biết?”

“Anh nên nhớ rằng, em là người rất nhạy cảm đó nha!”

Khiết Luân quay qua nhìn Du Du, ánh mắt tỏ vẻ nghi ngờ

“Cái con bé này! Em thích ai rồi đúng không?”

Du Du thoáng chốc sững sờ nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hướng ánh nhìn về phía màn đêm

“Em thích người ta nhưng người ta thích người khác mất rồi”

“Đừng nghĩ ngợi nhiều về chuyện đó làm gì, một người con gái tài giỏi xinh đẹp như em, có biết bao người phải mơ ước đấy!”

“Đối với anh, em là gì?”

Khiết Luân nhìn Du Du đầy khó hiểu

“Sao tự nhiên em lại hỏi vậy?”

“Em muốn biết”

“Là đứa em gái mà anh thương yêu nhất!”

“Anh chỉ xem em là em gái thôi sao?”

“Du Du, em sao vậy?”

Khiết Luân đặt tay lên vai cô, xoay người cô lại

“Không...không có gì đâu”

Du Du xoay đi, tránh đi ánh mắt của anh

“Anh nhìn kia! Bầu trời đêm nay đẹp quá phải không?”

Khiết Luân định nói thêm điều gì nhưng nhìn thấy biểu hiện của cô như thế nên lại thôi

“Ừ! Đẹp thật!”

Khiết Luân ngược lên, nhìn bầu trời đêm, Du Du tinh nghịch nằm gối đầu lên người anh, cùng anh ngắm bầu trời về đêm rục rịch.

38. Chương 37: Sự Thật

Chương 37: Sự thật

Hôm nay Khiết Luân và Uyển Tinh cùng đưa Dương Tử đi chơi, trông thằng bé thật tinh nghịch, cứ nắm lấy tay Khiết Luân và Uyển Tinh kéo đi, rồi nhìn hai người nở nụ cười tỏa nắng

Khiết Luân và Uyển Tinh cùng ngồi lại ghế đá, nhìn Dương Tử chơi đùa vui vẻ, cả hai liền nở nụ cười vui vẻ

“Khiết Luân này!”

Uyển Tinh lên tiếng

“Sao?”

“Anh nói một lúc nào đó sẽ kể em nghe chuyện về chiếc chuông gió mà”

“À, giờ em muốn nghe sao?”

“Vâng ạ”

Khiết Luân thoáng chốc im lặng nhưng ngay sau đó liền lấy lại ngữ khí

“Một người bạn trước khi mất đã tặng anh đấy! Trước khi nhắm mắt cô ấy đã thổ lộ tình cảm với anh, nhưng anh đã từ chối....lúc đó, trông cô ấy rất buồn”

“”Vậy chiếc chuông gió đó...”

“Cô ấy nói tặng anh làm kỉ niệm, rồi sau này nếu tìm được ý trung nhân thì tặng cho người đó...”

“Vậy sao anh lại tặng em...”

Nói đến đó, như chợt phát hiện ra điều gì, cô đứng lên tính đi khỏi đó nhưng lại bị bàn tay ai kia nắm chặt lại

“Uyển Tinh!”

“Không...,anh đừng nói gì hết...buông tay em ra...em xin anh đấy!”

Uyển Tinh áp úng, cố thoát khỏi bàn tay anh nhưng vô ích

“Hôm nay, nhất định anh phải nói với em”

“Không...không...em không muốn nghe”

Uyển Tinh lắc đầu lia lịa, nước mắt như trực trào ra

“Uyển Tinh! Anh - Yêu - Em!”

“Không!”

Uyển Tinh hét lên, vụt chạy khỏi đó, cánh tay Khiết Luân như dờ dẫm giữa không trung

Chợt

Có vật gì đó rơi dưới đất

Khiết Luân cúi xuống lấy lên

Thì ra là một chiếc móc khóa

Nhưng...người trong hình chẳng phải là Âu Phong sao?

Không đúng!

Vì Âu Phong không thể nào là người ấm áp hiền hòa như vậy được

Chơi với Âu Phong từ nhỏ đến lớn, chẳng lẽ anh còn không hiểu con người Âu Phong sao?

Tuy khuôn mặt có giống thật nhưng chắc chắn đây không phải là Âu Phong

Vậy người này là ai?

Khiết Luân lật mặt sau, liền bắt gặp dòng chữ “Gửi tặng bảo bối của anh - Hàn Triệu Vỹ” kèm theo là bức hình của Uyển Tinh và người con trai có tên là Hàn Triệu Vỹ đó

“Hàn Triệu Vỹ? Anh là ta ai? Rốt cuộc chuyện này là sao?”

Khiết Luân đứng chết lặng tại chỗ, không gian quanh anh dường như chỉ còn một màu đen u tối, cô tịch. Màn đêm đã buông xuống.

Không gian rất yên tĩnh, cây cối um tùm hai bên đường, cứ cách khoảng ba mươi mét là có một cái đèn cao áp, tuy nhiên ánh đèn vàng không thể xuyên qua được vòm cây rậm rạp, cho nên, hai bên đường vẫn là một màu tối đen yên tĩnh.

Uyển Tinh yên lặng đi trên con đường núi.

Bên đường, chỉ có bóng dáng cô đơn của cô. Gió nhẹ thổi đến, dưới ánh đèn vàng mờ ảo, chiếc váy trắng trông như lá hoa di tử.

Cô không thể nghĩ gì cả

Từ lúc nhìn thấy Âu Phong, thế giới của cô dường như điên đảo, trong đầu cô trống trải. Rõ ràng biết là anh ta không phải, rõ ràng biết là đó chỉ là một người trông rất giống, nhưng mà, cô vẫn không có cách nào tỉnh lại khỏi cơn mơ đó.

Cô yên lặng bước đi, đi qua một ngã rẽ, dưới ánh đèn là một bóng dáng cao cao, tuy nhiên cô không nhìn thấy.

“Uyển Tinh”

Giọng nói ấm áp

Cô ngơ ngác, quay người lại, nhìn vào đôi mắt đó, đôi mắt đẹp mê hồn. Dưới ánh đèn, thần thái đó có nỗi đau thâm trầm, anh ấy là Duật Khiết Luân

”.....Anh....Sao lại ở đây?”

Uyển Tinh đứng trước mặt Khiết Luân, ngơ ngác nhìn anh.

Khiết Luân cười gượng

“Anh có chuyện muốn nói với em”

“Chuyện gì vậy?”

Cô nhẹ giọng nói

“Em tiếp cận Âu Phong chỉ vì cậu ấy có khuôn mặt giống Hàn Triệu Vỹ đúng không?”

Uyển Tinh sững sờ nhìn anh, cô dường như đứng chết trân tại chỗ

“Anh...anh....”

“Anh đã biết tất cả mọi chuyện, về cái người tên là Hàn Triệu Vỹ đó và cả quá khứ của hai người....”

“Làm sao anh biết?”

Uyển Tinh dường như không còn bình tĩnh được nữa, cô nhìn anh đau đớn

“Anh tình cờ nhặt được chiếc móc khóa của em....và anh đã tìm hiểu mọi chuyện”

Khiết Luân đau đớn nắm chặt tay cô

“Uyển Tinh!”

Cô nhắm mắt lại, hít thở sâu, cố gắng bình tĩnh lại

“Xin lỗi, em đang rất hỗn loạn”

Cô bỏ tay ra khỏi tay anh.

Bầu trời đen kịt không có sao.

Dưới ánh đèn vàng vọt.

Bóng cây làm cho con đường núi càng trở nên u ám.

Uyển Tinh ngơ ngác nhìn Khiết Luân, gió thổi làm chiếc váy của cô tung bay, cơ thể mỏng manh dường như không thể đứng vững.

“Âu Phong có biết chuyện này không?”

“Không! Anh không nói cho cậu ấy biết”

“Cảm ơn anh!”

“Nhưng mà, không thể cứ giấu mãi thế này, Âu Phong chắc chắn sẽ biết thôi.”

“Không! ”

Cô lắc đầu

“Anh ấy sẽ không biết, chỉ cần em không nói, anh không nói.”

“Em có thể giấu bao lâu?”

“Có thể giấu bao lâu thì giấu bấy lâu ”

Ánh mắt cô kiên quyết, như có thể bất chấp tất cả.

“Uyển Tinh, em tỉnh lại đi có được không?”

Khiết Luân lắc mạnh vai cô

“Cậu ấy không phải là Triệu Vỹ, mặc dù cậu ấy có khuôn mặt giống Triệu Vỹ đi chăng nữa , cậu ấy cũng không phải!”

“Anh ấy là Triệu Vỹ!”

Cô cắn chặt môi.

“Không phải! Cậu ấy là Đàm Âu Phong, cậu ấy không phải là Hàn Triệu Vỹ! ”

Khiết Luân hét lớn

“Cầu xin em hãy tỉnh lại đi được không?! Tên của cậu ấy là Đàm——Âu——Phong! ”

“Anh ấy là Triệu Vỹ.....”

Uyển Tinh bịt tai lại hét lên tuyệt vọng.

“Lẽ nào em điên rồi à?Thật sự điên rồi à?! Khuôn mặt cậu ấy chỉ giống Triệu Vỹ thôi mà, trái tim cậu ấy vẫn là của Đàm Âu Phong, một trái tim lạnh lùng bằng giá chứ không phải ấm áp như Hàn Triệu Vỹ kia, dòng máu chảy trong người cậu ấy là dòng máu của Đàm gia, cậu ấy và Hàn Triệu Vỹ không có liên quan gì cả, cho dù khuôn mặt có giống đi chăng nữa...”

“Đừng nói nữa——”

Cô dùng hết sức hét lên, âm thanh xuyên qua màn đêm, cây cối hai bên đường xào xạc kêu.Sau đó, cô bắt đầu run rẩy, run rẩy cố gắng thoát khỏi đôi tay anh, run rẩy lùi lại đằng xa.

Trong màn đêm yên lặng.

Thân thể cô run rẩy giống như một đứa trẻ bị ốm.

Cô run rẩy lùi lại phía sau một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Gió đêm thổi đến, cây cối vẫn xào xạc kêu. Sắc mặt cô nhợt nhạt, giọng nói lại còn nhẹ hơn cả gió đêm

“Nếu như....anh ấy không phải là Triệu Vỹ.....em phải làm thế nào?”

Khiết Luân kinh ngạc nhìn cô

“Uyển Tinh....”

Trong mắt của Uyển Tinh như có sương mù, chiếc váy của cô trắng như trong suốt, cả người cô hình như có thể ngay lập tức tan biến trong màn đêm.

“Nếu như trên đời nay không còn Triệu Vỹ nữa, thế thì, có phải sẽ chỉ còn em cô đơn một mình không?”

Giọng nói nhẹ nhẹ.

Giọng nói nhẹ nhẹ trong làn gió đêm yên lặng.

“Nếu như trên đời này chỉ còn một mình em, em sẽ phải đi đâu đây?”

Uyển Tinh hít thở sâu, sau đó, trên khuôn mặt cô nở một nụ cười

“Cho nên anh thấy đấy Triệu Vỹ không nỡ bỏ em lại một mình, anh ấy để bóng hình của anh ấy bên cạnh em. Mặc dù anh ấy không còn nữa, nhưng mà, anh ấy vẫn ở bên cạnh em!”

“Uyển Tinh....”

“Hơn nữa ”

Cô mỉm cười, đôi môi run rẩy

“Khiết Luân, anh biết đấy, em trước đây rất ích kỷ, khi Triệu Vỹ còn sống, em luôn bắt nạt anh ấy, tất cả những điều tốt nhất anh ấy đều dành cho em. Cho nên, anh ấy không cam tâm ra đi như vậy, em phải trả lại tất cả những gì em còn nợ.”

Trái tim của Khiết Luân đau đớn.

Có lẽ nên tiếp tục mắng cô ấy, để cô ấy hiểu hành vi của mình hoang đường như thế nào, buồn cười nhiều như thế nào, tuy nhiên, trái tim anh đau đớn như có vết thương, cuối cùng không biết nói gì nữa.

“....Nhưng mà, nếu như Âu Phong biết em chỉ vì khuôn mặt....”

“Cầu xin anh, Khiết Luân”

Cô cắn chặt môi

“Đừng nói với Âu Phong, đừng cho anh ấy biết. Nếu như anh ấy biết, anh ấy sẽ tức giận, anh ấy sẽ không thêm quan tâm đến em nữa. Như vậy, phải làm thế nào đây?”

Khiết Luân nhìn chằm chằm vào cô rất lâu.

“....Được, anh hứa với em.”

Nhẹ nhàng, một nụ cười nở trên môi Uyển Tinh, cô cười với anh trong màn đêm

“Cảm ơn anh”

Màn đêm yên lặng, ánh đèn vàng vọt.

Dưới ánh đèn.

Uyển Tinh đột nhiên nghe thấy một âm thanh nào đó.

Cây lá dường như hoảng hốt.

Cô hoảng hốt nhìn ra phía xa, dưới bóng cây đen tối.

Gió đêm từ trong hang thổi ra.

Cây cối xào xạc kêu.

Trong bóng cây đằng xa, hình như có một bóng dáng cô đơn lạnh lẽo Đàm Âu Phong đứng đó hình như đã rất lâu rồi, lâu như hàng thế kỉ. Cây lá trên đầu anh xào xạc lay động, giống như một cơn ác mộng.

Anh đứng im ở đó.

Bên tai là tiếng gió nhẹ nhẹ.

Nhẹ như tiếng sét từ trên bầu trời u tối truyền xuống.

Cây cối cuồng loạn kêu.

Dưới bóng cây đen tối, đôi tay Âu Phong lạnh ngắt, máu trong người dường như hoàn toàn đóng băng. Anh cho rằng mình sẽ chết, nhưng mà trái tim đang đau đớn nói cho anh biết rằng anh vẫn còn sống, đây không phải là ác mộng, cái mà anh nghe thấy hoàn toàn là sự thật.

Gió đêm.....

Thổi qua giữa anh và cô.....

Cô nhìn thấy anh.

Cô đứng dưới bóng đèn vàng vọt.

Anh đứng dưới bóng cây u tối.

Cô kinh ngạc tuyệt vọng.

Khiết Luân cũng sững người ra, anh nhìn Uyển Tinh, cô đứng đó, kinh ngạc và hoang mang, rồi lại nhìn Âu Phong, anh dường như bị bao trùm bởi màn đêm.

Cuối cùng cũng không thể giấu kín được.

Khiết Luân đưa tay đỡ vai cô định an ủi. Nhưng, tay anh dừng lại giữa không trung, cô ngơ ngác nhìn Âu Phong, trong mắt cô không hề có anh.

Không biết bao nhiêu người đi qua.

Khiết Luân im lặng ra đi.

Con đường núi chỉ còn Uyển Tinh và Âu Phong đứng đó.

Màn đêm tĩnh lặng.

Uyển Tinh chậm chậm đi lại gần Âu Phong, bước chân cô hơi run rẩy, cây cối bên đường lại xào xạc kêu, càn lại gần anh lại càng cảm thấy khí lạnh đến kinh người.

Cô cắn chặt môi, nói

“Anh.....”

Cô không biết là anh đã nghe được bao nhiêu, nhưng mà, hơi thở lạnh lẽo của anh trong màn đêm làm cô lo lắng.

Chiếc áo sơ mi trắng của Âu Phong trong màn đêm dường như tỏa ánh sáng yếu ớt, anh không nói gì, hai môi cắn chặt.

Cô run rẩy, hít thở sâu, rồi lại hít thở sâu

“Anh.....đều nghe thấy hết rồi à?”

Ánh mắt anh lạnh lùng

“Cô hy vọng tôi mãi mãi không nghe thấy, phải không?”

“Em.....”

“Trong mắt cô, tôi giống như một thằng ngốc, phải không?”

Cơn gió mùa hè nhưng lại mang theo hơi lạnh như mùa đông, trái tim anh đau thắt, giống như đang bị hàng nghìn nhát dao đâm vào. Anh không để cho giọng nói của mình bộc lộ bất cứ tình cảm gì, không muốn lại một lần nữa trước mặt cô biểu hiện giống như một thằng ngốc.

Uyển Tinh không thở được, lực phủ ngũ tạng của cô đều như co thắt lại, cô hoang mang muốn giải thích một cái gì đó, mở miệng ra, nhưng lại không biết nói gì.

Âu Phong lạnh lùng nhìn cô

“Nói đi, nói với tôi đây chỉ là hiểu lầm, chỉ là tôi nghe lầm mà thôi.”

“.....”

“Tại sao không nói gì?”

Âu Phong trừng mắt nhìn cô, bước lên phía trước mấy bước, đặt tay lên cằm cô, làm cô phải ngẩng đầu lên

“Cô không phải mãi mãi muốn giấu tôi chứ? Sao không tiếp tục lừa dối tôi nữa đi, cả đời lừa dối tôi đi! Đồ dối trá—! ! ”

Uyển Tinh khóc.

Nước mắt cô ướt đầm rồi rơi xuống mu bàn tay anh.

Âu Phong nhìn cô, chép chép miệng

“Cho tôi biết, những giọt nước mắt này là vì ai?”

Khuôn mặt Uyển Tinh ướt đầm nước mắt.

Cô run run nhắm mắt lại.

“Tôi nghĩ rằng, nước mắt của cô là vì tôi, cho nên tôi hoang mang lo lắng như một thằng ngốc”

Âu Phong nắm chặt tay

“Cô nhất định thấy tôi rất đáng cười phải không? Trong mắt cô, tôi luôn luôn rất buồn cười phải không?”

“Không phải, không phải! ”

Cô khóc lóc lắc đầu, nước mắt cuồn cuộn trào ra.

“Xin lỗi.....”

Trong mắt là sự hối lỗi tột cùng, cô khóc lóc

“Xin lỗi...xin lỗi...”

Cô khóc lóc thảm thương, nước mắt ướt đầm bàn tay anh, trái tim anh như bị bóp chặt lại, đau nhói, làn môi anh tím ngắt.

Âu Phong hít thở nhẹ.

Cổ gồng đứng thẳng, anh không muốn để cho người mình run rẩy.

“Xin lỗi? Cô có lỗi gì với tôi? Cô dường như đã dần xóa tan đi trái tim lạnh giá trong tôi, cô đem đến cho tôi cái cảm giác gọi là hạnh phúc đó, cô đối với tôi hình như giống một thiên sứ, cô có lỗi gì với tôi?”

Uyển Tinh khóc, lúc đó, cô thật sự biết rằng mình đã sai.

Cô không phải thiên sứ.

Cô là một con ác ma.

Cô tiếp cận anh vì mục đích của mình, nói với anh là muốn cho anh vui vẻ hạnh phúc, cô lương thiện thuần khiết như một thiên sứ. Nhưng mà, đó đều là lời dối trá.....cô là một kẻ ích kỷ, vì Triệu Vỹ, vì muốn ở bên cạnh Triệu Vỹ, cô chưa từng quan tâm đến Âu Phong. Cô không quan tâm đến sự hưng dữ của anh, bởi vì

cô không quan tâm đến anh chút nào. Cô cho rằng mình là một thiên sứ, nhưng mà thiên sứ làm sao có thể làm tổn thương đến người khác như vậy!

Cô làm tổn thương anh.

Kể cả trong nước mắt, kể cả trong màn đêm, nỗi đau đớn trong mắt anh, làm cô hối hận đến mức muốn lập tức chết đi.

Tại sao cô làm tổn thương anh, trái tim của cô cũng đau đớn như vậy, cô phải là ma quỷ mới phải, tại sao cô đột nhiên giận không thể dùng tất cả đổi lại để chưa từng làm tổn thương anh!

Âu Phong nắm chặt cầm cô, ngón tay lạnh ngắt

“Nhìn thấy chưa, khuôn mặt của Hàn Triệu Vỹ đấy! Tại sao, cô lại không thêm nhìn tôi?”

Nước mắt làm mờ hồ ánh nhìn của cô.

Cô hối hận khóc

“Xin lỗi.....”

Ngoại trừ câu nói này, cô hình như không biết nói gì hơn.

Âu Phong đau đớn, đau đến mức toàn thân run rẩy, đau đến mức mà móng tay đều biến thành màu tím

“Bởi vì nó, cô mới tiếp cận tôi đúng không?!”

Trong tim Uyển Tinh càng đau khổ, cô khóc

“Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi! ”

Cơn đau nơi tim càng lúc càng dữ dội, cơn đau kịch liệt dần dần lan khắp toàn thân anh, anh đau đớn, sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi tím ngắt.

“Bởi vì khuôn mặt của nó phải không?”

Anh lấy trong người ra con dao nhỏ sắc bén

“Rất thích khuôn mặt của nó phải không? Được, thế thì tôi sẽ phá hủy nó đi!”

Cô sợ hãi giữ chặt tay anh lại, nước mắt ướt đầm

“Xin lỗi, em sai rồi! Em biết em sai rồi, xin lỗi! ”

Âu Phong hất tay cô ra, bàn tay anh lạnh lẽo như băng hàn ngàn năm

“Tôi sẽ phá hủy nó! ”

Anh hét lớn lên trong màn đêm!

Uyển Tinh khóc lóc thảm thiết, cô lại nắm lấy tay anh giữ chặt lại

“Xin lỗi.....em phải làm thế nào, xin anh hãy cho em biết, em phải làm thế nào.....đừng có dọa em như vậy.....em biết là em sai rồi.....xin anh đừng dọa em nữa.....”

Cô khóc đến mức toàn thân run rẩy.

Cô biết mình sai, sự ích kỷ của cô càng lúc càng sai, nhưng mà, đã làm tổn thương đến anh, cô không biết làm thế nào để bù đắp cho anh những sai lầm mà cô đã gây ra!

Màn đêm yên lặng.

Ánh đèn vàng vọt.

Trên mặt cô đầy nước mắt.

Cô khóc giống như một đứa trẻ không biết mình làm sai điều gì, giống như một đứa trẻ phạm sai lầm nhưng không biết phải xử lý thế nào.

Âu Phong buông tay cô ra.

Trên môi anh nở nụ cười gượng, anh chăm chú nhìn cô, cuối cùng, nhẹ nhàng giơ tay lên, ngón tay anh lạnh ngắt, có chút run rẩy, anh nhẹ lau nước mắt cho cô, dòng lệ ấm nóng, nóng ấm lên ngón tay lạnh ngắt của anh.

“Tôi cũng không biết phải làm thế nào.....”

Làn môi anh tím ngắt, trái tim đau như muốn vỡ nát ra.

“.....Nếu như có thể.....tôi mong là chưa từng gặp cô.....”

Nhìn cô lần cuối.

Anh quay lưng.

Chậm chậm đi vào trong màn đêm.

Trái tim đau đốn từng cơn, anh đau đến mức không còn nhận ra phương hướng, giống như đắm phải mây đen trong ác mộng, trong màn đêm sắc mặt anh trắng bệch như tờ giấy.

Đau, có làm sao?

Âu Phong nhắm mắt lại.

Kể cả trái tim đau đến mức hoàn toàn chết đi, thì cũng có làm sao?

Mơ màng với màn đêm phía trước.....

Yên lặng.....

Gió đêm nhẹ thổi đến, không nghe rõ điều gì. Mặt đất lạnh lẽo, cây cối kêu lên xào xạc, gió xuyên qua hàng động dưới đường, dường như có tiếng kêu của cô sau lưng anh, nhưng mà cô kêu cái gì cũng nghe không rõ.....

Thì ra.....

Cô.....

Không phải là thiên sứ của anh....

39. Chương 38: “4 Năm Qua Em Dày Vò Tâm Trí Tôi Chưa Đủ Sao...”

Chương 38: “4 năm qua em dày vò tâm trí tôi chưa đủ sao...”

7.00 tại một sân bay lớn của trung tâm thành phố

Uyển Tinh bước xuống máy bay, kéo vali bước đi

Hình ảnh một người con gái xinh đẹp đang kéo vali bước đi một mình khiến ọi người xung quanh đều phải ngoái nhìn

Sau 4 năm trời, giờ đây cô đã mang một vẻ đẹp sắc sảo chứ không còn ngây thơ hồn nhiên như trước kia. Cô mặc chiếc áo sơ ni với quần bò ngắn đến đùi để lộ ra cặp chân thon dài, mái tóc búi gọn lên càng làm lộ khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp

* * *

Trước mặt Uyển Tinh giờ đây là một ngôi nhà khá khang trang, tuy không phải biệt thự tiền tỷ gì nhưng so với nơi hẻo lánh này cũng thuộc vào loại khá rồi

Cô lặng lẽ quan sát ngôi nhà, sau bao nhiêu năm nó vẫn không hề thay đổi, nó đã gắn liền với tuổi thơ của cô, nó chính là mái ấm che chở cho gia đình cô, vậy mà chỉ vì sự yếu đuối của bản thân, cô đã nhẫn tâm rời bỏ nó để mà đi tìm nơi chôn giấu cho sự yếu đuối của bản thân

Lấy hết can đảm, Uyển Tinh đẩy mạnh cửa sắt, lặng lẽ bước vào nhà

Giữa phòng khách, một người đàn ông trung niên lặng lẽ ngồi trên sofa, tay cầm tờ báo có vẻ như rất quan tâm đến nó, con người ông luôn toát lên vẻ lãnh đạm ôn hòa

Uyển Tinh như không thể nhúc nhích được nữa, trên khuôn mặt xinh đẹp, một vài giọt nước mắt khẽ rơi, môi mỏng khẽ mấp máy

“B.....a!”

Nghe tiếng gọi, Diêu Minh Triệt đưa ánh nhìn về nơi phát ra tiếng nói ấy, mặt hiện rõ sự ngạc nhiên tột độ

“Tinh....Tinh nhi!”

Diêu Minh Triệt dường như không còn tin vào mắt mình nữa rồi

“Ba!”

Uyển Tinh vứt vali xuống nền nhà, chạy lại ôm chặt lấy ông, vùi đầu vào lòng ông mà khóc nức nở

“Tinh nhi! Con...”

Diêu Minh Triệt đưa tay vuốt lấy mái tóc đứa con gái mà ông yêu hơn cả mạng sống của mình

“Ba! Con đã về! Con gái bất hiếu đã về rồi đây!”

Uyển Tinh vẫn vùi đầu vào lòng ông mà khóc

“Tinh nhi!”

Phía cửa, một người đàn bà mang vẻ đẹp sắc sảo dường như đang đứng chết trân tại chỗ

“Mẹ!”

“Tinh nhi!”

Lộ Trinh Trinh chạy lại ôm lấy Uyển Tinh, trên gương mặt xinh đẹp sắc sảo, hai hàng nước mắt chực tuôn rơi

“Tinh nhi! Con đã chịu về rồi sao?”

* * *

Mặc dù không đành lòng nhưng Minh Triệt và Trinh Trinh cũng đành phải “nhắm mắt cho qua” để chấp nhận cho Uyển Tinh lên thành phố lập nghiệp

* * *

Uyển Tinh thả bộ trên vỉa hè, vừa đi vừa ngược nhìn những tòa nhà cao ngất, rồi suy nghĩ mông lung

4 năm du học ở nước ngoài, đủ để cô thấm thía về những hành động nông nổi của mình, giờ đây, cô có thể chắc chắn một điều rằng đối với cô Âu Phong và Triệu Vỹ là hai con người hoàn toàn khác nhau, Triệu Vỹ đã biến mất khỏi cuộc đời cô, cô đã có thể thanh thản mỉm cười khi anh ra đi, chỉ cần dấu đó trong trái tim cô vẫn còn hình bóng của anh và cô xem đó là sự giải thoát duy nhất cho cả anh và cô.

Nhưng trở trêu thay, hình ảnh về con người lạnh lùng kêu gọi của ai kia từ lâu đã ngự trị trong trái tim cô rồi

4 năm trời cũng đủ để cô nhận ra rằng cô đã yêu anh mất rồi, hình bóng của anh không khi nào thoát ra khỏi tâm trí cô, khí chất lạnh lùng, đôi mắt đẹp mê hồn nhưng lạnh lùng băng giá như băng sâu ngàn năm và kể cả cái nhếch môi khinh khỉnh ngạo mạn kia. Cô khẽ mỉm cười chua chát. Chắc gì 4 năm qua anh còn nhớ tới cô? Cũng phải thôi, một con người tồi tệ như cô, muốn quên sạch cho rồi chứ đừng nói chi là nhớ

* * *

Uyển Tinh thuê ở một căn hộ gần đó, cô bắt đầu đi tìm việc làm. Cô nạp hồ sơ vào một tập đoàn lớn ở trung tâm thành phố, nhờ vào sự thông minh, tài năng và cả trình độ ứng xử hơn người của mình, cô đã được nhận vào làm và được bố trí ngay chức trợ lý của tổng giám đốc

Cô khá hài lòng về điều đó, được nhận vào làm ở một tập đoàn lớn như thế này, đó là điều mơ ước của biết bao nhiêu người

Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, Uyển Tinh có hơi chút hồi hộp nhưng vẫn cố trấn an bản thân, cô ăn mặc tuy có giản dị nhưng vẫn luôn toát lên vẻ đẹp sắc sảo vốn có của mình

Uyển Tinh bước vào tập đoàn trước sự ngưỡng mộ và ghen tỵ của bao nhân viên nơi đây

Cô nở nụ cười làm quen

Từ đâu có một người phụ nữ đi tới, vẻ mặt điềm tĩnh, đến giọng nói cũng toát ra vẻ lãnh đạm

“Em là Diêu Uyển Tinh, trợ lý mới của giám đốc?”

“Vâng ạ!”

Uyển Tinh đáp lại

“Đi theo chị!”

Quản lý Mai đi trước, Uyển Tinh theo sau, trong lòng không khỏi hồi hộp

Thang máy nhanh chóng di chuyển đến tầng 62, cả hai bước ra đến trước cửa phòng giám đốc, cánh cửa nặng trĩu đóng im lìm, quản lý Mai đưa tay gõ cửa

“Vào đi!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến Uyển Tinh bất giác run lên “Chưa thấy người mà nghe tiếng nói thôi đã thấy bị áp đảo rồi”, trong lòng còn đang than thở thì Uyển Tinh bị quản lý Mai mở cửa đẩy vào

Uyển Tinh như đứng chết trân tại chỗ, cô dường như không tin vào mắt mình nữa rồi, lúc nghe thấy giọng nói lạnh lùng ấy vang lên cô đã thấy ngỡ ngàng nhưng tự trấn an rằng chắc chỉ là trùng hợp thôi nhưng không ngờ định mệnh lại trở trêu đến thế

“Sao còn đứng đó? Cô muốn bị đuổi việc à?”

Âu Phong lạnh lùng nói nhưng mắt vẫn dán vào tập tài liệu trước mặt

“Kh...ông...”

Uyển Tinh ấp úng, Âu Phong lập tức ngẩng mặt lên nhìn cô, mắt anh chạm vào mắt cô, cả hai nhìn nhau không chớp mắt, không gian yên tĩnh đến lạ thường, không khí trở nên ngột ngạt hơn bao giờ hết

Âu Phong nhanh chóng lấy lại ngữ khí lạnh lùng, môi mỏng khẽ nhếch lên, mắt lại dán vào sấp tài liệu

“Tôi có vài vấn đề cho cô!”

“Vâng!”

Uyển Tinh khó khăn lắm mới bật thành lời, tim cô như quặn thắt lại, đau lắm!

“Cô sẽ cùng tôi dự các buổi họp, và cô chắc chắn sẽ hoàn thành mọi giấy tờ cần thiết trước khi tôi muốn có nó. Những buổi gặp gỡ cô sẽ đi cùng tôi!”

“Vâng! Giám...giám đốc! Nếu không còn gì nữa, tôi có thể ra ngoài được không?”

“Chưa gì đã muốn thoái việc rồi sao? Cô muốn bị đuổi việc à?”

Giọng nói của anh vẫn toát ra vẻ lạnh lùng áp đảo đối phương như thế

“Tôi...tôi không có ý đó”

“Ngồi xuống đó cho tôi!”

Âu Phong lạnh lùng ra lệnh

“Xem hồ đồng hồ sơ này cho tôi. Tiêu chí tôi đã viết ở tờ giấy kia, những ai theo cô là hợp thì cô để hồ sơ sang một bên để tôi xem, không thì để lại, rồi điện thoại cho những người được chọn, hẹn thứ hai tuần sau phỏng vấn.”

Uyển Tinh ngồi loay hoay đọc mở hồ sơ, lâu lâu lại liếc nhìn ai kia nhưng Âu Phong vẫn không nhìn cô, có vẻ như không quan tâm tới sự có mặt của cô

Tim cô như có hàng ngàn mũi kim châm vào, đau đớn nhức nhối không thể tả

* * *

Uyển Tinh đứng dậy, xin phép anh đi về, anh không nói gì, chỉ vẫy vẫy tay ra hiệu bảo cô có thể về. Uyển Tinh bước đi ra, cô khẽ mỉm cười chua chát, chẳng phải cô mong rằng anh sẽ quên cô sao? Vậy tại sao nhìn thấy thái độ của anh như thế, tim cô lại đau đớn đến vậy? Nó như quặn thắt lại, siết chặt lấy tâm can cô.

Âu Phong nhìn theo bóng dáng cô, môi mím khẽ nhếch lên đầy chua chát “4 năm qua em dày vò tâm trí tôi chưa đủ sao? Lúc đó chẳng phải em đã biến mất không để lại tăm tích gì rồi sao? Sao giờ lại còn về đây mà xuất hiện trước mặt tôi? Em làm tôi đau đớn bấy nhiêu chưa đủ à? Rốt cuộc em muốn cái gì đây?”

40. Chương 39: “rốt Cuộc Cô Làm Vậy Là Có Ý Gì? Muốn Tôi Bỏ Thí Chút Thương Hại Đây Sao?”

Chương 39: “Rốt cuộc cô làm vậy là có ý gì? Muốn tôi bỏ thí chút thương hại này sao?”

Uyển Tinh thả bộ trên vỉa hè, vừa đi vừa ngắm nhìn phong cảnh nơi đây, trong lòng cảm thấy yên tĩnh lạ

“Uyển Tinh! Là cậu phải không?”

Một giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, giọng nói này rất quen, dường như đã in sâu vào trong tâm trí cô rồi

“Phi Phi!”

“Uyển Tinh! Đúng là cậu rồi!”

Hai người ôm lấy nhau trong niềm hạnh phúc vô bờ

Uyển Tinh dọn đến ở cùng Phi Phi tại căn hộ gần đó, và hai người lại kể nhau nghe về cuộc sống của mình trong 4 năm qua, nhưng chủ yếu Uyển Tinh vẫn bị Phi Phi trách móc vì tội đã bỏ đi đột ngột, không để lại bất cứ tăm tích hay dấu vết gì

* * *

“Giám đốc! Anh ăn trưa đi!”

Uyển Tinh mang đồ ăn đến trước mặt Âu Phong

“Cô đang làm cái gì vậy hả?”

Âu Phong lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt sắc bén mà lạnh lùng vô cảm

“Anh ăn trưa đi, anh mà nhịn sẽ đau dạ dày đó!”

Uyển Tinh không quan tâm đến ánh mắt của anh, cô nhẹ nhàng mở đồ ăn ra, bày ra trước mặt anh

“Cần cô quan tâm sao?”

“Tôi tự nguyện mà”

“Được! Vậy đi lấy khăn lại đây cho tôi!”

“Vâng!”

Uyển Tinh nhanh chóng lấy khăn cho anh

“Lấy ly nước!”

“Vâng!”

Uyển Tinh liền đi lại lấy ly nước

“Cô làm những điều này cũng chỉ vì tên Hàn Triệu Vỹ kia thôi đúng không?”

Âu Phong khẽ nhếch mép, ánh mắt anh giờ đây thật sự rất đáng sợ

“XOẢNG”

Uyển Tinh như đứng chết trân tại chỗ, ly nước trên tay cô theo đó mà rơi xuống nền vỡ toang

“Cô sợ tôi đau dạ dày thực chất cũng chỉ là sợ nó đau đốn thôi đúng không?”

Âu Phong đi lại gần cô, đưa tay nâng lấy chiếc cằm thanh tú của cô, siết chặt lại, anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy thù hận, bàn tay anh thật tàn nhẫn, nó như đang muốn bóp chết cô vậy

Uyển Tinh cố lùi lại phía sau, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần hiện rõ sự đau đốn, hai hàng lệ như chực tuôn rơi

“Á!”

Vì quá hoảng loạn, Uyển Tinh trật chân té ngã xuống nền đá hoa cương, tay cô chạm phải những mảnh vỡ thủy tinh, chúng khứa vào cô, đau nhói! Máu bắt đầu chảy ra

“Gọi bác sĩ lên đây cho tôi!”

Âu Phong lấy điện thoại ra, gọi cho ai đó, ngữ điệu lạnh băng ấy luôn khiến cho người khác phải khiếp sợ

Uyển Tinh nhăn nhó khổ sở, dường như là rất đau, mảnh thủy tinh cứa sâu vào tay cô, máu tuôn ra như mưa

Âu Phong đi lại bên cạnh cô, nửa ngồi nửa quỳ, nhìn cô bằng ánh mắt đầy tức giận

“Cô muốn quấy rầy tôi lắm sao? Hả?”

Anh lay mạnh vai cô, nhân thần đỏ lên vì tức giận

“Rốt cuộc cô làm vậy là có ý gì? Muốn tôi bố thí chút thương hại này sao?”

“CHAT”

Uyển Tinh đưa tay tát anh một bạt tai. Âu Phong nhìn cô sững sờ tột độ, Diêu Uyển Tinh giờ đây dường như đã không còn là cô gái yếu đuối của ngày xưa nữa rồi

“Anh xem thường tôi đến thế là cùng, được thôi! Nếu như sự có mặt của tôi khiến anh khó chịu đến vậy, tôi...sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa, chào anh!”

Uyển Tinh đứng dậy, mặc cho vết thương đang cào xé tâm can cô, cô cũng chỉ biết cắn răng chịu đựng, cô không muốn anh xem thường cô, càng không muốn là một người yếu đuối trước mặt anh như 4 năm về trước

“Diêu Uyển Tinh! Cô đứng lại cho tôi!”

Âu Phong nắm chặt tay lại, nghiến răng ken két, mặt nổi đầy gân xanh vì tức giận

Uyển Tinh chỉ khẽ nhếch môi, đôi chân dường như vẫn không có dấu hiệu dừng lại

“Diêu Uyển Tinh! Cô nghe cho rõ đây, một khi cô đã bước chân ra khỏi căn phòng này, thì cũng đừng bao giờ quay lại đây...dù chỉ là nửa bước”

“Được!”

“Đừng bao giờ hối hận!”

“Tôi-không-hối-hận!”

Uyển Tinh đi ra khỏi phòng, Âu Phong bất giác đưa tay dầm mạnh xuống nền đá hoa cương, khuôn mặt hiện rõ sự tức giận, dường như anh đã mất tự chủ rồi

“Được lắm! Tôi sẽ không để em yên đâu!”

Trời bắt đầu đổ mưa....

Trên vỉa hè, một người con gái xinh đẹp tuyệt trần đang nằm ngất ra đây, người cô toàn máu tươi, máu hòa với nước mưa, tuôn ra ướt đầm cả mặt đường.

41. Chương 40: “là Em Vẫn Còn Yêu Anh Đúng Không?”

Chương 40: “Là em vẫn còn yêu anh đúng không?”

Uyển Tinh đã được đưa đi cấp cứu. Liên tục nhiều giờ đồng hồ trôi qua, Âu Phong ngồi chờ ở phía bên ngoài hai tay đan chặt vào nhau, đường gân xanh lộ rõ từ cánh tay lên đến cổ, đôi mắt nhắm hờ nhưng chân mày luôn nhíu lại.

Đồng hồ cứ chậm rãi gõ từng nhịp từng nhịp, trên hành lang vắng lặng chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc, tích tắc nghe thật náo nức nhưng cũng không kém phần căng thẳng

Chợt ánh đèn vụt tắt, vị bác sĩ già bước ra

“Cô ấy sao rồi?”

Âu Phong vẫn mang ngữ khí lạnh băng ấy

“Tạm thời đã qua cơn nguy kịch rồi”

Mặc dù đây đã là lần thứ hai giáp mặt với Âu Phong, thế nhưng tâm trạng của ông lúc này so với lần gặp đầu tiên cũng không khác là mấy. Đứng trước mặt anh, ông luôn bị áp đảo bởi vẻ ngoài lạnh lùng đến đáng sợ đó

“Ông đã vất vả rồi”

“Không...không! Cậu đừng nói vậy. Đó là bổn phận của tôi mà”

“Nếu không còn gì, tôi...”

Vị bác sĩ đưa mắt dò xét biểu hiện của Âu Phong, nhằm đi ra khỏi đây càng sớm càng tốt

“Được rồi, ông có thể đi!”

Âu Phong vẫy tay, mắt vẫn dán vào nơi căn phòng ấy

Vị bác sĩ già cúi đầu chào rồi đi ra khỏi đó, trả lại không khí tĩnh lặng lúc đầu

* * *

Âu Phong ngồi bên giường bệnh, mắt dán vào người con gái tuyệt mỹ đang nằm lặng im trên chiếc giường trắng toát kia, khuôn mặt sắc sảo, xinh đẹp tuyệt trần ấy luôn khiến người ta như chìm trong cõi mộng mị mà không có cách nào thoát ra được

Chợt

Những ngón tay thon dài của Uyển Tinh khẽ động đây, mi mắt cũng bắt đầu cử động nhẹ, và rồi cô dần dần mở mắt ra

“Tỉnh rồi sao?”

Âu Phong ngồi đó nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp

“Anh...sao anh lại ở đây?”

Uyển Tinh nhìn anh, ánh mắt vừa ngạc nhiên, vừa phẫn nộ bi oán

“Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh, anh đi ra ngoài đi!”

Uyển Tinh gất lên

“Tôi xin lỗi!”

Âu Phong ngồi đối diện với cô, ánh mắt thành khẩn mà tha thiết

“Tôi không cần lời xin lỗi của anh, anh đi đi!”

Cô cố kìm nén cho nước mắt đừng chảy ra, cô không thể yếu đuối trước mặt anh, anh đã sỉ nhục cô như thế, làm tim cô đau đớn như thế, thì làm sao cô có thể tha thứ cho anh đây?

“Vậy em muốn tôi phải làm sao đây? Em nói đi!”

Anh đặt tay lên vai cô, ánh mắt đau thương bi oán, giờ đây anh không còn là Âu Phong lạnh lùng băng giá của ngày xưa, ánh mắt này cũng chỉ vì cô mà hiện hữu

“Đừng đụng vào người tôi! Tránh ra!”

Uyển Tinh đau đớn hét lên, tim cô như có hàng ngàn mũi kim nhọn hoắc đâm vào vậy. Đau lắm!

“Chỉ có cái chết mới khiến em hả dạ đúng không? Được rồi, từ nay Đàm Âu Phong này sẽ không làm phiền em nữa...”

Âu Phong cúi đầu cúi xuống trong người ra, môi mỏng khẽ nhếch lên, anh nhìn cô mỉm cười chua chát

“Vĩnh biệt!”

Anh chìa ngòi súng vào ngực mình, tay đưa lên và....

“Đừng! Em xin anh đấy! Đừng bắn! Đừng bắn mà!”

Uyển Tinh ôm chầm lấy anh, cúi đầu vào ngực anh khóc nức nở

Âu Phong ban đầu ngạc nhiên nhưng sau đó liền nhanh chóng mỉm cười. Anh đưa tay vuốt lấy mái tóc mượt mà phẳng phất mùi hoa anh đào của cô, ôm cô vào lòng nở nụ cười ấm áp

“Đồ ngốc! Sao lại làm thế với anh?”

“Em...”

“Anh đã biết tất cả, 4 năm qua...là em vẫn còn yêu anh đúng không?”

“Ồ...”

Uyển Tinh mở to mắt nhìn anh, dường như chưa hiểu hết những điều anh vừa nói

“Anh đã đọc được cuốn nhật ký ấy”

“Này...”

“Có người thấy em ngất trên đường, họ đưa em tới bệnh viện và gọi cho anh...”

“...”

“Vì em lưu tên anh quá đặc biệt đấy!”

“Vậy còn cuốn nhật ký?”

“Thì vật dụng của em, người ta đưa anh giữ....cuốn nhật ký ấy vô tình rơi ra, nên...”

“Anh...đồ đáng ghét!”

Uyển Tinh quay đi, vờ giận dỗi

“Anh xin lỗi! Là anh không tốt! Đã làm em tổn thương rồi”

“Không...không đâu ạ! Em nên xin lỗi anh mới đúng, đáng lẽ...lúc ấy...em không nên làm thế với anh”

Uyển Tinh nhẹ nhàng ôm lấy anh, tựa đầu vào bờ ngực vững chắc của anh

“Đồ ngốc! Anh yêu em!”

Âu Phong ôm cô vào lòng thủ thủ, giọng nói trở nên ấm áp hơn bao giờ hết

“Em cũng yêu anh!”

Cả hai bắt gặp nở nụ cười hạnh phúc

Trời còn sớm, se se lạnh, gió thoảng khẽ lay động hàng cây xanh để lộ những giọt sương đêm còn đọng lên kẽ lá, phía chân trời xa thẳm, nắng vỡ òa trong gió nâng cả bầu trời lên cao. Nắng nhảy nhót trên mặt hồ hòa cùng bài ca bất tận của thiên nhiên. Một ngày mới lại bắt đầu.

42. Chương 41: “tổng Giám Đốc! Em Xin Lỗi!”

Chương 41: “Tổng Giám đốc! Em xin lỗi!”

Uyển Tinh quay trở lại tập đoàn làm việc (Âu Phong đã tốn không ít công sức cho việc này). Nhân dịp này, Âu Phong cho nhân viên trong tập đoàn đi du lịch xem như vui chơi xả stress sao bao lâu cống hiến hết sức mình cho sự phát triển lớn mạnh của Tập đoàn

Đúng ngày đã định, tập đoàn AP tổ chức cho nhân viên đi du lịch ở bãi biển X. Hôm nay không hiểu sao Uyển Tinh lại dậy muộn. Cô vội vã bắt xe đến tập đoàn mà trong lòng không khỏi lo sợ.

Vừa đến nơi, Uyển Tinh run run đưa tay dụi mắt, dụi mắt rồi lại dụi mắt, một lúc lâu sau, thấy mọi thứ vẫn không thay đổi nên cô cứ đứng chờ người ra. Trí Anh liền mở cửa sổ ra nhìn cô

“Uyển Tinh, lên xe đi! Mọi người đợi một mình cô thôi đó!”

Uyển Tinh chậm rãi bước lên xe, trong lòng thấp thỏm không yên khi hình dung ra khuôn mặt của Âu Phong lúc này

Vừa lên xe, Uyển Tinh đã cảm nhận được ánh mắt sắc như dao của ai kia phóng tới, cô ngược mặt lên nhìn thì quả nhiên là Âu Phong.

“Tổng giám đốc, chào buổi sáng!”

Uyển Tinh cười trừ

“Không còn sớm đâu!”

Âu Phong mặt lạnh như tiền đáp lại

Uyển Tinh lập tức chột dạ, cười trừ chữa ngượng. Càng nhìn thì ánh mắt của Âu Phong càng đáng sợ. Uyển Tinh quay đi tránh đi ánh mắt của anh, trong lòng không khỏi tự trách mình vì đã vô ý ngủ quên

Uyển Tinh lùi thủi đi kiếm chỗ ngồi. Liếc mắt thấy kế bên Âu Phong vẫn còn một ghế trống nhưng không dám lại ngồi

Uyển Tinh khóc thầm, trách mọi người sao quá nhẫn tâm, đến chỗ ngồi cũng không chừa cho cô

Đương lúc đó thì Âu Phong lên tiếng:

“Lại đây!”

Tổng giám đốc đúng là Tổng giám đốc, vừa mở miệng đã khiến cả xe ồn ào lập tức im phắc, điều kì quặc là Âu Phong không quay đầu lại, càng không nói rõ kêu ai lên nhưng mọi người đều đồng loạt quay đầu lại nhìn cô. Uyển Tinh bèn vờ vội quay đi chỗ khác, xem như không biết gì

“Lại đây!!”

Âm thanh lạnh lùng thêm đôi chút.

Mệnh lệnh vừa tới tai thì hai chân Uyển Tinh đã chuẩn bị bước đến chỗ anh, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, giọng điệu này chắc là đang tức giận, nếu mình bước lên chắc chắn khó bảo toàn tính mạng, nên cô ra sức kìm chế, tiếp tục giả ngơ nhìn ra chỗ khác

Hình như Âu Phong cười gần vài tiếng rồi thốt lên hai chữ

“Rất tốt!”

Thật không ngờ!!! Hai chữ ấy có sức công phá vô cùng dữ dội, một khi Âu Phong nói ra hai chữ này thì một là tâm trạng cực kì tốt, hai là ngược lại – cực kì xấu, mà nhìn tình hình lúc này cũng biết trường hợp thứ hai đang xảy ra. Uyển Tinh liền nhanh chóng đi lại, trên miệng nở nụ cười cầu hòa

“Tổng giám đốc, anh kêu em có gì không ạ?”

Âu Phong nhìn cô một lát rồi giọng điệu dịu dàng

“Em ngồi xuống đi!”

Và tất nhiên điều đó khiến mọi người không tránh khỏi phải há hốc mồm kinh ngạc. họ dường như không tin rằng giọng nói dịu dàng đó là của tổng giám đốc lạnh lùng hơn cả băng tuyết. Mọi người quay lại nhìn anh và cô, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa ngưỡng mộ thấy rõ

“Tổng Giám đốc! Em xin lỗi! Em...em ngủ quên”

Cô lên tiếng nói lời xin lỗi anh, không quên đưa mắt liếc nhìn biểu hiện của anh

“Ngủ quên?”

Giọng nói của anh vừa lạnh lùng, vừa như trách móc

“Vâng ạ!”

Cô lí nhí đáp lại

Anh khẽ nhếch mép, rồi quay đi không nói gì. Giờ đây Uyển Tinh chỉ ước có một cái hố rồi chui xuống thật nhanh để khỏi phải chứng kiến cảnh trở trêu này

* * *

Hơn một giờ đồng hồ sau, cô tỉnh dậy khi mọi người đến trạm dừng chân đầu tiên. Vừa mở mắt ra đập vào cô là cái cổ cao cao, bờ vai rộng và rắn chắc, ngược mặt lên một tí là gương mặt nhìn nghiêng cực kì anh tú của Tổng giám đốc. Cô cứ lén lén nhìn như thế một hồi, cho đến khi mọi người trên xe đã xuống hết thì anh mới húng hắng

“Xuống xe được chưa nào?”

Nghe nói vậy, cô hấp tấp ngồi bật dậy, hóa ra này giờ cô đã bị phát hiện...

Khi xuống xe, mọi người thì nhau đi rửa mặt, nghỉ ngơi... Vì vừa khởi hành không bao lâu nên mọi người nhanh chóng lên xe đi tiếp. Lần này Uyển Tinh đương nhiên không dám kháng chỉ nên ngoan ngoãn ngồi cạnh Âu Phong

Uyển Tinh vừa ngồi xuống chưa nóng chỗ thì Âu Phong đã nghiêng người qua, hai tay đặt lên vai cô – một hành động khiến mọi người đều liên tưởng đến một màn khóa môi nồng cháy nên ai cũng hít hà chờ đợi. Nhưng thực chất thì anh chỉ điều chỉnh là hai vai của cô cho thẳng, sau đó nhẹ nhàng ngã đầu vào vai cô

“Đừng lộn xộn, anh ngủ một lát” rồi nhắm mắt

Uyển Tinh trong đầu ít nhiều cũng đang hoang tưởng thì bị sự thật phũ phàng đó làm cho hóa đá! Một lúc lâu sau đó cô mới đau khổ nhận ra mình trở thành cái gối bằng thịt của ai đó.

Đúng là lần này cô lỗ nặng rồi, lúc này cô mới ngủ trên người anh được một tiếng nhưng tới lượt anh ngủ thì đã hơn hai tiếng đồng hồ rồi. Xe đã đến nơi mà anh vẫn chưa chịu tỉnh. Lúc này cái vai đáng thương của cô đã trở nên tê dại, bụng thì đã réo inh ỏi nhưng quan trọng là ai kia còn ngủ mê man. Uyển Tinh đành ngậm ngùi nhìn mọi người lủ lượt xuống xe, đến khi trên xe chỉ còn lại Trí Anh, cô và Âu Phong thì anh ấy mới hỏi nhỏ

“Đến giờ ăn rồi, có cần đánh thức Tổng giám đốc dậy không?”

Uyển Tinh thì chào hỏi lại

“Ai đánh thức?”

Câu nói vừa thốt ra thì cả hai đồng loạt im lặng, Uyển Tinh và Trí Anh chỉ biết bốn mắt nhìn nhau mà không ai dám làm công việc mạo hiểm đó.

Càng im lặng thì cái bụng của cô biểu tình càng dữ dội, trong lúc tưởng chừng như sắp xỉu đến nơi thì Âu Phong đã chịu dụi dụi mắt tỉnh dậy, Trí Anh và Uyển Tinh thầm thở phào nhẹ nhõm, vì không cần ai phải hi sinh mà Tổng giám đốc đã chịu tự động tỉnh giấc.

Ngay sau đó, anh lập tức chỉnh lại quần áo cho phẳng phiu, anh nghe được bụng cô kêu òn ọt này giờ nên dụi dụi mắt đề nghị

“Em đói rồi à? Chúng ta đi ăn thôi!”

Uyển Tinh nghe đến đây thấy cảm động vô cùng, như tầng lớp nô lệ vừa được giải phóng.

Ba người xuống xe cùng đi vào quán ăn, Uyển Tinh vừa đi vừa xoa bóp vai đã mỏi nhừ của mình. Âu Phong liếc nhìn cô một cái, cất giọng quan tâm hỏi

“Em mỏi lắm hả?”

“Ừm... còn tê nữa”

Uyển Tinh mệt quá nên không thêm câu nệ, vội vàng làm nũng.

Âu Phong cười dịu dàng, đặt bàn tay thon dài của mình lên vai cô, nhẹ nhàng xoa bóp, một cảm giác dễ chịu nhanh chóng lan tỏa toàn thân, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người khiến Uyển Tinh trở về thực tại, nhớ ra mình đang đứng trước quán ăn nên vội vàng né tránh cử chỉ thân mật đó. Âu Phong thấy gương mặt e thẹn của cô liền nở nụ cười nhẹ nhàng, một niềm vui nho nhỏ len lỏi trong tim.

43. Chương 42: “cô Tên Diêu Uyển Tinh Hay Là Trợ Lý Tổng Giám Đốc?”

Chương 42: “Cô tên Diêu Uyển Tinh hay là trợ lý Tổng giám đốc?”

Ngồi vào bàn, cô thư ký mới lên tiếng

“Tổng giám đốc, chỗ này tự phục vụ, anh muốn ăn gì để em đi mua!”

“Tôi ăn được gì cô ấy hiểu nhất, để cô ấy lấy cho tôi!”

Âu Phong nói thản nhiên

Mọi người lại dùng ánh mắt dò xét nhìn Uyển Tinh, cái mông đáng thương còn chưa ngồi ấm chỗ đã bị đá đi làm chân bồi bàn. Uyển Tinh ầm Ức, ai bảo mày vừa làm trợ lý vừa làm ‘bạn gái’ của người ta chứ!

Tới chỗ bán đồ ăn, cầm lấy cái khay mới phát hiện tay trái lúc trước bị mảnh thủy tinh cửa vào đến giờ còn chưa khỏi, Uyển Tinh chỉ có thể chuyển sang cầm khay bằng tay phải, cầm kẹp thức ăn bằng tay trái, vụng về lấy thức ăn vào khay.

Trong lúc đó, khay thức ăn đã bị người giật lấy, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tổng giám đốc tới cạnh mình từ khi nào.

Âu Phong ngồi đó nãy giờ, nhìn Uyển Tinh khổ sở gấp thức ăn mới nhớ tới cái tay cô bị mảnh thủy tinh cửa vào lúc trước, anh vừa tự trách mình vô tâm vừa chạy đến giành việc lấy thức ăn. Ngoài miệng thì dịu dàng nói

“Em về chỗ ngồi đi!”

Uyển Tinh nghe xong cup mắt lại, ngượng ngập về chỗ ngồi. Loáng một cái, Âu Phong đã hai tay bưng hai phần ăn, đẩy một phần đến trước mặt cô. Trong khay gồm năm, sáu món mà tất cả đều là món cô ưa thích. Uyển Tinh vừa ăn mà trong lòng dấy lên một niềm xúc động, trước giờ cô chưa bao giờ bày tỏ sở thích ăn uống của mình với Âu Phong, vậy mà không biết anh đã để ý những sở thích nhỏ nhặt này của cô từ khi nào.

Cô càng nghĩ càng thấy hạnh phúc, chẳng mấy chốc đã ăn xong phần thức ăn của mình.

Ăn uống đâu đó xong xuôi thì mọi người cùng về khách sạn. Lần này nhân viên công ty đi khoảng tám mươi người, sếp lớn thì mỗi người một phòng, nhân viên nhỏ nhỏ thì 2 người một phòng, Uyển Tinh thì được xếp chung phòng với thư ký Châu Mai. Khách sạn được đặt trước khá là sạch sẽ thoải mái

Vừa bước vào phòng, Uyển Tinh liền ngã xuống giường, chẳng buồn ngó tới đồng hồ đặc còn chưa được sắp xếp kia

“Uyển Tinh này!”

Châu Mai đi lại ngồi bên cạnh Uyển Tinh, nhìn cô hỏi

“Dạ!”

Uyển Tinh đáp lại

“Em với giám đốc đang quen nhau đúng không?”

“Làm gì có ạ”

Uyển Tinh cười trừ

“Đừng giấu! Cả công ty đã biết hết cả rồi đấy!”

“Sao ạ?”

Vẻ mặt Uyển Tinh ngạc nhiên thấy rõ

“Hi, chúc mừng em nha!”

Châu Mai mỉm cười nhìn Uyển Tinh

“Ồ..cái chị này....”

Uyển Tinh đỏ mặt xấu hổ

“Hai người nhất định phải hạnh phúc đấy!”

Châu Mai nháy mắt

Uyển Tinh mỉm cười, nụ cười đẹp hơn cả ánh nắng ban mai

* * *

Đêm về khuya yên tĩnh lạ

Uyển Tinh đi dạo dọc bờ hồ, vừa đi vừa ngước lên nhìn bầu trời đêm

“Á!”

Vì mãi mê ngước nhìn mà cô vô tình vấp phải hòn đá, té dúi xuống nền đất

Uyển Tinh nhăn nhó nhìn bàn chân mình, khuôn mặt hiện rõ sự đau đớn

“Đi đứng phải cẩn thận chút chứ!”

Trí Anh đi lại gần cô, nhìn cô trách móc

“Trí Anh!”

Uyển Tinh cúi đầu xấu hổ

“Đau lắm phải không?”

“Ừm...”

Uyển Tinh cúi đầu, mặt mếu như sắp khóc

”Đã đỡ hơn chưa?”

Trí Anh xoa bóp chân cho cô, cử chỉ ân cần mà chu đáo

“Ừ”

Uyển Tinh mỉm cười nhìn anh

Thật không may, từ xa đã có người nhìn thấy toàn bộ cảnh đó, mặt anh ta đanh lại vì tức giận

“Hạnh phúc quá nhỉ?”

Âu Phong đi lại gần, Khóe môi khẽ nhếch lên khinh khỉnh

“Âu Phong/Giám đốc!”

Cả hai cùng đồng thanh

Âu Phong lạnh lùng bước đi, Uyển Tinh gọi với theo, nhưng dường như anh chẳng hề quan tâm đến

* * *

Hôm nay là ngày thứ 2 ở bãi biển X này, nhưng là ngày đầu tiên mọi người xuất phát đi chơi nên ai cũng vô cùng háo hức, tiếng cười đùa, tiếng máy chụp ảnh vang lên không ngớt.

Dù đang ở gần bãi biển nhưng điểm đến đầu tiên của cả đoàn là một khu du lịch sinh thái trên ngọn núi nhỏ ở gần đó, vì lúc xuất phát cũng đã gần trưa nên tắm biển xong chắc chắn cũng trở thành “mực một nắng” nên cũng không ai muốn đi, tất cả đã thống nhất dời sang buổi chiều.

Điểm đến là một khu sinh thái trên đỉnh ngọn núi nổi tiếng gần đó, tuy chiều cao chỉ khoảng 400m nhưng cũng có hệ thống cáp treo khá hoành tráng. Lúc lên núi bằng cáp treo thì Âu Phong và Uyển Tinh đương nhiên sẽ được ưu ái đi riêng một cabin, Uyển Tinh lúc đầu từ chối quyết liệt nhưng mọi người cũng không vừa, ai cũng đẩy đẩy cô vào trong khiến cô đành cụp mắt ngồi xuống.

Cabin từ từ chuyển động, Âu Phong ngồi một băng ghế, còn cô thì ngồi ở băng đối diện, không ai nói với ai lời nào. Uyển Tinh lặng lẽ nghịch ngợm ngón tay, cô rất muốn bắt chuyện với Âu Phong nhưng thấy thái độ chuyên tâm xem bản đồ du lịch của anh cô lại thôi. Trực giác nói với cô rằng nét mặt không chút cảm xúc còn đáng sợ hơn cả việc anh la hét cô mấy câu rồi thôi. Nhìn nét mặt lúc đó của anh lại khiến cô rùng mình, đôi mày nhíu lại rồi dần ra, ánh mắt sắc bén như muốn xé ngang tờ giấy trên tay, tuy nhiên không thể đoán biết được đằng sau gương mặt đó là đang vui buồn, hạnh phúc hay tức giận.

Đang suy nghĩ thì cáp treo khẽ rung rinh, khiến Uyển Tinh đang suy nghĩ xém ngã nhào khỏi ghế, cảm giác khó chịu dợn dợn ở cuống họng như sắp ói, tuy nhiên ngược lên thấy Âu Phong vẫn không rời mắt khỏi tờ giấy khiến cô rối bời, ráng nén cơn khó chịu xuống rồi lẳng lặng bò lên ghế trở lại.

Hơn 10 phút sau thì cáp treo đã dừng lại trên đỉnh núi, Uyển Tinh quyết định lấy công chuộc tội nên bắt ngờ giật lấy túi đồ và áo khoác của Âu Phong giành xách phụ. anh nhìn cô khinh khỉnh, không nói gì rồi ung dung bước ra khỏi cabin, nên cô cũng ôm đồ lỉnh kỉnh theo sau.

Tuy mang danh lấy công chuộc tội nhưng vừa xuống xe thì Âu Phong đã “được” các nhân viên lớn nhỏ vây quanh, ai cũng xem đây là cơ hội nịnh nọt sếp tổng nên Uyển Tinh nhanh chóng bị đẩy ra cuối đoàn. Thấy cô như vậy nên thư ký Châu Mai mới bước ra sau hỏi han.

Sau một hồi trò chuyện thì cô ấy mới nhìn vào đám người vây quanh Âu Phong nói nhỏ

“Em thấy cô gái diện váy hồng kia không?”

” Ừm... Em thấy rồi, cô ấy sao vậy chị?”

“Hôm em đến trễ, cô ta đã lên ngồi cạnh sếp tổng đó”

” Cái gì?”

Uyển Tinh nói có phần lớn tiếng nên mọi người đi trước đều quay đầu lại nhìn, cô chỉ biết cười trừ rồi hạ thấp giọng xuống

“Vậy sao cô ta không ngồi ở đó luôn mà còn đi xuống làm gì? Báo hại em phải làm cái gối cho Tổng giám đốc dựa mấy tiếng đồng hồ!”

Châu Mai nghe Uyển Tinh nói liền mở to mắt nhìn cô

“Cái con này, không biết ghen à? Em biết Tổng giám đốc đã nói gì không?”

Uyển Tinh tò mò hỏi lại ngay, Châu Mai mới thông thả trả lời, hắng giọng mấy lần bắt chước giọng điệu của Âu Phong lúc đó

“Cô tên Diêu Uyển Tinh hay là trợ lý Tổng giám đốc?”

Vừa nghe xong Uyển Tinh liền mặt đỏ tía tai, Châu Mai vẫn hào hứng kể tiếp

“Haha, em không thấy đâu, lúc đó Tổng giám đốc không nhìn cô ta một cái mà nói với giọng lạnh lùng như thể cả xe ai cũng nhìn cười, còn cô ta mặt mày xám đen kiểm chỗ khác ngồi”

Uyển Tinh càng nghe càng cúi mặt, nhưng khi nghe đến câu tiếp theo Châu Mai kể cô liền ngược đầu dậy nhìn Âu Phong

“Mà cô ta dai như đĩa xôi ấy, hôm qua lúc đi họp ra về, chị và Tổng giám đốc thấy cô ta đang đi bộ về khách sạn, Tổng giám đốc phong độ cho cô ta đi cùng mà còn không biết điều, lên xe giả vờ say xin ôm Tổng giám đốc cứng ngắc!”

Quá đáng, cô ta say chứ có phải anh ta say đâu mà không biết đẩy ra! Lợi dụng cơ hội đây mà! Uyển Tinh càng nghĩ càng thấy ảm ức, dựa vào cái gì mà mình phải tay xách nách mang cho hấn chứ! Cô nghĩ là làm nên liền dằng dằng sát khí tiến về phía trước, cả đám đông thấy Uyển Tinh mặt hầm hầm đang đi tới nên ai cũng dạt sang một bên, chỉ có cô ả áo hồng là mặt mày trơ trẽn không nhích qua, Uyển Tinh liếc cô ta một cái rồi dúi đống đồ vào tay Âu Phong

“Anh tự cầm lấy!”

Vừa quay đi được vài bước cô quay lại nói thêm một câu

“Hay anh nhờ cô váy hồng đó cầm hộ cũng được, tôi không rảnh nữa!”

Rồi cô vùng vằng bỏ đi.

Uyển Tinh đã bỏ đi một đoạn nhưng mọi người vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cô ả áo hồng mặt dày đưa tay ra đòi xách đồ nhưng Âu Phong không mấy may để ý đi thẳng về phía trước, Châu Mai hiểu tính nhiều chuyện của mình vừa gây ra “đại họa” nên bèn đuổi theo Uyển Tinh

44. Chương 43: “tổng Giám Đốc, Anh Không Thể Trách Em Được...”

Chương 43: “Tổng giám đốc, anh không thể trách em được...”

Tuy có chút sóng gió giữa Tổng giám đốc và Uyển Tinh nhưng không ảnh hưởng lắm đến tâm trạng vui chơi của mọi người, khu núi này nổi tiếng là một vườn sinh thái, động thực vật đa dạng, điểm nhấn là một hồ nước rộng lớn, yên tĩnh ở trung tâm. Đây cũng là khu vực đẹp và mát mẻ nhất: mặt hồ phẳng lặng, bờ hồ có những hàng rào gỗ bao quanh, cách xa xa lại có một cái cầu gỗ nhô ra chừng mười mét so với bờ để du khách chụp ảnh lưu niệm.

Uyển Tinh và Châu Mai lon ton đi xung quanh hồ, nhưng mới đi được một nửa thì cô đã đói đến hoa cả mặt nên dừng lại kiếm gì đó ăn. Nhưng điều đáng hận nhất của cô là ngay từ đầu đã chẳng chuẩn bị gì, quần áo cũng chỉ lèo tèo có vài bộ, tiền cũng chỉ đem theo một ít, thức ăn lại càng không; dù rất đói nhưng đồ ăn ở khu du lịch rất đắt, Uyển Tinh lại tiếc tiền không dám ăn nên đành ăn bánh mì chay của Châu Mai. Tất cả chỉ tại Châu Mai là tín đồ ăn kiêng điên cuồng, biết là đi du lịch mà chỉ đem bánh mì không theo thôi, đến cả một mẩu thịt bé tí cũng không thấy.

Đang đau khổ gặm bánh mì thì Uyển Tinh phát hiện Âu Phong đang từ xa đi tới, cô ả áo hồng kia cũng đang bám đuôi khá gần, cô hậm hực nhìn qua chỗ khác, cắn bánh mì một miếng rồi nhai ngấu nghiến trút giận. Sau khi chắc chắn mình đã cách Âu Phong một khoảng an toàn thì cô mới dừng lại, véo một mẩu bánh mì cho cá ăn

“Đến đây, đến đây ăn nè...”

Những con cá rực rỡ sắc màu tung tăng bơi tới, thấy thức ăn liền nhao nhao tranh giành với nhau, những con cá màu trắng, màu cam nổi lên hết trên mặt nước rất đẹp, Uyển Tinh cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm và cũng rất vui. Nhưng đang mỉm cười nhìn đàn cá ăn thì đột nhiên tất cả đều nguẩy đuôi bơi về phía bên trái... Uyển Tinh ngẩng đầu nhìn theo hướng đàn cá đang bơi đến, hóa ra Âu Phong cũng đang cho cá ăn!

Uyển Tinh cảm thấy tức giận vô cùng, đến mấy con cá mà cũng muốn tranh giành với mình ư? Đúng là quá đáng mà! Còn cả lũ cá vong ân bội nghĩa kia nữa, sao không nghĩ xem ai mới là người cho bọn mi ăn trước chứ?

Uyển Tinh âm ức tiếp tục gặm bánh mì, hết dùng ánh mắt căm hờn nhìn bầy cá rồi lại chuyển sang liếc Âu Phong. Nhưng dù sao đến đây cũng để vui chơi chứ không phải để tức giận, Uyển Tinh lấy phương châm này làm phương châm rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, kéo Châu Mai lên ga tàu mini tham quan khu sinh thái. Chiếc xe nhỏ gồm 3 toa, mỗi toa chở được khoảng 6 người, Uyển Tinh phải nhìn trước ngó sau khi đã chắc chắn là không có Âu Phong trên xe mới dám bước lên.

Chiếc xe nhỏ chạy khắp nơi trong khu sinh thái, băng rừng vượt suối, đây là lần đầu tiên Uyển Tinh được tận mắt thấy lợn rừng, chim công, hươu, nai, đà điểu,... nhưng có điều đường đi gập ghềnh quá, chiếc xe cứ lên dốc xuống dốc liên tục khiến cô chao đảo, lúc xe vừa chạy xong một vòng dừng lại, à, đúng hơn là xe chưa dừng hẳn thì cô đã vội vàng lao ra khỏi xe nhưng do chạy nhanh quá nên va phải Âu Phong, những “dạng vật chất” cuộn trong dạ dày cô này giờ không kìm chế được nữa bèn tuôn ra xối xả, ướt cả một mảng áo lớn. Uyển Tinh hốt hoảng quên đi mình đang giận ai kia nên cứ rối rít xin lỗi, cô kéo Âu Phong vào nhà vệ sinh, ra sức lấy nước gột bớt vết dơ trên đó nhưng vẫn chỉ là cách tạm bợ.

Do sự việc xảy ra quá nhanh nên mọi người đều trở tay không kịp, do không đi tắm biển nên cũng chẳng ai mang theo quần áo làm gì, còn quần áo lưu niệm ở đây bị Âu Phong chê quá ấu trĩ nên kết quả chỉ vì cái áo mà mọi người phải dừng cuộc vui ở đây để Tổng giám đốc đại nhân kiểm áo thay.

Và trong cái khó ló cái khôn, mọi người nhanh chóng chuyển hướng từ đi ngắm cảnh sang đi mua sắm, còn Âu Phong dẫn Uyển Tinh vào một shop hàng hiệu, chỉ nội trang trí bên trong cửa hàng thôi cũng đủ khiến cô cảm thấy ngưỡng mộ rồi, Âu Phong đứng bên kia thử áo sơ mi, vốn dĩ quần áo ở đây nhìn cũng bình thường thôi, nhưng khi được anh khoác lên người, Uyển Tinh chẳng còn từ nào khác để miêu tả ngoài ba chữ “Quá tuyệt vời!”

Cuối cùng thì Âu Phong cũng đã chọn được hai cái áo nên xoay qua hỏi Uyển Tinh

“Em thấy cái nào được hơn?”

“Cái nào Tổng giám đốc mặc cũng đẹp hết!”

Đây là lời nhận xét thật lòng của cô chứ không hề nịnh nọt.

“Vậy cái này hay cái này?”

“Màu trắng thì thuần khiết, màu đen thì thu hút, Tổng giám đốc mặc cái nào cũng rất khí chất!”

Anh cười cười, cô cũng chẳng biết là anh tin hay không tin nhưng sau đó anh chọn cái trắng đi đến quầy tính tiền. Uyển Tinh đi theo sau hỏi thăm

“Chỉ lấy một cái thôi ạ?”

“Ừ, lấy hai cái em trả tiền nổi không?”

Uyển Tinh nghe xong liền đơ tại chỗ

“Gi... gì chứ? Ai trả tiền cơ?”

“Không lẽ là anh... Em nôn vào người anh mà!”

Mấy phút sau, cả hai rời khỏi cửa hàng, Uyển Tinh dừng nói trả hai cái, mà một cái cũng không đủ tiền nên đành lấy danh nghĩa mang nợ của Âu Phong để trả tiền mua áo cho anh. Nhìn Âu Phong diện cái áo trắng, hai tay rút túi quần, dáng vẻ ung dung tự tại rất bắt mắt nhưng Uyển Tinh không tài nào “cảm” nổi. Sao mà “cảm” được khi phải dùng nửa tháng lương để thanh toán cơ chứ!!

Tuy không thanh toán bằng tiền mặt, nhưng cô cảm nhận được cái ví của mình quắt queo lại một cách đáng sợ, nhìn cái áo sơ mi được mua bằng tiền mồ hôi nước mắt cả tháng trời của mình đang được anh nhón nhợ mặc ra đường quẩy rữ ong bướm, cô chỉ còn nước ân hận gần chết nhưng cũng không nói được gì.

* * *

“Sao hôm nay em buồn thế?”

Nhìn gương mặt ủ rũ của Uyển Tinh, Châu Mai liền tỏ vẻ châm chọc

“Ồ...em có buồn đâu ạ”

Uyển Tinh cười trừ

“Chưa gặp Tổng giám đốc có chút xú mà đã mất sức sống vậy sao?”

Vừa nghe đến Âu Phong, Uyển Tinh không kìm chế được liền thốt lên

“Chị biết anh ấy đang ở đâu hả?”

“Vậy ra sáng giờ em buồn là vì không gặp được tổng giám đốc sao?”

“Ồ...”

Khuôn mặt Uyển Tinh bắt giác đỏ lên, dường như là cô đang xấu hổ

“Hi, Tổng giám đốc hôm nay phải đi gặp mặt vài khách hàng từ sớm, anh ấy có để lại mảnh giấy cho em nè”

Uyển Tinh nhanh chóng nhận lấy, đọc kỹ từng chữ mà anh viết

“Hôm nay anh phải gặp mặt khách hàng, em chơi với mọi người vui nhé!”

Tờ giấy nhỏ nhưng lại rất lợi hại, Uyển Tinh cứ ôm tờ giấy đó suốt từ trưa tới chiều rồi lại đến tối, cả ngày như người bị mộng du, nằm một mình trong phòng mà cười... ngây ngốc.

* * *

Hậu quả của việc cả ngày không ăn uống gì đó là bao tử của cô đang biểu tình dữ dội, Uyển Tinh dù “tự kỉ” đến đâu nhưng cũng không thể ngược đãi bao tử của mình, nên đành xuống dưới tầng kiếm chút gì đó ăn. Nhưng mọi người đã ăn từ sớm, giờ này cũng đã 9 giờ tối nên chắc mọi người cũng đã ra ngoài chơi hết rồi, điều đó có nghĩa là bữa tối đã dùng xong, bây giờ nếu cô ăn thì phải tự trả tiền túi! Uyển Tinh lập tức liên tưởng đến những bảng giá trên trời của thức ăn ở đây, cô lắc đầu thức tỉnh “Ngon thì có ngon thật như mình không đủ tiền ăn một miếng bánh mì ở đây nữa, ra chợ đêm ăn là tốt nhất!”

Nghĩ là làm nên Uyển Tinh vác cái bụng đang kêu ọt ọt của mình thẳng tiến ra chợ. Địa điểm cô nhắm tới là một quán đồ nướng ven đường, nhìn cũng khá sạch sẽ nhưng mà hơi đông thì phải. Báo hại cô phải mất một hồi mới kiếm được một chỗ ngồi thuận lợi: vừa có thể ăn vừa ngắm nghía dòng người qua lại.

Đang ăn ngon lành, Uyển Tinh liền ngẩng mặt lên thì bắt gặp một dáng người lịch lãm từ xa, vốn dĩ Âu Phong luôn luôn nổi bật giữa đám đông, bây giờ lại đang mặc đồ vest đi giữa chợ đêm nên càng thêm nổi

bật. Mà đặc biệt là bên cạnh anh còn có một cô gái mặc váy trắng, mái tóc đen dài, cả hai vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ. Uyển Tinh âm ức quay mặt đi nơi khác, mong rằng anh sẽ không nhìn thấy cô

Trở trêu thay dù không khí có ồn ào náo nhiệt đến thế nào, cô vẫn nghe rất rõ tiếng chân ung dung đến gần rồi dừng lại.

Uyển Tinh bất giác ngẩng đầu lên.

Sau lưng Âu Phong là một luồng ánh sáng chói mắt của cây đèn bên kia đường, nhìn anh như tự tỏa ra hào quang, bên cạnh là cô gái đẹp lúc nãy, Uyển Tinh bất giác giơ tay lên tạo một động tác chào cứng đờ như người máy, miệng cũng nói một câu máy móc

“Tổng giám đốc, trùng hợp ghê. Anh cũng đi dạo ở đây à?”

Cô mỹ nữ bên cạnh Âu Phong nhìn cô tò mò, cô vội vàng nói tiếp

“Tổng giám đốc tiếp tục đi dạo đi, em không làm phiền hai người nữa”

Âu Phong không thềm để ý đến những gì cô nói, chỉ đưa tay lên ngoắc ngoắc Châu Mai từ sau lưng bước lên, anh nói nhỏ vài câu gì đó rồi Châu Mai nhìn Uyển Tinh cười đầy ẩn ý và lịch sự đưa cô gái xinh đẹp kia ra chỗ khác.

Uyển Tinh hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của Châu Mai, vốn dĩ cô đang nghĩ Âu Phong lấy lý do gặp mặt khách hàng để đi cùng với cô gái đó cả ngày hôm nay, nhưng không ngờ lại có Châu Mai đi theo, chứng tỏ nãy giờ cô chỉ tự hù mình mà thôi. Mà cũng đâu trách cô được, Châu Mai ngoại hình sao sánh bằng Âu Phong, đã vậy còn đứng sau lưng anh thì làm sao cô thấy chứ.

Uyển Tinh còn đang mải mê suy nghĩ thì Âu Phong đã ngồi xuống phía đối diện. Thấy cô cứ ngồi im bất động nên Âu Phong đành lên tiếng trước

“Sao em không ăn tiếp đi?”

Uyển Tinh như sực tỉnh, nhìn Âu Phong cười cười

“Tổng giám đốc, anh cũng ăn đi, em kêu nhiều lắm!”

Âu Phong mỉm cười, bất ngờ chồm người sang phía cô, ánh đèn sau lưng như đang chao đảo, dập dềnh. Anh dịu dàng nói

“Anh đã dặn em rồi mà, những lúc như thế này đừng gọi anh là Tổng giám đốc”

Giọng nói này dịu dàng quá, nụ cười này của anh đẹp quá, cô nuốt không kịp, thức ăn mắc lại trong cổ khiến cô nghẹn muốn chết.

“Thủ phạm” Đàm Âu Phong tốt bụng đẩy ly nước đến trước mặt cô, tiếp tục nói bằng giọng dịu dàng

“Ăn chậm chậm thôi”

Ngồi gần anh, tim cô càng đập dữ dội, đặc biệt là càng nhìn anh ở khoảng cách gần thế này thì càng thấy đẹp, những đường nét trên gương mặt anh đều đạt đến độ hoàn hảo, tóm lại cứ như một bức tượng được nhà điêu khắc Tạo hóa chăm chút kỹ lưỡng. Uyển Tinh suy nghĩ như vậy thì nghẹn càng nặng hơn, vội vàng cầm lấy ly nước, húp liền mấy ngụm nước

“Uyển Tinh, lúc này... em ghen à?”

“Khụ...” Uyển Tinh vừa nghe xong không ngần ngại phun ngụm nước ra ngoài, trở trêu thay lại phun trúng cái áo trắng tinh của Âu Phong

Nhìn sắc mặt có phần âm u của anh, cô hơi chột dạ, nhưng lỗi đâu phải tại cô, cô lập tức biện hộ

“Tổng giám đốc, anh không thể trách em được, tại... tại đang yên đang lành anh hỏi câu đó làm chi!?”

Sắc mặt của anh có chút thay đổi, hình như anh hơi cười... nhưng nụ cười này quen lắm! “À, giống lúc anh ta dùng tiền của mình để mua cái áo dây mà!” Uyển Tinh vừa sực nhớ đến đó liền lấy tay giữ chặt túi tiền như phản xạ có điều kiện.

Cô nhìn anh cười trừ

“Tổng giám đốc, à không, anh đợi chút, cái này giặt sạch được không cần mua áo mới!”

Anh thừa biết được cô đang nghĩ gì nhưng vẫn giả vờ chăm chọc

“Nhưng không thể mặc như thế này về khách sạn!”

Cô nghe thấy thế liền nở nụ cười méo xệch, sau một hồi suy nghĩ cô đã vạch ra được kế hoạch liền nắm tay anh kéo về cuối đường. Anh không thể đoán được trong đầu cô đang nghĩ gì nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo.

45. Chương 44: “Ngốc À! Anh Yêu Em!”

Chương 44: “Ngốc à! Anh yêu em!”

Hóa ra là đến siêu thị! Trong lúc Âu Phong còn đang nghi ngờ Uyển Tinh muốn mua áo ình hay không thì hành động tiếp theo của cô đã thay cho câu trả lời: Cô lôi anh vào khu thay đồ, bảo anh cởi áo ra cho cô đem đi giặt.

“Em bảo anh cởi áo ra sao? Không ngượng à?”

Anh nhìn cô chăm chọc

“Ồ...chứ bây giờ anh muốn em mua áo mới cho anh chắc”

Uyển Tinh ảm ức

Âu Phong bất giác nắm lấy tay cô kéo ra khỏi siêu thị, rồi thẳng tiến ra biển. Bây giờ đã hơn 10 giờ đêm, bãi biển đã vắng người, vì có lẽ mọi người đang tụ tập trong các nhà hàng nhấp nháy ánh đèn đàng xa.

Bãi biển hoàn toàn yên lặng chứ không còn ồn ào như ban ngày, cũng không ai mời mọc mua hàng, không ai qua lại, không tiếng cãi cọ, hát hò, nhậu nhẹt... Biển bây giờ mới mang đúng giá trị của mình: bình yên và hoang sơ.

Hai người đơn giản chỉ cầm giày, dép trên tay, để chân trần đi dọc bãi biển thế thôi! Nhưng thật lạ, tuy đối mặt với đại dương mênh mông nhưng anh hay cô không hề cảm thấy cô đơn, có lẽ vì họ biết được bên cạnh mình còn có một nửa còn lại, luôn đồng hành và dõi theo.

Gió biển mát lạnh mơn man da thịt, cát lùn vào kẽ chân nhột nhột, thậm chí cả hai còn có thể ngửi được trong gió vị mặn của muối, cảm giác rít rít của muối trên da. Cô thích tất cả những gì tưởng chừng đơn giản đó.

Không hẹn mà gặp, hai người đều cảm giác ngấm sao, hóng gió và nghe sóng vỗ rì rào sao mà thanh bình đến vậy. Tất cả như chìm trong không gian tĩnh lặng và êm ả, chẳng biết rồi cuộc đời rồi sẽ phẳng lặng đến đâu, nhưng chính giây phút này đối với họ thật đáng quý, đáng trân trọng biết bao...

* * *

Âu Phong và Uyển Tinh lẳng lặng sánh bước bên nhau, đôi chân trần hòa cùng cát và sóng không biết đã đi được bao xa nhưng cuối cùng cũng đã dừng lại, anh vẫn phóng tầm mắt ra biển xa, bàn tay to lớn đã dịu dàng nắm lấy tay của cô tự bao giờ.

Không ai nói với ai lời nào nhưng cô lén ngược mặt lên nhìn người con trai bên cạnh mình. Gương mặt anh hiện ra mờ ảo dưới ánh trăng bàng bạc, các đường nét trên gương mặt ấy rất gần nhưng cũng rất xa, khiến cô không tìm được đưa tay ra sờ gương mặt hoàn mỹ ấy.

Đang chăm chú nhìn biển xa thì anh bất ngờ cảm thấy những ngón tay ấm áp của cô đang sờ lên má mình, anh quay lại nhìn đôi mắt đẹp mê hồn của cô, đôi mắt ấy ẩn chứa gì đó hoang mang và lo lắng. Anh tự hỏi phải chăng cô vẫn còn cảm giác xa cách với mình, cô đang sợ hạnh phúc này không vững bền ư?

Những dòng suy nghĩ đó thôi thúc anh kéo cô nép vào lòng mình, vòng tay ôm chặt lấy bờ vai và thân hình mảnh mai của cô. Anh còn cảm nhận rõ từng hơi thở ngắt quãng đang phả vào ngực mình, hơi ấm ấy xuyên qua lớp áo, xuyên qua cả lòng ngực rồi chạm vào nơi sâu thẳm nhất của trái tim.

Cô hoàn toàn bất ngờ trước hành động này nhưng lại không thể phản kháng, cảm giác đứng trước biển nằm gọn trong vòng tay của người mình yêu thương nhất thật không thể nào cưỡng lại được. Không gian dường như lắng đọng, chỉ còn sóng biển cứ mãi rì rào, hai nhịp tim như hòa cùng làm một...

Cô chậm chậm ngược mặt lên liền lập tức bắt gặp anh cũng đang dịu dàng nhìn mình, anh khẽ cúi xuống thấp, những đường nét từ đôi mắt sâu thẳm, rèm mi dài và cả bờ môi gợi cảm của anh cứ hiện rõ ra trước mắt... cô còn đang ngây ngây ngẩn nhìn những đường nét ấy thì đối phương đã dịu dàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Một nụ hôn dài, nhẹ nhàng và đầy lãng mạn rất hợp với khung cảnh nên thơ thế này, nhưng càng lúc cơ thể cả hai càng áp chặt vào nhau, nụ hôn cũng trở nên mãnh liệt hơn, đê mê hơn... Nếu cứ tiếp tục thì cô không dám chắc chuyện gì sẽ xảy ra nên vội vàng kết thúc nụ hôn tưởng như bất tận này. Dù gì thì cô vẫn tự nhận mình là một người cổ hủ, cô không muốn có những hành động quá thân mật hay vượt quá phạm vi cho phép ở nơi công cộng như thế này. Dù bây giờ bãi biển rất vắng người nhưng cô vẫn quyết định chấm dứt nụ hôn này trước khi nó đi quá xa.

* * *

Sau khi rời khỏi bãi biển vắng người, Uyển Tinh lập tức bị mê hoặc bởi sự huyền ảo của phố đêm ban này. Nên cô nhất quyết nắm tay Âu Phong đi vào chợ một lần nữa cho bằng được. Nhưng phải công nhận đêm nay là một đêm đầy xui xẻo của Âu Phong, vừa đi vào chợ chưa được năm phút đã bị một đám nhóc tay cầm những que kem đủ màu rượt đuổi nhau tông phải, chiếc áo lúc này còn chưa được giặt bây giờ lâm vào tình trạng còn tồi tệ hơn lúc này.

Đương nhiên là thằng con trai to xác không thể bắt đền một lũ nhóc như vậy được, nên sau khi lũ trẻ ríu rít xin lỗi thì Âu Phong ráng nặn ra một nụ cười méo xệch cho chúng đi. Nhưng còn cái áo thì sao? Đương nhiên là Uyển Tinh phải dẫn anh vào một siêu thị khác, nhưng sao kiếm mãi vẫn không thấy cái siêu thị lúc này nhỉ? Cô nhìn vết kem trên áo anh càng ngày càng lan rộng kèm theo sắc mặt càng ngày càng méo của anh nên bèn chọn đại một siêu thị khác nhỏ hơn.

Cả hai lại tiếp tục vào khu thay đồ. Uyển Tinh nhanh chóng bảo anh cởi áo ra ình đem đi giặt

Nhưng sau đó Âu Phong gần như té xuống đất khi Uyển Tinh đem chiếc áo ra nhìn anh ngây thơ nói

“Tổng giám đốc, máy sấy hư rồi làm sao bây giờ!”

Hỏi anh làm sao thì làm sao mà anh biết được, nhưng sau đó anh kịp lấy lại khả năng phân tích tình huống của 1 CEO để sai cô ra ngoài kiếm mua cho anh một cái áo. Cô bối rối này giờ nghe xong liền tươi tỉnh cầm tiền chạy đi.

Nhưng cái siêu thị này nhỏ quá nên không có bán quần áo, cô đành phải chạy ra ngoài để kiếm thêm. Sao kiếm hoài mà không thấy nhỉ? Có lẽ do buổi tối những shop quần áo lớn đã đóng cửa. Vậy thì kiếm mấy cửa hàng bán quần áo lưu niệm cũng được. Nhưng cô gần như mếu khi không thấy cửa hàng nào còn mở, may là trong giây phút gần như tuyệt vọng cô đã thấy một cửa hàng còn hoạt động.

Uyển Tinh chạy như bay đến cửa tiệm đó, trao đổi một chút với ông chủ thì ông mang ra hai cái áo! Nhưng quan trọng đây là áo cặp, họa tiết nhìn rất dễ thương nhưng cô chắc chắn là nếu vào mắt anh sẽ trở thành “nhăng nhít” nên cô xuống nước hỏi

” Ông chủ ơi, còn mẫu nào khác không ông chủ?”

“Trời, hết rồi cô bé xinh đẹp! Mẫu này dễ thương lắm rồi, mấy đứa trẻ như cháu ai cũng chuộng cả mà!”

Nghe ông chủ nói vậy cô thầm oán trách “Đấy, thì dễ thương quá nên anh ấy chắc chắn sẽ không thích!”, nhưng vì hoàn cảnh không còn lựa chọn nào khác nên cô đành phải mua trước đi rồi tính gì tính

“Vậy bán cho cháu một cái đi!”

“Già mà một cái? Cháu không thấy đây là áo cặp à?”

Ông chủ hơi lên giọng

” Hả? Vậy không lẽ người độc thân không được mua sao?”

“Nhưng nó vốn dĩ được sản xuất ra một đôi, nếu bán một cái cho cháu thì cái còn lại ai sẽ mua?”

Uyển Tinh muốn cãi lại nhưng đuối lý, dù sao bác ấy nói cũng đúng, haizzz, thôi đành “nhắm mắt đưa chân” mua luôn một cặp vậy.

Mua xong cô lập tức đi về hướng ban nãy, trên tay cầm hai cái áo mà lòng cô thầm mắng “Bán buôn như vậy khác nào kì thị những người độc thân chứ?” Nhưng dù sao cũng đã mua, cô có muốn hay không cũng phải mang về cho anh cái đã, còn bị mắng hay không thì đợi chút nữa tính sau.

Quả nhiên đúng như cô dự đoán, anh cầm cái áo trên tay, hết lật mặt trước rồi lật mặt sau nhíu mày nhìn. Cô không đợi anh lên tiếng đã vội giải thích hết đầu đuôi câu chuyện. Âu Phong vừa nghe đến chữ áo cặp thì lông mày khẽ dãn ra, anh thấp giọng nói

“Vậy anh mặc thì em cũng phải mặc nhé!”

“Ồ...”

Uyển Tinh lúng túng

“Còn không mau đi thay?”

Âu Phong nhìn cô như đe dọa

“Được rồi! Em thay...em thay mà!”

Uyển Tinh cười trừ rồi nhanh chóng đi vào toilet thay áo

Âu Phong nhìn theo, khóe môi khẽ mỉm cười, một nụ cười tuyệt đẹp

* * *

Sau đó cả hai cùng nhau bước ra khỏi siêu thị trong sự dòm ngó của rất nhiều người. Đương nhiên rồi, hai con người đẹp khuynh nước khuynh thành như thế, lại còn mặc áo cặp, họ không nhìn mới lạ. Nhưng Uyển Tinh không cam tâm là tại sao trên đời lại có người như Âu Phong chứ, cô cứ tưởng người quen chừng chạc, trang phục chỉnh tề như anh mà mặc áo này sẽ rất ngố, thậm chí cô còn bĩ ối dự tính sẽ lên lấy máy ảnh ra chụp mấy pose. Nhưng cô không ngờ mọi chuyện lại diễn ra ngược lại, anh dường như đẹp từ khí chất, mà người như vậy mặc vải rách vẫn thấy đẹp chứ huống chi là mặc áo đầm hoàng thể này. Thậm chí khi anh khoác áo này lên nhìn vừa trẻ trung lại vừa tinh nghịch, cái áo như được khí chất của anh làm cho đẹp thêm mấy phần, đúng là không phải “người đẹp vì lụa” mà “lụa đẹp vì người” đây mà!

Rời khỏi siêu thị, cả hai chậm chậm tản bộ trên đường, chẳng mấy chốc cả hai đã đi ngang qua chỗ mua áo lúc nãy. Thật bất ngờ khi ông chủ còn nhận ra Uyển Tinh và hai cái áo của cửa hàng mình. Ông ta vui vẻ ngoắc tay với bọn họ.

Uyển Tinh xoay qua nói với Âu Phong rằng đó là chỗ lúc nãy mua áo nên anh cũng chấp nhận đi vào chung với cô.

Vừa vào trong thì ông chủ đã liến thoắng

“Hai cháu rất đẹp đôi! Ta chưa từng thấy cặp tình nhân nào đẹp đến thế này cả!”

Uyển Tinh ngại ngùng cúi gằm mặt, khẽ liếc liếc sắc mặt Âu Phong nhưng không dám nói gì.

“Thật sao?”

Âu Phong hỏi lại bằng giọng điệu lạnh lùng

”Đúng vậy! Gặp nhau như vậy chứng tỏ chúng ta rất có duyên, ta sẽ tặng hai cháu một món quà làm kỉ niệm!

Nói rồi ông ta đi vào trong, lúc trở ra trên tay cầm một lọ thủy tinh, bên trong là những lớp cát nhiều màu cùng vài vỏ sò trắng.

“Đây là lọ điều ước. Có thể các cháu không tin nhưng cứ xem là giải trí cũng được. Chúc hai người hạnh phúc!”

“Vâng, cảm ơn chú ạ! ”

Uyển Tinh vui vẻ đón lấy, trong đầu đang nghĩ không biết nên ước điều gì thì ông chủ đã đến thì thầm vào tai cô

“Cô bé à! Hạnh phúc mong manh khó kiếm, hãy suy nghĩ thật kĩ trước khi đưa ra quyết định gì nhé!”

Ông chủ vừa dứt lời liền chậm rãi đi đến bên cạnh Âu Phong, tiếp tục thì thầm vào tai anh

“Hãy lựa chọn sáng suốt, một ngôi sao đổi ngôi sẽ thay đổi cả bầu trời, sự lựa chọn của cậu cũng vậy, đừng làm những gì sau này phải hối hận!”

Nói xong rồi ông ta không đợi anh và cô cáo từ đã lên tiếng “đuổi khách” trước: “Thôi, hai người về đi, đã đến giờ ta đóng cửa tiệm”

* * *

Rời khỏi cửa hàng lưu niệm và ông chủ kì lạ đó, Uyển Tinh liền tung tăng chạy đến sát bờ biển, nơi đó có một đồng than to và một người đàn ông trung niên ngồi nướng nướng cái gì đó. Không cần thắc mắc thì cô cũng nhanh chóng trả lời

“Khoai lang nướng đó, hồi nãy đi mua áo em chạy ngang đây có thấy, lâu rồi em cũng không được ăn món này!”

Cô vừa nói vừa kéo anh ngồi xuống gần đồng than đỏ rực, ông chủ vui vẻ nhìn cô như đã quen biết lâu lắm rồi. Cô cũng lễ phép gật đầu, tươi cười đáp lại

“Cho cháu hai củ to thật to nhé!”

Ông chủ vui vẻ gật đầu đáp trả, ông lựa hai củ thật to như yêu cầu của cô rồi bắt đầu nướng. Cô ngồi bên cạnh huých huých khuấy tay anh

“Trời lạnh lắm đó! Tranh thủ sưởi ấm đi!”

Anh nghe cô nói từng lời từng chữ mà trong lòng cảm thấy rất xúc động. Anh vui vẻ gật đầu, bắt chước cô giơ hai bàn tay ra áp lại gần đồng than, sau đó chà chà vào má mình, anh vừa làm theo vừa nhìn cô, cảm giác ấm áp lan tỏa trong lòng, anh tự hỏi đó là hơi ấm từ đồng than kia hay sự ấm áp của cô đang truyền đến?

Trong khi câu hỏi trong đầu chưa được giải đáp thì ông chủ đã đưa hai củ khoai được nướng chín đến trước mặt anh và cô.

Uyển Tinh vui vẻ đón lấy, còn Âu Phong hơi e ngại, dù sao trước giờ anh rất kĩ tính, đồ ăn nướng bằng lò vi sóng, bếp điện chứ chưa bao giờ ăn khoai lang nướng kiểu này, đặc biệt nhìn lớp vỏ ngoài cháy đen anh hơi hoảng.

Cô thấy hành động kì lạ này của anh bèn hỏi

“Sao anh không ăn đi? Sợ nóng à?”

Anh vừa mở miệng ra chưa kịp trả lời thì cô đã bẻ một miếng khoai ra thổi phù phù mấy cái rồi đưa vào miệng anh. Anh ứ ớ không dám phun ra nên thử nhai mấy cái, đây là lần thứ hai trong buổi tối này anh phát hiện thêm một món ngon mà mình chưa từng thưởng thức. Vị ngọt ngọt của khoai cùng sức nóng từ đó tỏa ra thật hấp dẫn, tuy nhìn bề ngoài cháy đen nhưng bên trong lại vàng ươm, vừa thơm lại vừa ngon.

Cô nhìn anh ăn món khoai nướng mà như đang thưởng thức sơn hào hải vị liền phì cười, cô nghịch ngợm lấy ngón tay dính lọ nghệ vẽ lên mặt anh rồi cười nắc nẻ. Anh cũng nghịch không kém, lấy tay này giờ cầm củ khoai của mình quẹt lên mặt cô một đường dài. Cứ thế cả hai vừa đùa giỡn vừa thưởng thức món ăn dân dã này một cách rất hạnh phúc.

Ăn xong khoai nướng, cô vẫn chưa chịu về, cô nắm tay anh đi khắp nơi, gặp món nào lạ cũng đòi ăn một chút, gặp thức uống gì cũng uống một chút, nào là đồ nướng đồ chiên, đồ luộc, kem, bánh, kẹo,... nói chung chỉ trong một đêm mà cô đã nếm gần như đủ hết các đặc sản ở đây. Đến lúc cô chịu về thì đã quá nửa đêm, bụng cô cũng đã no căng không thể chứa thêm cái gì nữa.

Nhìn cô chậm chạp đi trên đường anh liên tưởng đến dáng đi chậm chạp của mấy chú rùa, ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu đã khiến anh cười lớn. Cô đang đi bên cạnh biết mình bị anh cười nhạo lên phụng phịu hỏi

“Anh cười cái gì đó?”

“Nhìn em giống mấy con rùa đang đi quá một hai, một hai... ha ha ha”

Anh thành thật trả lời.

Cô bị chọc nên thẹn quá hóa giận, quay qua đánh thùm thụp vào ngực anh mấy cái. Nhưng anh vẫn không thềm ngưng cười, thậm chí còn cười lớn hơn, đợi đến lúc cô giả vờ giận không thềm để ý tới mới chạy tới ngồi xuống trước mặt cô, quay lại nháy mắt với cô

“Nào, lên đây anh công về!”

Cô vẫn giả vờ giận dữ, nhưng sức nhớ đến cái lọ ước trên tay nên lôi trong cái túi nhỏ ra cây viết và một miếng giấy, cô để mảnh giấy nhỏ lên lưng anh rồi nắn nót

“Hãy yêu em nhé anh!”

Rồi hí hoáy xếp lại bỏ vào trong.

Anh đến lúc này mới năn nỉ

“Em bắt anh ngồi như vậy hoài à? Lên đây anh công về, không thôi anh sẽ công người khác đó nhé!”

Vừa nghe đến việc anh sẽ công người khác thì không biết cô lấy dũng khí từ đâu ra hăm he lại

“Anh dám?”

Rồi cũng ngoan ngoãn leo lên tấm lưng vững chắc của ai đó.

* * *

Đường về khách sạn lúc đi thì rất xa nhưng không hiểu sao lúc về lại quá gần. Không lẽ hai người bên nhau thì thời gian, không gian đều ngắn lại? Và chẳng mấy chốc thì cô đã ngủ gục trên lưng anh, hơi thở đều đều cho anh một cảm giác thật bình yên mà trước giờ anh rất ít khi có được.

Lúc bước vào khách sạn anh cũng thấy một vài người đang đứng chờ, lúc mọi người đứng dậy định chào anh thì anh đã đưa tay lên miệng

“Suyt!”

Ra hiệu mọi người giữ im lặng kéo đánh thức cô dậy.

Rồi sau đó anh công cô về phòng, đặt cô lên giường

“Tổng giám đốc! Em xin phép”

Châu Mai khẽ lên tiếng rồi bước ra ngoài

Âu Phong ngồi bên cạnh Uyển Tinh, khẽ đắp chăn cho cô rồi mới thấy lọ ước lúc nãy. Không kìm được tò mò anh lấy tờ giấy ra, ngắm nghía những dòng chữ trong đó rồi lập tức lấy một tờ giấy khác viết lại mấy từ. Đầu đó xong xuôi thì anh mới nhét tờ giấy mới vào, còn tờ giấy của cô anh cuộn tròn cất vào hộc tủ

Anh lặng lẽ bước ra ngoài, trên môi khẽ nở nụ cười

“Hãy yêu em nhé anh!”

“Ngốc à, anh yêu em!”

46. Chương 45: “anh Xách Hộ Em Cả Đời Cũng Được!”

Chương 45: “Anh xách hộ em cả đời cũng được!”

Chuyến du lịch kết thúc, mọi người lại trở về với công việc thường ngày. Nhưng đến khi về đến nơi cô mới phát hiện rằng cái gì cũng có giá của nó, và chuyến đi du lịch này cũng mang đến ọi người chứ không riêng gì Uyển Tinh một cái giá khá đắt: Đó là AP đi du lịch ngay mùa du lịch, và đương nhiên là số nhân viên còn lại ở tập đoàn lúc đó không thể nào xử lý hết công việc, mà đặc biệt là khi vắng bóng Âu Phong, rất cục công việc tồn đọng chất cao như núi, báo hại ai cũng phải tăng ca.

Đã mấy ngày nay ngày nào cô cũng bận tăng ca đến tối mất tối mũi, có ngày làm đến hơn 10 giờ khuya mới về, Phi Phi thấy vậy cũng không dám trách cô, chỉ khuyên cô đừng làm việc quá sức mà tổn hại đến sức khỏe của mình.

* * *

‘Du Du!’

“Chị Uyển Tinh!”

Du Du từ xa chạy lại ôm chầm lấy Uyển Tinh

“Nè, còn anh thì sao?”

Âu Phong đứng bên cạnh trách móc

“Hihi, anh hai”

Du Du tinh nghịch hôn lên má anh

“Chị ghen tỵ rồi đó nha!”

Phi Phi đứng bên cạnh Thành Dương, vờ giận dỗi

“Chết, em xin lỗi! Hihi”

Du Du vờ gỡ đầu, rồi nhanh chóng chạy lại ôm lấy Phi Phi

“Nhớ mọi người quá đi mất!”

Mọi người nhìn nhau cười đùa vui vẻ , tiếng cười ấm áp như hòa tan đi không khí ồn ào náo nhiệt ở sân bay

“Tiểu Du! Khiết Luân đâu?”

Âu Phong lên tiếng hỏi

“Tôi đây!”

Từ xa, Khiết Luân đi lại, dù là giữa chốn đông người như thế, nhưng sao anh vẫn luôn nổi bật, con người anh luôn toát lên vẻ đẹp mê hồn

“Người anh em!”

Khiết Luân khoác tay lên vai Âu Phong như một người anh em thân thiết. Hai người đã cùng nhau lớn lên, cùng chia sẻ với nhau những lúc vui buồn mệt mỏi. Đối với hai người, mối quan hệ này còn thân thiết hơn cả anh em ruột

“Uyển Tinh!”

Khiết Luân đưa tay ra, nhìn cô nở nụ cười ấm áp

“Chúc mừng anh đã trở về!”

Uyển Tinh đưa tay đáp trả

“Anh đang hẹn hò với Du Du phải không?”

“Ừm, cô ấy còn trẻ con lắm!”

“Dám nói em thế hả? Anh được lắm!”

Du Du vờ giận dỗi, dùng dằng bỏ đi trước

“Ấy, đợi anh với! Du Du!”

Khiết Luân liền nhanh chóng đuổi theo. Mọi người thấy thế liền cười phá lên

* * *

Hôm nay mọi người quyết định mở một buổi tiệc để chào đón Khiết Luân và Du Du từ nước ngoài trở về

Tuy ở nhà nguyên liệu đủ cả nhưng Uyển Tinh vẫn cương quyết muốn cùng Âu Phong mua đồ chuẩn bị cho bữa tiệc. Kết quả trước chợ xảy ra cuộc tranh luận như sau

“Em vào mua đi, anh sẽ đứng ngoài đây đợi em!”

Âu Phong mặt mày nhăn nhó nói

“Không được, bữa tiệc này phải chuẩn bị kỹ lưỡng, thế nên anh phải đi với em!”

Cô ngoan cố trả lời, trong lòng đang thầm tức tối “Người ta người yêu mua đồ, bạn trai đi theo sau, cầm hộ túi thức ăn thật là hạnh phúc biết bao, không lẽ đối với mình lại khó khăn vậy sao?”

“Em đi mua là được rồi”

Để giữ thể diện của mình, anh nhất quyết không chịu vào, đi siêu thị còn có thể chấp nhận chứ CEO của AP trước giờ chưa bao giờ bước chân vào chợ, nếu bị nhân viên phát hiện thì còn thể thống gì nữa.

“Không được. Nếu anh không chịu thì về trước đi, em tự mua một mình”

Cô tức giận nói rồi mở cửa xe bước xuống

Anh lập tức bấm còi inh ỏi, tiếng còi chói tai khiến cô giật mình quay đầu lại, lúc này anh mới nhăn nhó ra lệnh

“Lên xe đi!”

“Không lên, trừ khi anh đi cùng em!”

Cô không biết sự dửng dưng này đến từ đâu, nhưng lỡ phóng lao thì phải theo lao, nói xong cô hất mặt đầy kiêu hãnh, lòng thầm nghĩ không cho anh đường lui.

Anh nghiêng răng tức giận

“Anh bảo em lên xe!”

Nhưng cô chẳng thèm để ý đến mệnh lệnh đó, tiếp tục bước nhanh vào chợ, chẳng mấy chốc đã đi được hơn chục bước.

Dù sao thì đây cũng là chiêu làm giá của cô thôi, nhưng một lúc lâu sau không thấy ai đuổi theo cô liền cố tình đi chậm lại, đã đi thêm được cỡ chục mét nhưng cũng không thấy tiếng còi hay tiếng người đuổi theo, cô lén lén quay đầu lại nhìn thì thấy anh cùng chiếc siêu xe Lamborghini Veneno Roadster đã biến mất.

Cảm xúc cô lúc này vô cùng hỗn loạn, vừa thất vọng vừa xót xa, nổi ê chề khiến cô chỉ biết đứng đó dờ dẩn cố gắng tìm kiếm chiếc xe quen thuộc ban nãy. Nhưng tìm một hồi cũng không thấy cô mới cố gắng lấy lại bình tĩnh, giận dỗi lấy chân đá cái chai rỗng trên vệ đường miệng lẩm nhẩm mắng “Đồ tồi! Kêu anh đi chợ một chút sẽ chết à?” rồi tự an ủi “Điều Uyển Tinh, không đau lòng, tuyệt đối mày không được đau lòng!”

Cổ họng Uyển Tinh như nghẹn lại, chẳng dám ngược mắt nhìn xung quanh nữa, cô cố gắng hít thở thật sâu bình tâm lại.

Đã tới đây thì không có lí gì phải tay không trở về. Nghĩ vậy nên cô men theo vỉa hè đi vào chợ, trong lòng đỡ dần và tê dại.

Vốn dĩ cô nghĩ buổi tối hôm nay sẽ rất lãng mạn nhưng thực tế dạy cô bài học một cách triệt để. Mình có thể kì vọng vào tình yêu, nhưng không thể kì vọng ai đó vì mình mà thay đổi bản thân họ, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời quả không sai.

Uyển Tinh đi vào chợ, uể oải lê từng bước khó nhọc. Đập vào mắt cô là cảnh tượng cặp tình nhân đi bên nhau, người con trai hai tay xách đến bốn, năm túi đồ mà vẫn tươi cười, người con gái nhìn anh ta, dịu dàng đưa tay lên chỉnh cổ áo của người yêu lại cho ngay ngắn. Cảnh tượng thân mật đó nhìn ngay trước mắt nhưng đối với cô sao lại xa vời đến vậy?

Uyển Tinh vừa nghĩ chân cũng vừa bước về phía trước, chẳng mấy chốc đã đứng trước gian hàng bán cá tươi lớn nhất khu chợ này. Cái hồ nhỏ xíu, chỉ độ hơn 2 mét vuông nhưng chứa đến gần cả trăm con cá lóc (cả quá) vẫn còn sống ra sức bơi lội, vùng vẫy.

Con người khi đứng trước nhiều lựa chọn sẽ thấy vô cùng khó khăn, trong trường hợp chọn một con cá sao cho vừa ý như thế này đối với cô cũng như vậy, cô đứng một hồi nhưng vẫn chưa chọn được con nào.

Đột nhiên phía sau vang lên giọng nói quen thuộc

“Con cá to nhất trong góc kia kìa!”

Uyển Tinh bất ngờ quay lại liền thấy Âu Phong đứng đằng sau mình này giờ, lặng lẽ chờ đợi, yên bình hạnh phúc. Giây phút đó, cô vừa hoảng cũng vừa ngại ngùng, sợ chỉ cần mở miệng sẽ tuôn ra hết những suy nghĩ trong lòng nên sợ hãi cúi đầu, quay người bước đi thật nhanh.

Nhưng dường như anh đã đoán trước được ý định này nên vội vàng giơ tay ra ôm chặt lấy eo cô mắng yêu

“Chân dài có khác, đi nhanh khiếp! Anh vừa tìm bãi đỗ xe xong quay lại đã không thấy đâu”

“Ai bắt anh phải đi tìm? Hứ!”

Cô vẫn làm bộ giận dỗi

Anh không thèm để ý đến thái độ trẻ con đó của cô, tiếp tục nói

“Không đi tìm, em ngốc vậy lỡ lạc mất thì sao?”

Cô nghe xong liền đỏ mặt, còn anh không muốn thừa nhận mình đã có ý định muốn bỏ đi, nhưng lúc dừng lại ở ngã tư, anh bắt đầu suy nghĩ, cô là “bảo bối của anh” là người mà anh yêu thương nhất, đến cả việc cùng vào đó với cô mà cũng không làm được thì thật không ra gì!

Anh đã do dự rất lâu, nghĩ đi nghĩ lại rằng có nên quay lại hay không, đến khi đèn đỏ đã chuyển sang xanh từ lúc nào, mấy chiếc xe phía sau cứ bóp còi inh ỏi thì anh mới đưa ra quyết định, thể diện không thể quan trọng hơn Uyển Tinh, vào thì vào chứ. Anh nhấn mạnh ga, chiếc xe quay một vòng tạo nên một đường cong tuyệt đẹp rồi chạy ngược lại hướng ban nãy trong ánh mắt phần nộ của nhiều tài xế phía sau.

Lúc đầu Âu Phong không thấy Uyển Tinh đứng đó, nhìn bao quát cả khu vực cũng không thấy cô, trong lòng bất giác lo lắng.

Người yếu mềm như Uyển Tinh không thể nào tức giận mà bỏ đi luôn được, anh chắc mẩm trong bụng như vậy. Thế nhưng cô thật sự đã biến mất không để lại vết tích, tìm thế nào cũng không thấy. Càng hoảng loạn, trán anh càng nhăn lại, ngay đến bước chân cũng nhanh hơn.

Sau khi chạy gần giáp một vòng chợ anh mới thấy hình bóng quen thuộc của cô đang đứng trước hàng cá, ánh mắt, cử chỉ như một người nội trợ chuyên nghiệp, tỉ mỉ quan sát từng con cá, quan sát nửa mặt Uyển Tinh thấy nụ cười trên khóe môi thật thanh thản và nhẹ nhàng.

Anh cứ đứng đó lặng lẽ nhìn, không nỡ rời mắt khỏi cô một phút nào.

Có lẽ cuộc sống, nghề nghiệp và những khác biệt giữa họ còn khá lớn nên đôi lúc chưa hiểu nhau, nhưng một phần yên ổn từ cô toát ra đặc biệt thu hút sự chú ý của anh. Đó chính là cuộc sống yên ổn mà bấy lâu anh tìm kiếm.

Điều mà anh muốn thấy bây giờ nhất là hình ảnh cô nấu nướng, hình ảnh cô tưới cây, vui đùa, đi dạo,... và cả những hành động nông nổi mà lần đầu gặp gỡ đã khiến anh tức giận không nói nên lời. Rồi cô dần dần bước vào cuộc đời anh, hạnh phúc có, đau khổ có. Lúc biết được cô đến với anh chỉ vì khuôn mặt anh giống với Hàn Triệu vĩ, anh thật sự đau đớn biết nhường nào, lúc đó anh chỉ muốn bóp chết cô...Nhưng làm sao anh nỡ đây? Rồi cô bí mật bỏ đi thật xa...một lần nữa cô lại chọn cách trốn chạy...

Trong suốt 4 năm trời, anh nhận ra rằng anh không thể sống mà không có cô, rằng cô quan trọng với anh đến nhường nào.

Trong lúc anh miên man suy nghĩ thì cô nói khẽ

“Hay mình lấy luôn con ở đằng kia nhé!”

Anh gạt đầu, dù mắt chẳng thèm nhìn đến con đó là con nào, vì anh đang bận lặng đi, không ngờ những chuyện nhỏ nhặt liên quan đến miếng rau, cân thịt, củi, lửa, gạo, dầu,... này khiến anh cảm giác được sự ấm áp của tình yêu mà cô mang lại. Anh nói thêm

“Ừm, cứ theo ý em là được!”

“Thật hả?”

Cô hỏi như reo lên, sau đó dè dặt đặt điều kiện

“Vậy em sẽ mua nhiều lắm đó, anh phải xách hộ em đó!”

Kèm theo là một nụ cười, đôi môi cong lên đẹp mê hồn.

Anh nhìn cô với ánh mắt dịu dàng mà cương quyết

“Được! Anh xách hộ em cả đời cũng được!”

Âu Phong trong tiềm thức của Uyển Tinh thường rất lạnh lùng, đứng trước 1 hình tượng Âu Long dịu dàng như thế này thật khiến cô có chút căng thẳng không thể tả nổi. Không biết tại sao trái tim nhỏ bé của cô khẽ rung lên. Cô cuối đầu gượng gạo, chớp chớp mắt che giấu những giọt nước chực trào ra

“Vậy chúng ta mua hai con cá đó nhé!”

Âu Phong tay phải cầm túi nilon đựng hai con cá to, phong thái đi chợ vẫn vô cùng ung dung, đỉnh đạc, còn Uyển Tinh hưng phấn tột cùng đi về phía trước. Bỗng nhiên anh cảm thấy được đi mua sắm với cô quả thật là một niềm hạnh phúc bình dị. Tình cảm đặt trong những chuyện nội trợ tầm thường hàng ngày thì mới có thể nếm được mùi vị thực sự của cuộc sống.

47. Chương 46: Ngoại Truyện

Chương 46: Ngoại truyện

Mặt trời rực rỡ, ban phát từng vạt nắng chói lóa xuống thế gian rộng lớn.

Oa!!!!Oa!!!Oa!!!!

“Sinh rồi! Sinh rồi!”

Tiếng bác sĩ reo lên cũng là lúc Uyển Tinh ngất đi...cô hạnh phúc...cuối cùng đứa bé cũng chào đời...

Đứa bé ra đời trong niềm hạnh phúc của biết bao nhiêu người...

Vừa được sinh ra, nó liền được tung hô như một vị thần huyền thoại lưu lạc xuống trần gian

“Xin chúc mừng ! Là một thiên thần! Sau này lớn lên nhất định sẽ là tuyệt sắc giai nhân khuynh nước khuynh thành!”

Âu Phong lạnh lùng ra hiệu mọi người không được vào, sau đó liền nhanh chóng đi vào phòng đóng sập cửa lại

Đàm thiếu gia vốn là người lạnh lùng và cũng không kém phần bá đạo thế đấy

Mọi người chỉ biết nhìn nhau thở dài, đến cả Đàm Uy Viễn và Lăng Thục Nhi dù rất muốn được nhìn thấy thiên thần của Đàm gia nhưng cũng không thể làm gì hơn

Âu Phong đi lại ngồi bên cạnh Uyển Tinh, nhẹ nhàng hôn lên trán cô

“Cảm ơn em vì đã sinh cho anh một thiên thần”

Anh nhẹ nhàng ôm bé cứng lên, âu yếm bé trong niềm hạnh phúc vô bờ

“Bảo bối của ba!”

“Uyển Tinh! Em xem này, con chúng ta rất giống anh phải không?”

Uyển Tinh khẽ lờm anh

“Giống cả em nữa!”

Anh cười trừ, rồi lại dán mắt vào bé cứng

Uyển Tinh nhìn anh và bé cứng, đôi môi khẽ vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp

* * *

“Này, cậu gì ơi!”

Một cô bé xinh đẹp như một thiên thần lặng lẽ ngồi xuống, đưa tay lay lay vai cậu bé đang ngồi gục nơi gốc cây

“....”

“Cậu sao thế? Có cần mình giúp gì không?”

“...”

“Này...”

“Tránh ra! Để tao yên!”

Cậu bé tức giận hất cô bé ra, khiến cô bé mất đà ngã nhào xuống đất

“Ui da!”

Cô bé kêu lên một tiếng, cậu bé khẽ ngược lên nhìn, khuôn mặt cậu ta đẹp một cách hoàn hảo nhưng lại lạnh lùng vô cảm. Mới chỉ có 7 tuổi đầu mà đã lạnh lùng như thế, sau này lớn lên sẽ còn đáng sợ như thế nào nữa đây?

Mặc dù rất đau nhưng cô bé vẫn không khóc, chỉ lặng lẽ đứng dậy đi lại ngồi bên cạnh cậu bé. Mặc cho cậu bé có khó chịu thế nào, cô bé vẫn tươi cười, kể những câu chuyện vui cho cậu bé nghe

“Chị Nhã Uyên!”

Nghe có tiếng gọi, cô bé liền đứng dậy, tạm biệt cậu bé rồi chạy về nơi phát ra tiếng gọi ấy

Cậu bé lặng lẽ nhìn theo, khóe môi như đang nhếch lên, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp

* * *

“Hoàng Duy!”

“Chị đi đâu này giờ thế?”

“À, chị đi ra kia thôi”

“Mình về thôi!”

Nhã Uyên nắm tay Hoàng Duy đi về, vừa đi vừa nói chuyện râm ran

“Chị Nhã Uyên này, ba Khiết Luân của em với ba Âu Phong của chị ai đẹp trai hơn?”

“Tất nhiên là ba Âu Phong rồi”

“Không đâu, ba Khiết Luân đẹp trai hơn”

“Xì”

Rồi cả hai cùng nhìn nhau phì cười, nụ cười đẹp tựa ánh nắng ban mai

* * *

“Bảo bối ơi! Ba về rồi đây!”

“A! Ba về!”

Nhã Uyên nghe tiếng anh liền chạy ra, anh nhanh chóng ôm con bé vào lòng

“Con nhớ ba!”

Tiểu thiên thần ôm lấy cổ anh, rồi lại hôn lên má anh

“Ba cũng nhớ con!”

Anh nhìn tiểu thiên thần nở nụ cười ấm áp

“Anh về rồi à!”

Uyển Tinh đi ra, nhìn anh mỉm cười

“Ừ! Nhớ hai mẹ con chết đi được”

Rồi nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn

“Ồ...sao lại làm thế trước mặt con?”

Cô trách

“Sao đâu, con bé cũng đã 4 tuổi rồi mà”

Anh dừng dừng

Rồi anh bế tiểu thiên thần đặt lên cổ mình, ôm eo cô đi vào nhà

Cô phì cười, véo lấy tay anh, anh không nói gì chỉ nở nụ cười ấm áp

* * *

Hôm đó anh và cô dường như có chuyện gì đó xích mích

“Anh sẽ đi ra khỏi nhà cho em thấy!”

“Anh dám? Nếu đã bước chân ra khỏi đây thì đừng bao giờ về nữa”

“Anh mà về thì em là bà nội anh!”

Rồi anh tức giận bỏ đi ra khỏi nhà, cả ngày hôm đó cũng không thấy về

Tiểu thiên thần lo lắng cứ chạy ra cửa ngóng trông anh về. Cô thì thờ ơ không một chút lo lắng, vì cô biết rằng rồi anh sẽ tự mò về thôi

Quả đúng như vậy, tối hôm đó anh về đến cổng thì liền kêu lên

“Nội ơi! Con biết lỗi rồi! Nội mở cửa cho con!”

* * *

“Sao không đi luôn đi!”

Nằm trên giường, cô nhìn anh trách móc

“Hi, anh nào dám!”

“Giỏi lắm! Dám bỏ nhà đi cả ngày luôn đấy!”

“Vẫn còn giận anh sao?”

Cô vờ giận quay đi, không nói gì

Ngay sau đó, người đang nằm im kia bị anh kéo ra, môi bị anh xâm chiếm mãnh liệt, đồng thời cúc áo cũng bị anh cởi bỏ

Uyển Tinh lúc đó nằm trên ngực anh, nói không ra hơi

“Anh...đồ đáng ghét!”

* * *

Sáng chủ nhật, anh đưa cô và tiểu thiên thần đi chơi. Con bé ngồi lên cổ anh, ôm lấy cổ anh, cô đi bên cạnh, nắm lấy tay anh, cùng anh và tiểu thiên thần nói chuyện cười đùa vui vẻ Người ngoài nhìn vào ai cũng tưởng là 3 anh chị em. Tuy cô đã là mẹ một con rồi mà khuôn mặt cũng không khác đi là mấy, có chăng chỉ là càng ngày càng xinh đẹp ra thôi.

Cả ba đến khu tàu lượn, cô vốn rất sợ trò này nên chỉ ngồi ở ghế đá nhìn 2 cha con anh chơi tàu lượn

Đến lúc anh bước xuống thì liền thấy thằng con trai nào đó dường như là đang tán tỉnh vợ anh. Anh mặt hầm hầm đi lại, nhìn thằng con trai bằng ánh mắt lạnh lùng đáng sợ

“Cút!”

Thấy biểu hiện của anh như thế thằng con trai đâm ra hoảng loạn liền chạy nhanh khỏi đó để bảo đảm an toàn tính mạng

Trên xe, anh và cô cũng vì chuyện đó mà xích mích

“ĐÀM ÂU PHONG!!! DỪNG XE LẠI NGAY!”

Rồi cô tức giận bỏ xuống đi bộ, đã thế lại còn kéo cả tiểu thiên thần đi theo. Đi được một đoạn thì anh chậm chậm chạy xe bên cạnh, nhấn còi inh ỏi.

Một lúc sau, cô chịu không nổi quay lại quát

’Ồn ào quá! Anh không sợ người ta dòm ngó à?”

“Không hề! Anh đi theo bà xã của anh mà! Em đi bộ không mỏi chân à?”

” KHÔNG! ”

” Em không mỏi nhưng Uyên nhi thì mỏi đó! Nhìn mặt con nhăn nhó kia, em đành lòng sao?”

Đó, anh lại lấy tiểu thiên thần ra làm cái cớ, nhưng con bé cũng chịu hợp tác lắm, tuy không muốn mẹ đi một mình nhưng cũng không muốn tự hành hạ đôi chân của mình nên lập tức nhăn nhó, vuốt vuốt mấy hột mồ hôi.

Thấy con bé như thế, cô cũng động lòng, nên đành phải lên xe. Lần này cũng như thường lệ, mỗi khi “giận” xong, anh lại đưa cô và tiểu thiên thần đi ăn một bữa thịnh soạn như để chuộc lỗi

* * *

Trên cánh đồng cỏ xanh mướt, tiểu thiên thần ngồi đó, đôi tay uyển chuyển nhẹ nhàng vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Chợt

Tiểu thiên thần phát hiện bóng dáng ai đó rất quen

Cô bé chậm chậm tiến về phía người đó

Cô bé liền mở to mắt ngạc nhiên nhưng đó liền nở nụ cười tuyệt đẹp

Người đó không ai khác chính là cậu bé lạnh lùng mà cô bé gặp lúc trước.

Cậu bé ấy đang nằm giữa cánh đồng cỏ, ngược mặt lên trời, suy nghĩ vu vơ

Tiểu thiên thần nhẹ nhàng ngồi bên cạnh, bắt giắc ngược mặt lên trời, đôi môi lại khẽ nở nụ cười tuyệt đẹp
“Bầu trời đẹp thật!”

Gió thổi qua lặng lẽ...

Mây chậm chậm trôi ngang qua bầu trời...

Mặt trời rực rỡ, ban phát từng vạt nắng chói lóa xuống thế gian rộng lớn.

HẾT

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-nhu-nguoi-ay-da-tung-yeu>